

**Těsnopisecká zpráva o schůzi
Poslanecké sněmovny Parlamentu**

Schválený pořad 50. schůze Poslanecké sněmovny

1. Návrh na vyslovení nedůvěry vládě České republiky

Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA 2013
VI. volební období

TĚSNOPISECKÁ ZPRÁVA
o 50. schůzi Poslanecké sněmovny Parlamentu
konané dne 17. ledna 2013

Obsah:

Strana:

17. ledna 2013

Schůzi zahájila předsedkyně PSP Miroslava Němcová.

Usnesení schváleno (č. 1451).

Návrh na vyslovení nedůvěry vládě České republiky

Řeč poslance Bohuslava Sobotky	6
Řeč poslance Marka Bendy	11
Řeč předsedy vlády ČR Petra Nečase	12
Řeč poslankyně Kateřiny Klasnové	16
Řeč poslance Bohuslava Sobotky	17
Řeč poslance Jeronýma Tejce	17
Řeč místopředsedkyně vlády ČR Karolíny Peake	18
Řeč ministra spravedlnosti ČR Pavla Blažka	18

Další část schůze řídil místopředseda PSP Lubomír Zaorálek.

Řeč poslance Jiřího Paroubka	35
------------------------------------	----

Další část schůze řídil místopředseda PSP Jiří Oliva.

Řeč poslance Stanislava Křečka	35
Řeč místopředsedy vlády a ministra zahraničních věcí ČR Karla Schwarzenberga	36

Další část schůze řídil místopředseda PSP Jan Hamáček.

Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka	37
---	----

Řeč poslance Michala Babáka	51
Řeč poslance Petra Skokana	51
Řeč poslance Vojtěcha Filipa	52

Další část schůze řídil místopředseda PSP Jiří Oliva.

Řeč poslankyně Kateřiny Klasnové	55
Řeč poslance Petra Gazdíka	57
Řeč poslance Vítězslava Jandáka	58
Řeč poslance Radka Johna	59
Řeč poslance Víta Bárty	62
Řeč poslance Miroslava Opálky	62
Řeč poslance Jiřího Paroubka	63
Řeč poslance Miroslava Opálky	70
Řeč poslance Jiřího Dolejše	70
Řeč poslance Josefa Novotného st.	73
Řeč poslance Václava Votavy	76
Řeč poslance Antonína Sedi	79

Další část schůze řídil místopředseda PSP Jiří Pospíšil.

Řeč poslankyně Dany Váhalové	82
------------------------------------	----

Další část schůze řídil místopředseda PSP Jiří Oliva.

Řeč poslance Františka Laudáta	83
Řeč poslance Jiřího Štětiny	83

Další část schůze řídil místopředseda PSP Jiří Pospíšil.

Řeč poslance Břetislava Petra	86
Řeč poslance Stanislava Křečka	90
Řeč poslance Václava Klučky	91
Řeč poslance Jeronýma Tejce	92
Řeč ministra financí ČR Miroslava Kalouska	93
Řeč poslance Vojtěcha Filipa	93
Řeč poslance Michala Haška	94
Řeč ministra financí ČR Miroslava Kalouska	94
Řeč poslance Vojtěcha Filipa	94
Řeč poslance Miroslava Svobody	95
Řeč poslankyně Jany Drastichové	97
Řeč poslankyně Marty Semelové	99

Další část schůze řídil místopředseda PSP Jan Hamáček.

Řeč poslance Michala Babáka	101
Řeč poslance Stanislava Grospiče	104
Řeč poslankyně Marie Nedvědové	107
Řeč poslance Miroslava Petráně	109
Řeč poslance Otto Chaloupky	110
Řeč poslance Miroslava Grebeníčka	112
Řeč poslance Ladislava Velebného	115
Řeč ministra financí ČR Miroslava Kalouska	117
Řeč poslance Ladislava Velebného	117
Řeč poslance Jiřího Dolejše	118
Řeč poslance Víta Bárty	118
Řeč poslance Milana Šťovíčka	118
Řeč poslance Davida Kádnera	119
Řeč poslance Víta Bárty	120

Další část schůze řídila předsedkyně PSP Miroslava Němcová.

Řeč poslance Jaroslava Foldyny	126
Řeč poslance Ladislava Šincla	128
Řeč ministra spravedlnosti ČR Pavla Blažka	131
Řeč poslance Ivana Ohlídala	132
Řeč poslance Radima Fialy	133
Řeč poslance Josefa Novotného st.	134
Řeč poslance Pavla Hojdy	138
Řeč poslance Václava Zemka	138
Řeč poslance Robina Böhnische	140
Řeč poslance Jana Chvojky	141
Řeč poslance Petra Skokana	142
Řeč poslance Michala Haška	144
Řeč poslance Adama Rykaly	145
Řeč poslance Františka Laudáta	152
Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka	152
Řeč poslance Marka Bendy	153

Závěrečná řeč předsedkyně PSP Miroslavy Němcové.

Začátek schůze Poslanecké sněmovny

17. ledna 2013 v 10.03 hodin

Přítomno: 193 poslanců

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, vážení členové vlády, zahajuji 50. schůzi Poslanecké sněmovny. Vítám vás na ní a oznamuji vám, že jsem tuto schůzi svolala podle § 84 jednacího řádu Poslanecké sněmovny. Pozvánka vám byla rozdána prostřednictvím poslaneckých klubů v pátek 11. ledna roku 2013.

Prosím vás nejprve, abyste se přihlásili svými identifikačními kartami. Prosím také ty, kteří budete mít kartu náhradní, abyste mi to oznámili. Zatím sděluji, že pan poslanec Miroslav Váňa má náhradní kartu číslo 16.

Prvním úkolem, který je před námi, je určení ověřovatelů této schůze. Navrhují, abychom ověřovatelé určili pana poslance Františka Laudáta a pana poslance Jiřího Petrů. Ptám se, zda má někdo jiný návrh na ověřovatele.

Paní poslankyně Putnová má náhradní kartu číslo 19.

Jiný návrh na ověřovatele není.

Budeme tedy hlasovat, a to v hlasování číslo 1. Toto hlasování zahajuji. Táže se, kdo souhlasí s tím, aby ověřovatelé této schůze byli pan poslanec František Laudát a pan poslanec Jiří Petrů. Proti tomuto návrhu?

Hlasování číslo 1. Přítomno 145, pro 116, proti nikdo. Konstatuji tedy, že jsme ověřovatelé 50. schůze Poslanecké sněmovny určili pana poslance Františka Laudáta a pana poslance Jiřího Petrů.

Pan kolega Krupka má náhradní kartu číslo 11.

Nyní k omlouvám z dnešní schůze. Z poslanců se omlouvají Kristýna Kočí – zdravotní důvody, Vlasta Parkanová – zdravotní důvody, Roman Pekárek – osobní důvody, Jiří Šlégr – zahraniční cesta.

Z členů vlády se omlouvá pan ministr Kamil Jankovský z dopoledního jednání, a to pro pracovní důvody.

Ještě je zde omluva paní poslankyně Renáty Witoszové, která se omlouvá dnes po celý den, a důvodem je nemoc. To byly omluvy.

Paní poslankyně Horníková má náhradní kartu číslo 20.

V souladu s článkem 72 odst. 2 Ústavy České republiky budeme moci přistoupit k projednání jediného bodu pořadu 50. schůze. O tomto návrhu pořadu se nehlasuje. Tímto bodem schůze je

1.

Návrh na vyslovení nedůvěry vládě České republiky

Skupina 51 poslanců využila svého práva a podle § 84 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, podala návrh na vyslovení nedůvěry vládě. Nyní tedy dostane slovo zástupce navrhovatelů předseda ČSSD pan poslanec Bohuslav Sobotka. (V sále je hlučno. Z lavic nalevo se ozývá ššššš.)

Paní kolegyně Hanáková má náhradní kartu číslo 22.

Slovo má pan poslanec Bohuslav Sobotka. Prosím.

Poslanec Bohuslav Sobotka: Děkuji. Vážená paní předsedkyně, vážená vládo, vážené kolegyně, vážení kolegové, dovoluji mi, abych odůvodnil návrh České strany sociálně demokratické na vyjádření nedůvěry vládě České republiky.

Důvodem, proč sociální demokracie přišla s požadavkem na to, aby dnes Poslanecká sněmovna hlasovala o vyjádření nedůvěry vládě Petra Nečase, je selhání vlády, ke kterému došlo v souvislosti s amnestií, která byla vyhlášena k 1. lednu letošního roku. Jsme přesvědčeni o tom, že vláda tady nedostala odpovědnosti, kterou má na základě Ústavy, za podobu a rozsah amnestie a že jediný, kdo může vyvodit závěr a odpovědnost vůči vládě, je právě tato Poslanecká sněmovna.

Prezident republiky Václav Klaus v okamžiku, kdy 1. ledna letošního roku oznámil amnestii a velmi stručně ji odůvodnil, se odvolal na dvacetileté výročí vzniku České republiky. Shodou okolností ke stejnému výročí dvaceti let vzniku republiky byla vyhlášena také amnestie na Slovensku. Myslím si, že pro popis naší domácí situace je namístě srovnání s amnestií, tak jak byla uskutečněna u našich sousedů.

Prezident Gašparovič vyhlásil amnestii, která se týkala trestných činů, u nichž byla sazba do 18 měsíců. Týkala se pouze těch trestných činů, u kterých už bylo rozhodnuto, to znamená, že nedošlo k zastavování žádného trestního řízení. Slovenská amnestie se totiž týkala zejména nedbalostních trestných činů a netýkala se žádných trestných činů, které patří do činů závažné kategorie. Slovenská amnestie se svým rozsahem dotkla cca šesti set odsouzených. Byla to amnestie, která se na Slovensku nesetkala s žádnou polemikou. Proti této amnestii u našich sousedů neprotestovali ani občané ani opozice ani soudci ani státní zástupci ani veřejnost. Byla příkladem uměřené amnestie. Jsou zkrátka v Evropě ještě země, kde ústavní činitelé zvládají svoji ústavní odpovědnost.

Bohužel česká amnestie v podobě, tak jak se na ní shodli prezident republiky Václav Klaus a předseda vlády Petr Nečas, parametry uměřené amnestie nenaplňuje. Tak jak byla amnestie schválena ze strany presiden-

ta i premiéra, vyvolala výrazný nesouhlas, dokonce velkou vlnu nesouhlasu v celé české společnosti. Proti amnestii protestovali občané, protestovali právní experti. S amnestií vyjádřili nesouhlas také zástupci policie, státní zástupci. Výrazně se nad ní podivili soudci.

Tato amnestie narazila na výrazný nesouhlas a polemiku ve všech vrstvách naší společnosti a já se domnívám, že je zcela namístě, že dnes tady na půdě Poslanecké sněmovny budeme tomuto aktu prezidenta republiky, který kontrasignoval předseda vláda, věnovat pozornost.

Amnestie prezidenta republiky vyvolala nesouhlas zejména kvůli článku II, který umožňuje a vlastně nařizuje zastavení neskončeného trestního stíhání u závažných trestních kauz.

Často se zde hovoří a hovořilo se ve veřejné debatě o srovnání této kontroverzní amnestie s amnestií prezidenta republiky Václava Havla, ke které došlo na začátku devadesátých let. Myslím si, že je důležité připomenout, že amnestie prezidenta republiky Václava Havla se týkala úmyslných trestných činů, u kterých trestní sazba nepřekročila tři roky, a nedbalostních trestných činů, u kterých trestní sazba nepřekročila pět let. Článek II současné amnestie zasahuje a dotýká se poprvé takto závažných trestných činů, u kterých trestní sazba nepřekračuje deset let.

Důvod, proč široká veřejnost, ale i zástupci opozice polemizují s podobou amnestie, je fakt, že článek II zasahuje do mimořádně závažné trestné činnosti a prakticky se dotýká kauz, které souvisejí zejména s hospodářskou trestnou činností. Chci tady zmínit několik konkrétních příkladů kauz, které už nyní jsou na základě amnestie zastavovány nebo možná v krátkém čase zastaveny budou. Union banka – byla to banka, která byla vytunelována, a posléze jí byla odebrána bankovní licence. Kauza Moravia Banka, kauza rozkradených fondů TREND, kauza Progres Invest, kauza H-Systemu, kde se bývalí manažeři dopustili podle názoru státního zastupitelství a policie podvodu na celé řadě klientů této společnosti. Kauza KTP Quantum, společnosti, která byla vytunelována s mnohamilionovými ztrátami. Kauza společnosti Bena a Tukový průmysl, které se pokusily získat podle názoru policie a státního zastupitelství neoprávněně stovky milionů korun na České republice. Kauza Agroplast, kauza Český dům, kauza Františka Chvalovského, tedy stomilionových úvěrových podvodů, které se týkají Komerční banky, kauza daňových podvodů spojených se jmény, jako je Tomáš Pitr nebo Provod. Koneckonců kauza gangu konkursního soudce Jiřího Berky, nebo třeba kauza První družstevní záložny, která byla rovněž rozkradena, a byly poškozeny tisíce jejích klientů. Tohle všechno jsou příklady procesů, příklady závažné trestné činnosti, která v důsledku amnestie prezidenta republiky nikdy nebude v rámci trestního řízení pravomocně skončena a pravomocně rozhodnuta. (V sále je rušno.)

Jsme přesvědčeni jako sociální demokraté o tom, že tato podoba amnestie je krajně nešťastná. Tento rozsah amnestie vede k tomu, že jsou zde zpochybněny základní principy právního státu. Tato podoba amnestie je velkým morálním hazardem. Tato podoba amnestie fakticky maří práci policistů, soudců, státních zástupců, která byla odvedena při vyšetřování závažné trestné činnosti, při vyšetřování velkých podvodů, při vyšetřování tunelování. Tato podoba amnestie budí podezření, že ve skutečnosti byla ušita na míru právě na základě několika konkrétních kauz závažné hospodářské trestné činnosti a že těch několik tisíc propuštěných za méně závažné trestné činy má ve skutečnosti vytvořit jenom něco jako kouřovou clonu, že to je ve skutečnosti jenom maskovací manévr, který má zakrýt pravou podstatu, a tou je ukončení celé řady procesů, které se týkají velkých podvodů a které se týkají velkého tunelování ať už státního, nebo soukromého majetku.

Tato amnestie nese celou řadu rysů podivnosti. Já už jsem tady hovořil o tom, že prezident republiky amnestii odůvodnil velmi stručně. V okamžiku, kdy se zvedla vlna odporu, objevily se další argumenty, které u této amnestie odkazovaly na údajné precedenty Evropského soudního dvora pro lidská práva. Na Evropský soudní dvůr pro lidská práva se začal odvolávat jak prezident republiky, tak ministr spravedlnosti, tak i zástupci Kanceláře prezidenta republiky. Posléze, a velmi rychle, se ovšem ukázalo, že tato argumentace je falešná a že tady není žádný obecně platný precedens Evropského soudního dvora pro lidská práva, který by označoval trestní řízení, která trvají déle než šest, nebo dokonce osm let, za trestní řízení, která jsou v rozporu s evropskými právními principy.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Pane poslanče, promiňte. Dámy a pánové, já vás žádám, abyste hovory, které se netýkají projednávané věci, přenesli mimo jednací síň, respektovali toho, jemuž bylo uděleno slovo.

Poslanec Bohuslav Sobotka: V základu této amnestie prezidenta republiky a předsedy vlády tak stojí argumentace, která se v krátkém čase ukázala jako mylná. V krátkém čase se ukázala jako falešná. A pokud si uvědomíme, jak se vyvíjela veřejná debata v dalších dnech, tak je zřejmé, že žádný další skutečný argument, který by odůvodnil existenci článku II v rámci amnestie, se ve veřejné debatě už neobjevil. V okamžiku, kdy byli zástupci Hradu a vlády přichyceni při lži, už s žádným dalším relevantním právním argumentem nepřišli.

Dodnes tak není zřejmé, jak tato amnestie vznikla. Není jasné, kdo se na formování a formulování amnestie podílel, jestli amnestie vznikla na Ministerstvu spravedlnosti, na Pražském hradě, nebo na Úřadu vlády. Není

zřejmé, kteří právníci, kteří experti na straně státu se podíleli na přípravě textu amnestie. Není také ani jasné, v jakém časovém rámci tato amnestie ve skutečnosti vznikla.

Předseda Ústavního soudu Pavel Rychetský označil metody a způsob, jakým amnestie vznikla, za diletantství. To je samozřejmě velká otázka. Můžeme vládu podezřít z toho, že se jednalo o diletantství na straně ministra spravedlnosti, na straně předsedy vlády, možná na straně prezidenta, ale je otázka, jestli to skutečně byl amatérismus, neznalost, nezkušenost na straně těchto ústavních činitelů, nebo zda se jednalo o úmysl, zda se nejednalo náhodou o toleranci na jejich straně, která připustila, že se součástí amnestie poprvé naprosto precedenčně staly i velmi závažné trestné činy, které se týkají hospodářské trestné činnosti.

Já myslím, že je důležité, abychom se zeptali jako Poslanecká sněmovna, které je zodpovědná tato vláda, předsedy vlády, jak je možné, že předseda vlády a ministr spravedlnosti s touto podobou amnestie souhlasili. Je nezbytné se zeptat, kdo ze strany vlády se na formulaci amnestie podílel. Jestliže zde byly poskytnuty informace o tom, jak byly připravovány amnestie v minulosti, bylo poukazováno na to, že kvalifikovaný způsob spočívá v tom, že podklady připraví ta část vlády, která je kompetentní, to znamená ministr spravedlnosti a Ministerstvo spravedlnosti, není možné, aby vláda nejprve prostřednictvím premiéra s amnestií vyjádřila souhlas a teprve poté zjišťovala, jaké právní důsledky toto její rozhodnutí bude mít. Není možné, aby vláda vyjádřila s amnestií souhlas a současně nevěděla, jakého množství pachatelů trestné činnosti nebo obviněných z trestné činnosti se vůbec tato amnestie bude týkat.

My jsme tady zaznamenali poměrně nedůstojné přetahování mezi prezidentem republiky a předsedou vlády, pokud jde o jejich odpovědnost za podobu amnestie. Zaznamenali jsme snahu předsedy vlády vyvinut se z toho, že jako ústavní činitel amnestii kontrasignoval. Já chci jednoznačně odmítnout interpretaci Ústavy, o kterou se tady pokusili někteří vládní představitelé a která spočívá v tom, že amnestie je jakési suverénní rozhodnutí prezidenta republiky, které musí předseda vlády automaticky podepsat, protože jinak by porušil Ústavu. Tohle je interpretace, kterou musím jednoznačně odmítnout, a tohle je také interpretace, kterou v minulých dnech odmítla celá řada ústavních expertů. Naprostá většina ústavních expertů se totiž vyjádřila v tom smyslu, že premiér má jako ústavní činitel svobodnou vůli, že premiér má možnost amnestii nepodepsat, že premiér není žádný podpisový automat, který by automaticky musel podepsat všechna rozhodnutí prezidenta republiky tam, kde po něm Ústava vyžaduje kontrasignaci.

Jsem přesvědčen o tom, že předseda vlády měl možnost a měl ústavní právo k tomu, aby podobu amnestie ovlivnil. Předseda vlády měl mo-

žnost postavit se proti tomu, že součástí amnestie je čl. II, který amnestuje závažnou trestnou činnost. Ale předseda vlády to neudělal. Předseda vlády amnestii kontrasignoval, a tím pádem za podobu tohoto ostudného aktu převzala odpovědnost celá vláda České republiky. Domnívám se, že není možné tuto odpovědnost vlády označovat za něco, co je čistě formální. Není možné odpovědnost Nečasovy vlády rozdělovat a říkat: vláda nemá odpovědnost za obsah, obsah se vlády netýká, to je věc prezidenta republiky, vláda má odpovědnost jenom za formu a za realizaci amnestie. Odpovědnost vlády je dle mého soudu nedělitelná, a jestliže prezident předložil návrh a premiér tento návrh podepsal, pak je zde odpovědnost vlády zcela jasná a Ústava České republiky, kterou se musíme řídit, tady nepřipouští žádné pochybnosti. Jestliže tato podoba amnestie, tak jak ji schválil prezident a vláda, je ve skutečnosti ostudou, jestliže tato podoba amnestie je něco, co podkopává důvěru velké části veřejnosti k právnímu státu, k principům rovnosti před zákonem, jestliže tato podoba amnestie budí odůvodněné podezření, že byla šita na míru několika vyvoleným, které měla zachránit před probíhajícím trestním řízením, pak si myslím, že Poslanecká sněmovna nemá jinou možnost, než učinit tuto amnestii předmětem hlasování o vyjádření nedůvěry vládě Petra Nečase.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, domnívám se, že Poslanecká sněmovna v této věci musí jednat. Není možné, abychom vycouvali ze své ústavní odpovědnosti podobně, jako to v případě amnestie učinil premiér a jako to v případě amnestie učinila celá jeho vláda. Poslanecká sněmovna se nemůže zachovat alibisticky. Není možné na jedné straně amnestii kritizovat a na druhé straně hlasovat pro vyjádření důvěry vládě, která za podobu amnestie nese odpovědnost. Chci připomenout, že vláda sama prostřednictvím některých svých představitelů přiznala, že amnestie byla chyba. Chci připomenout, že zástupci TOP 09 dokonce navrhli, aby vláda odškodnila ty oběti trestné činnosti, které se v důsledku amnestie už nebudou moci domoci svých majetkových práv. Co to je jiného než přiznání viny? Co to je jiného než přiznání toho, že amnestie nebyla dobře připravena, že nebyla domyšlená a že ve skutečnosti pomůže pachatelům závažné trestné činnosti, že ve skutečnosti jim umožní, aby se zbavili odpovědnosti za škody, které způsobili tisícům občanů České republiky, a že ve skutečnosti to všechno směřuje k tomu, aby dluhy za podvodníky a tuneláře nakonec platili všichni daňoví poplatníci? Jestliže část vlády přímo přiznává tyto pochybnosti kolem amnestie, jestliže řada představitelů vládní koalice kritizuje amnestii jako takovou, nedokážu si představit, že bychom dnes tady v Poslanecké sněmovně vládě, která se dopustila takové chyby, vyjádřili důvěru.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, jménem České strany sociálně de-

mokratické vás chci vyzvat, abyste spolu s námi hlasovali pro vyjádření nedůvěry vládě Petra Nečase. Děkuji. (Potlesk v levé části sálu.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To byl pan poslanec Bohuslav Sobotka. Dámy a pánové, pro další průběh schůze jenom oznámím, že mám teď před sebou šest přihlášek s přednostním právem, potom devatenáct přihlášek už prostřednictvím elektronického systému, část z nich vidíte na displeji.

Nyní dostane slovo s procedurálním návrhem pan kolega Marek Benda, který mě požádal pouze s tím, že bude procedurální návrh. Poté budou hovořit v tomto pořadí: předseda vlády, pan ministr spravedlnosti, pan ministr Schwarzenberg, pan místopředseda Lubomír Zaorálek a pan předseda Vojtěch Filip. To jsou tedy dosavadní přednostní práva.

Slovo má pan poslanec Marek Benda, prosím.

Poslanec Marek Benda: Děkuji vám. Vážené paní předsedkyně, vážené dámy, vážení pánové, tak jak jistě všichni tušíte, protože dneska čekám dlouhá a rétorická cvičení zejména opozice, dovoluji si jménem dvou poslaneckých klubů, a to poslaneckého klubu ODS a TOP 09 a Starostové, navrhnout, abychom dnes jednali i po 21. hodině i po 24. hodině. Po 19. hodině jednáme automaticky, protože nejednáme o zákonech, takže do 21. hodin jednáme automaticky. Ale jenom bych chtěl, abychom to dnes dokončili, aby rétorická cvičení opozice vedla k nějakému výsledku ještě v dnešní noci a ne až zítra, pozítří nebo popozítří.

Děkuji vám.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To byl procedurální návrh. O tomto návrhu rozhodneme v hlasování. Hlasování bude mít pořadové číslo 2. Já jsem přivolávala naše kolegy do jednacího sálu. Je zde žádost o odhlášení, já vás tedy odhlašuji. Prosím, abyste se všichni znovu přihlásili, a budeme hlasovat.

Rozhodneme tedy o procedurálním návrhu pana poslance Marka Bendy. Doufám, že jsou všichni přihlášení a všichni stačili dojít do jednacího sálu.

Zahajují hlasování číslo 2. Ptám se, kdo souhlasí s tímto procedurálním návrhem. Proti návrhu?

V hlasování číslo 2 přítomno 178, pro 115, proti 37. Návrh byl přijat.

Nyní dostává slovo předseda vlády Petr Nečas. Prosím, pane předsedo.

Předseda vlády ČR Petr Nečas: Paní předsedkyně, vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, dámy a pánové, v souladu s Ústavou ČR plně respektuji právo opozice požádat o hlasování o nedůvěře. Na druhu stranu i opozice si musí být vědoma toho, že za první má usilovat o to, získat většinu pro své hlasování, a za druhé mít promyšlený krok B, tzn. krok, který bude řešit politickou situaci v případě vyslovení nedůvěry. Ani jeden z těchto kroků opozice promyšlený nemá, a dokonce je naprosto ostentativně ignoruje. Znamená to, že se jedná pouze o politicky deklaratorní gesto, nikoli o vážně míněný krok v souladu s Ústavou ČR.

Také bych chtěl připomenout, že sociální demokraté mluvili o hlasování o nedůvěře již v prosinci loňského roku. To znamená, že amnestie prezidenta republiky – to chci zdůraznit, to je právoplatný název tohoto aktu, nikoli amnestie vlády ČR – je pouze záminkou vyvolání tohoto hlasování a je to snaha pouze využít rozjitřené atmosféry, kterou tato amnestie způsobila v české společnosti. Čili vůbec nejde o hodnocení amnestie, jde o politicky folklórní krok, kde tato amnestie prezidenta republiky je pouze záminkou.

V souladu s Ústavou ČR je amnestie výsostné právo prezidenta republiky. Je to jeho rozhodnutí. A chci také připomenout, aby každý, kdo si tu amnestii přečte, zaznamenal, že je psána v první osobě jednotného čísla. I tato lingvistická značka ukazuje, o co se ve skutečnosti jedná. Je to individuální akt, který je dělán podle nejlepšího vědomí a svědomí konkrétním představitel, kterým je momentálně prezident republiky. Je to akt individuálního soucitu a akt individuálního milosrdenství. Již z této definice plyne, že každý z nás má jinak nastavené hranice tohoto individuálního aktu. A protože se jedná o akt individuálního soucitu a akt individuálního milosrdenství, nemůže se takový akt z logiky věci stát předmětem politického vyjednávání, politické licitace nebo politického handlu, nebo dokonce nějakého obchodu.

Je ústavní zvyklostí, byť ano, připouštím, řídkou, protože toto je teprve třetí amnestie za dobu trvání Ústavy ČR schválené v roce 1992, že amnestie vyhlášená rozhodnutím prezidenta republiky je kontrasignována premiérem bez projednání a schválení ve vládě. Jestliže se ocitnete v situaci, ve které jste se ocitli poprvé jako já jako předseda vlády v případě této amnestie, je ten nejspřávnější a jediný možný způsob podívat se, jak v analogických situacích z hlediska ústavní zvyklosti postupovali vaši předchůdci. Se vši zodpovědností a důrazem prohlašuji, že jsem postupoval úplně stejně, jako postupoval v roce 1993 předseda vlády Václav Klaus a v roce 1998 předseda vlády Josef Tošovský. Jinými slovy, postupoval jsem přísně a přesně v souladu s touto ústavní zvyklostí.

Tato ústavní zvyklost také poukazuje, že v tomto konkrétním případě, tzn. kontrasignace amnestie, se jedná o akt tzv. právní kontrasignace, ni-

koli politické kontrasignace. Chci také odmítnout teorie nebo podsouvání názoru, že já jsem v této souvislosti s právní kontrasignací mluvil o všech kontrasignacích obecně. Není tomu tak. Mezi těmi kontrasignovanými akty jsou bezesporu i akty, které jsou předmětem politické kontrasignace. Nikoli však akt individuálního soucitu a individuálního milosrdenství, což je případ amnestie, případně abolice. Tam se jedná o právní kontrasignaci, kde předseda vlády, resp. pověřený člen vlády – protože já jsem mohl alibisticky delegovat tuto pravomoc např. na ministra spravedlnosti, neučinil jsem tak, protože já mám nést tuto zodpovědnost –, posuzuje tento právní akt, který je výrazem individuálního soucitu a individuálního milosrdenství, ze tří aspektů. Aspekt první: Je tento akt v souladu s Ústavou a správním pořádkem České republiky? Aspekt druhý: Je tento akt prezidenta republiky vykonatelný? A aspekt třetí: Neobsahuje tento akt prezidenta republiky zjevný nelegitimní exces? Pokud si na tyto otázky odpoví předseda vlády tak, že tento akt prezidenta republiky je v souladu s ústavním pořádkem a právním řádem České republiky, že je vykonatelný a že se svým podpisem vláda zavazuje k tomu, že ho vykoná, a že neobsahuje žádný zjevný nelegitimní exces, vzhledem k tomu, že se jedná o právní kontrasignaci, trvám na tom, že premiér má podepsat.

To, že na to mohou být rozdílné názory, mj. i proto, že se jedná o řídké případy – znovu opakuji, za dvacet let pouze tři amnestie –, naprosto připouštím. Nechť se, dámy a pánové, rozvine debata, která povede k vygenerování nějakého názoru. Já to naprosto připouštím. Já jenom zcela jednoznačně prohlašuji, že postup předsedy vlády v mém případě byl postupem, který byl ústavní zvyklostí. Já jsem postupoval stejně jako ve dvou předchozích případech. Jestliže výsledkem této debaty bude jiný výklad, změna, tlak na to, aby premiér někdy v budoucnosti, kdy bude znovu nějaká amnestie, postupoval jinak, já to připouštím.

Já teď nebudu komentovat silácká slova např. pana předsedy Ústavního soudu dr. Rychetského, protože mu tato silácká slova umožnila především hluboká neznalost konkrétních faktů kolem amnestií vyhlášených za posledních dvacet let, protože on se vyjadřoval k něčemu, co se týkalo spíše amnestií, které byly za první republiky, nikoli v posledních dvaceti letech. Je to prostě zbytečné. Ale znovu opakuji, je to legitimní debata a nechť se vygeneruje názor, který změní dosavadní ústavní zvyklost. Protože znovu opakuji, můj postup byl v souladu s ústavní zvyklostí, která byla uplatněna v těch dvou předchozích případech. Nastane-li někdy v budoucnosti případ čtvrtý, ano, bude-li vygenerován názor, který změní tuto ústavní zvyklost, nechť se tak prosím stane.

Chci také jednoznačně zdůraznit, že předseda vlády v tomto okamžiku také posuzuje to, zda je tato amnestie vykonatelná, protože čistě teoreticky může obsahovat ustanovení, která vláda nemůže vykonat, a v tom případě

by samozřejmě předseda vlády, ať by jím byl kdokoli, nemohl a nesměl podepsat. Zrovna tak pokud by obsahoval tento amnestijní krok nějaký zjevný nelegitimní exces, opět by nemohl předseda vlády podepsat.

To, co já považuji za důležité, je, že mě samozřejmě jako ústavního činitele, jako předsedu vlády i jako občana České republiky nesmírně trápí a rmoutí společenská rozjitřenost, která byla způsobena vyhlášením této amnestie. Je to věc, která mě skutečně vede k hlubokému zamyšlení, protože má-li být výsledkem aktu soucitu a milosrdenství větší společenská konfrontace a větší rozjitření společnosti, tak je to věc, která je velmi vážná, a my všichni bychom se nad ní měli vážně zamýšlet.

Na druhé straně i tato amnestie ukazuje minimálně dva kroky, které budou nezbytné, protože i tato amnestie v těchto věcech slouží jako jisté memento. První je situace v našem vězeňství. V českých vězeních, dámy a pánové, sedí podstatně více lidí, než je jejich kapacita. A to výrazně, v řádech několika tisíců. A to ještě za této situace, kdy bylo amnestováno zhruba 6 tisíc vězňů, dalších 6 tisíc v uvozovkách pravomocně odsouzených potenciálních vězňů běhá po svobodě. V České republice ve vězeních skončí velmi často i pachatelé bagatelních trestných činů, které jsou ve vyspělých zemích na západ od nás trestány jinými způsoby, alternativními tresty, domácími vězeními apod. Čili toto musí být vážným mementem pro celou politickou reprezentaci ke změnám v trestní politice směrem k její větší efektivnosti a moje vláda tímto směrem jednoznačně jde a půjde. To znamená k větší efektivitě trestní politiky, k tomu, aby skutečně např. pachatelé bagatelních trestných činů byli trestáni jiným způsobem než mimochodem finančně poměrně náročným způsobem vězení. Chci připomenout Poslanecké sněmovně, že každý den vězně ve vězení stojí daňové poplatníky tisíc korun, tzn. 30 tisíc korun za měsíc. Jen pro porovnání, průměrná částka, kterou stojí zpravidla veřejné rozpočty klient ústavu sociální péče, je někde okolo 20 až 22 tisíc – jenom abychom porovnali, kam z našich kapes jako daňových poplatníků dáváme, bohužel, větší částku. Čili zbytečně přeplněné věznice jsou špatně a tato amnestie je mementem k tomu, abychom změnili i tuto trestní politiku.

Druhým mementem je reforma trestního řízení. Jednoznačně se ukazuje, že řízení v České republice může být v některých případech uměle natahováno, a je teď jedno, jestli ze strany státu, nebo toho obviněného, že je poměrně komplikované, je založené na trestním řádu, který pochází z roku 1961 a mělo by nás opět vést k tomu, abychom toto trestní řízení zrychlili, abychom omezili počet různých možností, klíčků a fint, kterými jde toto trestní řízení uměle prodlužovat. Proto beru z hlediska tohoto mementa za vážný úkol mé vlády i zahájit kroky k reformě tohoto trestního řízení ve spolupráci s celou soustavou státního zastupitelství.

Jsem přesvědčen, že je to správný a nutný krok. (Poslanci VV umístili na své lavice cedule s výčtem deseti hříchů vlády.)

Protože jsem, dámy a pánové, také ale současně v úvodu své řeči řekl, že amnestie prezidenta republiky je pouze záminkou k vyvolání hlasování o nedůvěře vládě České republiky, protože to není amnestie vlády České republiky, že ve skutečnosti sociální demokraté hledali způsob již před Vánoci, kdy jsme o nějaké amnestii neměli ani tušení, tak mi také dovoluji říci, že jsou tady i důvody, aby vládě nebyla odhlasována nedůvěra. Já jsem se tady vyjádřil k amnestii, nicméně chci uvést i důvody, proč si myslím, že by současná vláda měla pokračovat a neměla by jí být vyslovena nedůvěra. Dovolte mi, abych uvedl deset důvodů nebo deset argumentů.

Argument první. V České republice je podle mezinárodních měřítek nejnižší míra chudoby v Evropské unii. Podle Českého statistického úřadu, teď nejčerstvější čísla v České republice, loni klesla míra ohrožení chudobou z 9,8 % na 9,7 %. To znamená, míra ohrožení chudobou v České republice klesla.

Argument druhý. Nezaměstnanost v České republice je stále sedmá nejnižší v Evropské unii a je o čtyři procentní body nižší, než je průměr eurozóny. Tady chci jenom připomenout, že za vlád sociální demokracie jsme byli až na 17. místě, a v případě mohutného politického ataku levice se obávám, že se opět ocitneme v nezaměstnanosti až na chvostu.

Argument třetí. Celkově měla Česká republika v roce 2011 sedmý nejnižší veřejný dluh v Evropské unii.

Argument čtvrtý. Česká republika patří mezi jediné tři státy Evropy, kterým byl za poslední dva roky zvýšen rating o dva a více stupňů, zatímco v drtivě většině jiných zemí došlo ke snížení ratingu. Dokonce bych chtěl připomenout velmi čerstvou informaci jedné z těchto tří klíčových agentur Moody's, kde je řečeno, že hrozba české opozice, že zvrátí vládní reformy, které zlepšují stav veřejných financí, brání mezinárodní ratingové agentuře Moody's zvednout Česku známku důvěryhodnosti z A1 na lepší. To znamená, politika a rétorika sociální demokracie komplikuje České republice zvýšení ratingu, politika sociální demokracie tím pádem zvyšuje dluhovou službu, politika sociální demokracie jenom tak, že je vykřikována, již stojí české daňové poplatníky konkrétní miliardy, konkrétní finanční částky. A to jste tu politiku, dámy a pánové ze sociální demokracie, ještě ani nestihli uskutečnit. Vy o ní jenom mluvíte a už tím České republice škodíte.

Chci také zdůraznit, že – jako argument pátý – v lednu až v listopadu stoupl vývoz o téměř 8 % a obchodní bilance vykázala přebytek 307 miliard korun, který byl meziročně o 123 miliard korun vyšší než v předchozím roce. Letos je očekáván rekordní rok pro český export, což je výborná vizitka především pro naše firmy.

Argument šestý. Úrokové náklady na desetiletý český státní dluh klesa-

jí a jsou již pod 2 %. To je historický úspěch. V současnosti máme jedny z nejnižších úrokových nákladů na správu státního dluhu. Dámy a pánové, chci připomenout, že se pohybujeme kolem desátého místa, a teď prosím poslouchejte – v globálním měřítku, nikoliv pouze v Evropě. Patříme zhruba mezi desítku zemí, které mají nejnižší úroky vládních dluhopisů na této Zemi. Takže to opět je podle mého názoru důvod, proč by vláda měla pokračovat, protože jsme mimo jiné letos uspořili na správě dluhu přes 22 miliard korun.

Argument sedmý. Podle tzv. indexu mizérie, který srovnává na základě údajů Eurostatu míru nezaměstnanosti a inflace v jednotlivých zemích, byla Česká republika pátá nejlepší v Evropě. Naopak v době vlády sociální demokracie jsme byli až patnáctí. To znamená, v případě pádu této vlády by nás vlada sociální demokracie vedla do této mizérie.

Chci také zdůraznit, že se vláda chce zaměřit na prorůstovou agendu, chce dále snižovat náklady na provoz státu, chce redukovat zbytečné agendy i úřady. Jsou to prostě klíčové kroky, které chce dělat ve zbytku volebního období.

Chci, dámy a pánové, požádat všechny zodpovědné poslance a poslankyně, aby hlasovali proti vyslovení nedůvěry, aby hlasovali proti tomuto avanturistickému politickému kroku České strany sociálně demokratické.

Děkuji.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní je zde faktická poznámka. Paní poslankyně Kateřina Klasnová. Prosím.

Poslankyně Kateřina Klasnová: Vážená paní předsedající, děkuji za slovo. Vážené kolegyně, vážení kolegové, já bych chtěla jenom velmi krátce reagovat na slova premiéra. Chtěla bych připomenout premiérovi, že vždy je v životě něco poprvé. Tedy ani on nemusel podepsat amnestii, tak jak ji podepsal. Ústava České republiky jednoznačně říká, že prezident je z výkonu své funkce neodpovědný. A pakliže má právo udělit amnestii, tak ji má právo udělit právě pouze za předpokladu, že ji podepíše i předseda vlády. A za rozhodnutí prezidenta republiky vydané podle odst. 1 vyžaduje ke své platnosti spolupodpis předsedy vlády nebo jím pověřeného člena a za rozhodnutí prezidenta republiky, která tento spolupodpis vyžadují, odpovídá vlada. Vlada jako celek. Tedy neplatí vyjádření premiéra Nečase, že prezident se rozhodl a on měl ústavní povinnost to podepsat. Jelikož je za rozhodnutí prezidenta republiky z Ústavy odpovědná vlada, nemá povinnost nic takového podepisovat a musí se rozhodnout na základě svého vlastního politického uvážení. To bych ráda uvedla na pravou míru.

O důvodech, proč poslanci Věcí veřejných nezvednou ruku pro důvěru

vládě Petra Nečase, budeme hovořit. A rozhodně to není pouze amnestie. Děkuji za pozornost.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Další faktická poznámka pan kolega Bohuslav Sobotka. Po něm je s přednostním právem bude vyzván pan ministr spravedlnosti.

Poslanec Bohuslav Sobotka: Děkuji, vážená paní předsedkyně. Dvě poznámky k tomu, co tady před chvílí tvrdil předseda vlády.

Především myslím, že je namístě připomenout, že pravicové vlády nesou odpovědnost za trestní politiku v naší zemi už sedmým rokem. Tuším, že sedmým rokem je na Ministerstvu spravedlnosti nominant Občanské demokratické strany, a já jsem velmi rád, že po těchto sedmi letech přišel pan premiér na to, že máme přeplněné věznice. Ale já se ptám, co s tím těch předchozích sedm let dělali ministři spravedlnosti za ODS. Prostě amnestie, plošná amnestie tohoto typu, není přece žádné poctivé řešení přeplněnosti věznic. Přece všichni víme, že řada lidí se tam bohužel znovu velmi rychle vrátí. Prostě vydávat amnestii za něco, co má řešit přeplněnost věznic, je pokrytectví a je to zastírání skutečného problému.

Druhá věc. Chci se skutečně zeptat pana předsedy vlády, jestli si vyžádal k této amnestii nějaká odborná stanoviska. Jestli mu někdo řekl, čeho se vlastně ta amnestie týká. Protože článek II, to je něco mimořádného. To tady ještě nebylo. Nedává žádný smysl odkazovat se na minulé amnestie, protože článek II říká, že se amnestují trestné činy s maximální sazbou deset let, ale to tady ještě nebylo, protože to se týká těch nejzávažnějších majetkových trestných činů, krádeže, zpronevěry, podvodů, pojištění podvodu, úvěrového podvodu, legalizace výnosu z trestné činnosti, lichvy, porušení povinnosti při správě cizího majetku, poškození věřitele, zvýhodnění věřitele, pletichy v insolvenčním řízení, zkrácení daně, neodvedení daně, neodvedení pojištění, zneužití informací v obchodním styku. Toho všeho se amnestie prezidenta republiky potenciálně mohla dotknout. A já se ptám předsedy vlády, jestli vůbec věděl, co podepisuje. Jednoznačně nesouhlasím s tím, že podpis předsedy vlády je něco automatického. (Upozornění na čas.) Je to výraz odpovědnosti premiéra.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Dvě faktické poznámky – ještě pan kolega Jeroným Tejc, poté paní místopředsedkyně vlády Karolína Peake. Prosím.

Poslanec Jeroným Tejc: Vážená paní předsedkyně, kolegyně a kolegové, já bych se chtěl důrazně ohradit proti tomu, jak nazval pan předseda

vlády toto dnešní hlasování o vyslovení nedůvěry v médiích jako folklorní cvičení. Tohle není žádné cvičení! Tohle je vážná věc! Jestli premiér nezachází se svou odpovědností vážně, jestliže podepisuje amnestie tohoto typu, tak my máme povinnost. Máme povinnost jednat o tom tady, a pokud nedokážeme – díky tomu, jak je konstruována ústava – rozhodnout pouze o odchodu předsedy vlády z politiky, tak musíme hlasovat o celé vládě. To je ten důvod. To je důvod, proč jsme tady, protože ten, kdo dnes hlasuje pro důvěru vládě, hlasuje pro to, aby Petr Nečas, který podepsal, a nemusel podepsat, onu amnestii, zůstal předsedou vlády. Není jiné volby. Není žádné mezi. Buď je ano pro vládu a znamená to ano pro amnestii, nebo ne pro vládu a znamená to ne amnestii. A v tomto případě skutečně ta situace je vážná a já myslím, že neplatí to, co říkal pan premiér, že snad hledáme nějaké záminky.

Vážený pane předsedo vlády, my žádné hledat nemusíme. Vy nám dáváte dva tucty možností a důvodů pro to, abychom hlasovali o vyslovení nedůvěry, do roka. Tohle je fakt, se kterým my nakládáme naopak velmi opatrně. A rozumím tomu, že pan předseda vlády se snažil odvést pozornost tím, že mluvil o ratingu a o dalších věcech. Já myslím, že každý si může udělat obrázek o tom, jak naše společnost vypadá, sám. Ne podle ratingových agentur, ale podle toho, jak se baví s lidmi. Já jsem přesvědčen, že lepšího ratingu se lidé ani nenajedí, ale ani z něj nezaplátí nájem. Děkuji. (Potlesk z řad ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Faktická poznámka – paní místopředsedkyně vlády Karolína Peake. Prosím.

Místopředsedkyně vlády ČR Karolína Peake: Děkuji vám, paní předsedkyně. Já svým krátkým příspěvkem zřejmě potěším pana předsedu Sobotku. Rozhodně totiž nejdu obhajovat amnestie. Považuji amnestii za špatný krok, a to hlavně kvůli rozsahu, kvůli onomu článku II, který zde pan předseda Sobotka kritizoval kvůli zastavení trestního stíhání. Nechápu, proč pan prezident zvolil tento rozsah. Nechápu, proč pan prezident se rozhodl tento článek II do své amnestie zařadit. Spadá totiž časově do vlády sociální demokracie a já bych si velmi přála, aby kauzy z vlády sociální demokracie byly došetřeny.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Teď tedy se vracíme k řádným přihláškám. Nejprve ty s přednostním právem. Slovo má ministr spravedlnosti. Prosím, pane ministře.

Ministr spravedlnosti ČR Pavel Blažek: Dobrý den. Děkuji za slovo. Dámy a pánové, kolem tématu amnestie se objevilo za posledních 14 dní

tolik různých názorů, stanovisek a zkreslených faktů, že mi nezbyvá, než se pokusit, aby tato moje řeč nebyla politická, byla spíše faktická. Nebudu vůbec jmenovat autory různých polopravd, či přímo úplně mylných čísel a faktů, které se objevily. Nicméně pokusím se na to reagovat. Omlouvám se, nedá se o té amnestii hovořit krátce, protože se toho objevilo mnoho a to téma je teď tak zajímavé, že jsem naopak spoustu věcí musel z toho projevu vyřadit.

Na úvod bych chtěl říci, že už dnes jsme byli svědky pletení některých pojmů. Já bych rád řekl, že pokud já jsem zaznamenal v médiích nějakou argumentaci od pana prezidenta či od jeho poradců, neopírala se o argumentaci Evropského soudního dvora, ale Evropského soudu pro lidská práva, což prosím není orgán Evropské unie, ale orgán Rady Evropy, což je absolutní rozdíl. Tady už zaznělo, že se opírá o nějaká rozhodnutí Evropské unie. To jsem tedy opravdu nezaznamenal, jde o úplně jiné orgány, které slouží k úplně jiným věcem a jsou zřízeny úplně jiným způsobem.

Dovolte mi na úvod říct, o čem budu mluvit, protože bych vám rád strukturu toho, s čím vás chci seznámit, řekl dopředu. Doufám, že to nebude znamenat, že odejdete. Nezbude mi, než dát úvodní informaci o tom, co to je amnestie a jak byly u nás amnestie využívány v minulosti. Kolem toho padlo neskutečné množství informací, které nebyly pravdivé nebo byly polopravdivé. Podám vám jakožto Sněmovně zprávu o dosavadním průběhu provádění amnestie. To znamená, abyste měli konkrétní představu o tom, co se na základě rozhodnutí prezidenta republiky zatím do dnešního dne odehrálo. Pokusím se – zaznamenal jsem ty nejčastější otázky, které se k amnestii vztahovaly, pokusím se na ně odpovědět už v tom svém úvodním slově. Dál se vyjádřím k těm takzvaným nejzávažnějším kauzám, jak dnes říkají novináři, ale i státní zástupci, o kterých se nejvíce diskutuje a které by měly podléhat přezkumu, zda spadají do abolicie neboli zastavení trestního stíhání, či nikoli. Rád bych dopředu zdůraznil – pro mě jsou závažné případy jen ty, které mi za závažné oznámí státní zastupitelství, to znamená, vyjádřím se k těm kauzám, které za závažné považují státní zastupitelství, a podám vám o nich – já si myslím, že docela podrobný – přehled, který asi ještě nikde nezazněl, zazní nemohl, protože spousta faktů k tomu ještě ani není shromážděna. A samozřejmě budu se muset vyjádřit i o amnestii z 1. ledna, protože i kolem jejího výkladu se objevila spousta informací, které správné nejsou, nebo chcete-li výkladů, které byly zavádějící.

Dovolte mi říci, že slovo amnestie pochází z řeckého slova zapomnětlivost, což je první podstatný fakt, kterým se musíme zabývat, protože podobný má i právní význam, a je to rozhodnutí o hromadném prominutí trestu spojené se zahlazením odsouzení pro trestný čin, pro

který byl trest uložen, a obvykle rovněž rozhodnutí, aby se trestní stíhání v případech, na které amnestie dopadá, nezahajovalo, nebo bylo-li zahájeno, aby se v něm nepokračovalo. Některé jazyky, například angličtina, rozlišují ještě mírnější formy amnestií, jejichž součástí není zahlazení odsouzení. Upozorňuji, nikoli zastavení, ale zahlazení odsouzení. V takovém případě se hovoří o takzvaném clemency law, to znamená, oni to například v Anglii rozlišují, u nás se to nerozlišuje.

Amnestie je naprosto tradiční prerogativa směřující ke zmírnění tvrdosti zákona a vyhrazená vždy panovníkovi, který amnestii uděloval nejčastěji v souvislosti s počátkem své vlády, to znamená s nástupem na trůn. O povaze a pojetí amnestie se začalo u nás více teoreticky hovořit až v době, kdy absolutní monarchie začala přecházet k parlamentním formám státního zřízení, které byly kodifikovány v ústavách. Jako relikv z monarchistické doby bylo právo milosti obsaženo v článku 13 základního zákona státního zřízení z roku 1867. Odtud toto ustanovení přešlo do ústavní listiny z roku 1920, to znamená do Ústavy Československa, nikoli už Rakousko-Uherska, kde bylo uvedeno jako udělování milostí mezi pravomocemi prezidenta republiky. Při koncipování ústavního práva prezidenta republiky udílet milost v ústavní listině z roku 1920 se vycházelo z přesvědčení, jak je to i vyjádřeno v důvodové zprávě, že většina ústav vyhrazuje právo udělení milosti hlavě státu, jak tomu bylo i v Rakousku, a není podstatného důvodu, proč by se nová ústava měla od tohoto odchýlit. Dále bylo podotknuto, že právo milosti není omezeno na případy individuální, nýbrž obsahuje i právo amnestovat hromadně. To jsem citoval.

Milostí se tehdy tedy rozuměla i amnestie. Odtud prosím jsou některé připomínky, které jsou k tomu staršímu u nás ústavnímu vývoji, jsou do dnešní ústavy, tak jak žijeme dnes, a do dnešní praxe nepřenositelné. Podle článku 64 odst. 1 článku 11 ústavní listiny byl prezident republiky oprávněn udělovat milost s vyloučením trestných činů soukromožalobních. Dovožovalo se tehdy, že akty milosti všeho druhu jsou zásahem výkonné moci do moci soudní a že jde o akt správní, kterým prezident vykonává vládní moc, a jako takový tedy musí být opatřen kontrasignací odpovědného člena vlády. Právo milosti se týkalo trestů a právních následků odsouzení trestními soudy, kterými se tehdy rozuměly i vojenské trestní soudy. V praxi došlo k extenzivnímu výkladu prezidentských milostí a tyto se potom vztahovaly i na věci disciplinární. Pokud jde o ústavní právo prezidenta republiky udílet milost, označil je ústavní výbor Národního shromáždění za nepřenositelné. Jako ostatní pravomoc svěřená prezidentu republiky ústavní listinou bylo i jeho právo udílet milost nedelegovatelné.

Změna v ústavním postavení prezidenta v oblasti jeho pravomoci rozhodování o amnestii a jiných formách milosti nastala až v roce 1960, kdy schválená ústava rozhodně odmítala princip dělby moci, neboť veškerou

státní moc vykonával „pracující lid“ prostřednictvím Komunistické strany Československa. Z podobného pojetí vychází ústavní zákon č. 143/1968, o Československé federaci. I zde pojem milosti zamínil (?) amnestii.

V České republice obdobně jako v jiných evropských zemích přísluší právo udělovat amnestii prezidentu republiky. Pro vyhlášení amnestie je potřebná kontrasignace předsedy vlády, přičemž předchozí svolení vlády k premiérovu kroku není potřebné. Přes kontrasignaci se stále jedná o úkon prezidenta republiky, doslovně převzato z luridictum – encyklopedie o právu, dá se to ověřit. Ačkoli trestněprávní následky odsouzení jsou v důsledku amnestie zahlazeny, samozřejmě, pokud tomu nepřekáží jiné, dosud nezahlazené odsouzení, zůstávají následky občanskoprávní, zejména povinnost nahradit škodu, popřípadě odčinit zásah do práva na ochranu osobnosti. Nejsou dotčeny a dotčeny nejsou ani dopady odsouzení v některých oblastech správního práva. To je jedním z důvodů, proč amnestie ve formě abolicie, to znamená ve formě kritizovaného zastavování řízení, vyžaduje vždy souhlas amnestovaného. Není-li souhlas udělen, trestní řízení pokračuje dál. O trestu však není rozhodováno ani v případech, že je obviněný shledán vinným.

Jde-li o amnestii postihující pravomocně uložené tresty, to znamená tzv. agraciaci, souhlas odsouzeného s účastí na amnestii se nevyžaduje a odsouzený tak může být amnestován i proti své vůli. Možné a časté jsou amnestie vázané na podmínky, například, že amnestovaný se po stanovenou dobu nesmí dopustit nového trestného činu, pokud jsou tyto podmínky porušeny, zbytek trestu se vykoná nebo trestní stíhání pokračuje.

Ústavní pravomoc prezidenta republiky udílet milost spočívá v tom, že právo, které bylo a nebo které by bylo nalezeno soudem pro daný konkrétní případ, se neuskuteční. Ústava České republiky a v návaznosti na ni i další součásti právního řádu naší republiky, zejména trestní řád, upravují několik druhů aktů milosti. Za první milost individuální. Za druhé milost hromadná neboli amnestie. Za třetí milost prominutím právoplatného trestu, tzv. agraciace, a milost zahlazením odsouzení, tzv. rehabilitace. Další a poslední možnost, za páté, je milost spočívající v nezahájení nebo nepokračování v trestním řízení neboli tzv. abolicie.

Mezi uvedenými druhy aktů milosti jsou při jejím udělení samozřejmě možné kombinace. Pojem milost se užívá jednak jako obecný pojem, který zahrnuje všechny druhy milosti v širším slova smyslu, ale také se používá pouze pro označení milosti v užším smyslu, tedy pro milost individuální. Výraz ani pojem milost Ústava České republiky ani jiný ústavní zákon nezná, ale objevuje se např. v hlavě XXIII. trestního řádu. Výkladem lze dovodit, že zákon tím má na mysli pravomoci prezidenta republiky vyjmenované v článku 62 písm. g) platné Ústavy.

Samotná Ústava České republiky, to znamená Ústava účinná od roku

1993, svěřila prezidentu republiky jako hlavě státu oprávnění odpouštět a zmírňovat tresty uložené soudem a zahlazovat odsouzení. Podle článku prezident může nařídít, aby se trestní řízení nezahajovalo, a bylo-li zahájeno, aby se v něm nepokračovalo. Rozhodování spojená s uplatněním těchto oprávnění prezidenta republiky podle článku 62 Ústavy nevyžadují ke své platnosti spolupodpis předsedy vlády nebo jím pověřeného člena vlády, oprávnění prezidenta republiky podle článku 63 Ústavy jej vyžadují.

Uvedené ústavní pravomoci prezidenta republiky nemohou být omezeny tzv. obyčejným zákonem. Podrobná úprava důsledků milosti je provedena v platném trestním řádu, to znamená v zákoně o trestním řízení soudním. Některá další ustanovení vztahující se k amnestii jsou uvedena ještě v hlavě XXV. trestního řádu o právním styku s cizinou.

Nyní mi dovozte, abych se vyjádřil k jednotlivým amnestiím, tak jak byly u nás uplatňovány v minulosti, protože o tom se opravdu mnoho navykládalo, ale velmi často ne přesně. A to jsem ještě hodný, protože bych měl možná říci, že úmyslně polopравdivě.

Amnestie je u nás tradiční nástroj hlavy státu a byl od roku 1918 v různých obdobích Československa i v rámci České republiky jako nástroj používán. V reakci na tzv. velkou amnestii Václava Havla z 1. 1. 1990 byla udělována amnestie méně často než dříve. Amnestie se udělovaly při nástupu prezidenta, při významných výročích státu, ale i jindy.

Poválečné amnestie byly následující. Za prvé se vyjádřím k období 1993 až 2013. Byly uděleny tři amnestie, v roce 1993, 1998 a 2013. Z toho dvě amnestie při příležitosti nástupu prezidenta do úřadu a jedna amnestie při významném výročí státu. Průměrně byla tedy vydána amnestie jednou za 6,6 roku. V období prosinec 1989 až 1992 byly uděleny tři trestní amnestie, z toho amnestie z 1. 1. 1990 je uváděna jako největší v historii, kdy se propustily téměř tři čtvrtiny z odsouzených osob ve výkonu trestu odnětí svobody a promínuly se všechny podmíněně odsouzené tresty odnětí svobody, všechny peněžitě tresty a všechna nápravná opatření. Tato amnestie byla udělena při příležitosti zvolení prezidenta Václava Havla, ale reagovala i na politickou změnu režimu. V rámci této amnestie z asi 20 700 odsouzených ve výkonu trestu bylo propuštěno asi 15 000 osob z výkonu trestu odnětí svobody na území České republiky.

Průměrně byla vydávána amnestie jednou za necelý rok. Fakticky 8. 12. 1989 ještě Gustávem Husákem a Václavem Havlem 1. 1. 1990 a 16. 2. 1990. Vedle toho byly vydány vládami i amnestie v oblasti přestupků.

V období 1960 až listopad 1989 bylo uděleno deset amnestií. Tato doba začala amnestií, která se snažila vyrovnat s nezákonnostmi 50. let. Z toho bylo sedm amnestií uděleno při významném výročí státu a jedna zároveň i při nástupu Ludvíka Svobody do úřadu prezidenta republiky. Fakticky však i amnestie z let 1973, 1975, 1980 a 1985 byly uděleny při příležitosti zvole-

ní prezidenta, byť to nebylo výslovně uvedeno. Průměrně byla amnestie udělena asi jednou za 2,9 roku. V rámci amnestie z roku 1960 udělila vláda i amnestii na správní delikty neboli přestupky.

V období 1948 až 1960 bylo uděleno šest trestních amnestií včetně jedné v oblasti spadající pod vojenské soudy. Jedna byla u příležitosti významného výročí v roce 1955 a dvě při příležitosti úmrtí prezidenta. Fakticky šlo však o nástupní amnestie nových prezidentů 1953 a 1957. Rovněž při zvolení Klementa Gottwalda byly uvedeny dvě amnestie pro občanské i vojenské trestní soudy. Průměrně byla amnestie asi jednou za 2,5 roku, rovněž bylo uděleno pět správních amnestií.

V těsně poválečném období let 1945 až 1947 byla udělena jedna prezidentská amnestie, a to 29. 8. 1945 při příležitosti ukončení války. Vedle toho byly uděleny dvě amnestie zákonem v oblasti neplacení daní a dvě amnestie vládou v oblasti správního trestání.

Co jsme byli schopni zjistit a předložit vám jako doklad toho, jakým způsobem byly zajišťovány podklady při rozhodování a sepisování amnestií? V roce 1980 byl dopad abolic...

Ještě chci říct jednu věc. V zásadě ve všech amnestiích vždy byla abolic, to znamená, vždy se zastavovala trestní řízení a nikdy se neřešila práva poškozených. My je ale řešit budeme, k tomu se ještě ale dostanu. To znamená, že to, že bylo v poslední amnestii použito zastavení trestního stíhání, není nic výjimečného. Bylo by to naopak výjimečné, kdyby se nezastavovalo.

V roce 1980 byl dopad abolic odhadován na základě statistiky za 7 000 lidí. Opakuji, na základě statistiky trestné činnosti za rok 1979 a 1978. Přesná čísla na soudech a tehdejší prokuratuře nebyla zjišťována. V roce 1985 příprava amnestie byla schválena v předsednictvu ÚV KSČ. Předem byl zjišťován jen pravděpodobný počet propuštěných osob z vězení se zaměřením na dopad ztráty pracovní síly vězňů.

Počty abolic nebyly zjišťovány. Amnestie bylo celkem účastno 100 900 osob v celém Československu, z toho prominutí nepodmíněného trestu odnětí svobody dopadlo na 11 613 osob. V České republice bylo reálně propuštěno 3 416 osob. Abolic dopadla na 9 964 osob v řízení před soudem a 14 300 osob v přípravném řízení.

Prvního ledna 1990. Návrh amnestie byl projednán 27. 12. 1989 na předsednictvu vlády, nikoliv ve vládě. To zdůrazňuji. Ze záznamu z jednání neplynou žádné odhady počtu propuštěných ani počtu zastavených trestních stíhání. V informaci pro tehdejší ministryni ČR je výslovně uvedeno, že pro krátkost času nebylo možné shromáždit početní údaje, a dále jen, že amnestie se – cituji – dotkne velkého počtu osob, bez jakéhokoli upřesnění.

V roce 1993 na žádost Kanceláře prezidenta republiky sepsal návrh

amnestie zaměstnanec Ministerstva spravedlnosti, který jej postoupil Kanceláři prezidenta republiky a na vědomí ministrové. Odhady propuštěných vězňů se uskutečnily, odhady zastavených trestních stíhání nebyly prováděny.

V roce 1998 ze spisu neplyne žádná příprava na Ministerstvu spravedlnosti. Počty osob, na které amnestie dopadne, nebyly dopředu zjišťovány. Celkem bylo amnestie účastno 36 585 osob, z toho abolicie dopadla na 16 616 osob, úplné prominutí trestu odnětí svobody 716 osob, zmírnění trestu odnětí svobody 436 osob, prominutí podmíněných trestů odnětí svobody 16 179 osob.

Amnestie z roku 1990 a 2013. Často se srovnávají, zejména pokud jde o rozsah. Tady bych rád zdůraznil, že v roce 1990 byla amnestie připravována na základě federální ústavy a federální ministerstvo spravedlnosti neexistovalo.

Lze uvést, že současná amnestie vedla k propuštění 6 227 osob z výkonu trestu odnětí svobody z celkového počtu vězňů 23 000. Údaj, který říkám, tzn. 6 227 osob, je prosím k 8. 1. 2013 sedmá hodina ranní. V případě amnestie z 1. 1. 1990 bylo propuštěno asi 15 000 osob na území České republiky. Tedy současná amnestie při propouštění vězňů dosahuje asi 40 % amnestie z roku 1990.

Amnestie z roku 1990 se rovněž vztahovala i na budoucí tresty, které teprve byly po amnestii uloženy za trestné činy spáchané před amnestií. Současná amnestie se vztahuje v oblasti promíjení trestů jen na již pravomocně uložené tresty.

Dále amnestie z roku 1990 zmírňovala ostatní tresty uložené za úmyslné trestné činy o jednu třetinu, nejméně však dva roky, a za nedbalostní trestné činy o jednu polovinu, nejméně však tři roky, což se netýkalo zvláště závažných recidivistů a pachatelů vražd, znásilnění, pohlavního zneužívání, loupeže, teroru a obecného ohrožení, kterým byl prominut jeden rok. V případě podmíněně odložených trestů odnětí svobody jsou současnou amnestií prominuty převážně jen tresty do dvou let s výjimkou vězňů s věkem 70 let a vyšším, zatímco amnestie z roku 1990 promíjela všechny podmíněně odložené tresty odnětí svobody.

Z jiných trestů současná amnestie promíjí jen tresty domácího vězení a obecně prospěšných věcí. Amnestie z roku 1990 promíjela všechny tresty nápravného opatření, které dnes neexistují, ale obdobou jsou obecně prospěšné práce a peněžitě tresty. Rovněž i amnestií z roku 1990 bylo zastavováno trestní stíhání, a to u trestných činů spáchaných úmyslně, pokud hrozil trest odnětí svobody na tři roky, a u trestných činů nedbalostních, pokud hrozil trest až pět let odnětí svobody.

Dovolte mi – a já budu stručný v této části, ale je nutné, abych se k tomu vyjádřil –, abych okomentoval, co vlastně znamená výklad současné amne-

stie, o které se dnes ve Sněmovně bavíme, resp. amnestie z 1. ledna tohoto roku.

Článkem I byli amnestováni především odsouzení za bagatelní trestnou činnost. Statistika odsouzených ve věznicích dle délky trestu v listopadu 2012 za bagatelní trestnou činnost odsouzených k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře nepřevyšující jeden rok, do šesti měsíců 1 737 osob, šest až devět měsíců 1 505 osob, devět až dvanáct měsíců 3 326 osob. Celkový počet vězňů byl asi 23 000, z toho přes 20 000 odsouzených, zbytek vazby a chovanci v detenci. Současně Vězeňská služba České republiky ke konci roku 2012 evidovala dalších 6 198 odsouzených, kteří zatím nenastoupili do výkonu trestu odnětí svobody.

To malinko okomentuji. Jinými slovy, v České republice se volně pohybuje 6 200 osob odsouzených, kteří nenastoupili výkon trestu. To bych rád zdůraznil. A 6 000 těch, kteří nastoupili, část tohoto trestu už si odpykali a určitá vždy malá část jim ještě chybí, byli amnestií amnestováni. Chci, aby tento fakt nezapadl, protože při celkovém hodnocení amnestie, pokud jde o všecko, vyjma článku II amnestie, je podle mě nesmírně významný.

Zdůrazňuji, že amnestovanému podle tohoto článku amnestie zůstává povinnost nahradit škodu. To amnestie vůbec nerušila.

Dále byli amnestováni starší lidé. Amnestie z důvodu věku je klasickým projevem milosrdenství, které často bývá motivem k amnestiím. Starší vězni mají zvláštní nároky, tzn. nemoci, diety apod., což velmi zatěžuje věznice, a možnost recidivy trestné činnosti se vzhledem k věku vytrácí. Reálně bylo na základě amnestie z tohoto věkového hlediska propuštěno 5 osob, které v roce 2013 dosáhnou či již dosáhly věku 75 let.

Článek II amnestie. Článkem II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii došlo k zastavení trestních stíhání delších osm let. Motivem zde dle mého názoru byla snaha řešit velmi dlouhá trestní stíhání. Zastavení trestního stíhání, tzv. abolicí, obsahují amnestie běžně. Byla obsažena ve všech amnestiích Václava Havla, a dokonce v amnestii z roku 1990 bylo určeno, že se zastavují trestní stíhání za činy úmyslné z trestu odnětí svobody do tří let a z nedbalosti do pěti let. Amnestie z roku 1993 zastavovala trestní stíhání u činů úmyslných s trestem do dvou let a neúmyslných s trestem do tří let. Amnestie z roku 1990, 1993 a 1998 obsahovaly i nařízení, že se nemá trestní stíhání vůbec zahajovat pro určené trestné činy, které se staly před vydáním amnestie, ale ještě nevyšly najevo či v nich nebyl znám pachatel, a tedy nemohlo být zahájeno trestní stíhání konkrétní osoby. Nařízení o nezahájení trestního stíhání vůbec amnestie z 1. 1. 2013 neobsahuje.

Zastavením trestního stíhání nezaniká právo poškozených na náhradu škody, jen se řízení o ní přesune z trestního řízení do řízení ve věcech občanskoprávních, přičemž se doba trestního řízení od okamžiku, kdy po-

škozený uplatnil právo na náhradu škody, nezapočítává do promlčení. Není pravdou, že nároky poškozených budou v civilním řízení promlčeny, pokud nebyly promlčeny již v době uplatnění v trestním řízení. Naopak, trestní soudy často v komplikovanějších případech odkazují na náhradu škody v občanskoprávním řízení a přímo ji neřeší.

K tomu lze uvést, že jeden poškozený, který se v kauze tzv. H-Systému nepřipojil k (nesrozumitelné) o náhradu škody v trestním řízení, již vyhrál spor o náhradu škody vůči stíhaným manažerům H-Systému. Zastupovala jej dr. Marvanová a rozhodoval zde Nejvyšší soud. Podstatou bylo, že soud neuznal námítky žalovaných, že pokud nebudou pravomocně odsouzeni, nemůže civilní soud rozhodnout o náhradě škody.

Dovolte mi, abych se tady na chvíli zastavil. Vysvětluji to, kudy chodím, a myslím si, že stále marně.

Pokud se ten, kdo je poškozený jedním nějaké osoby, cítí poškozeným a uplatní svůj nárok pouze v trestním řízení, v zásadě při dnešních podmínkách do značné míry riskuje, pokud se současně neobrátní na řízení civilní. Důvod je jednoduchý. Jako poškozený je závislý na tom, zda soud vůbec někdy rozhodne o vině toho obžalovaného neboli toho, kdo podle názoru poškozeného mu tu škodu způsobil. Ale současně ten poškozený ještě musí doufat, že soud současně – pokud rozhodne nejen o vině a trestu, ale ještě o povinnosti nahradit škodu, což v českém soudnictví je jev, který není častý a procentuálně jde určitě výrazně pod 50 procent. To není prosím kritika soudů, tady jde ale o to, že ti trestní soudci v komplikovaných případech řeší vinu a trest a už nejsou schopni objektivně posuzovat jednotlivé nároky na náhradu škody, a proto odkazují na specializované soudy, kterými jsou soudy civilní. Četl jsem vám jasný příklad toho, kdy jeden poškozený na svá práva od začátku tak dbal, že podal i žalobu civilní, a už má pravomocný nárok soudu na to, že mu má určitá osoba v takzvané kauze H-Systému zaplatit škodu. A je to proto, že o svá práva od začátku velice, velice dbal.

Co tím chci říci? Nárok na to, že při dokončení trestního řízení třeba v kauze H-Systému bude rozhodnuto i o náhradě škody těch poškozených, neexistuje a je velkou nejistotou a neznámou, jak by tohle dopadlo. Teď prosím nechci posuzovat rozhodování o vině a trestu. Zastavuji se u těch poškozených. Abychom minimalizovali rizika pro případné poškozené amnestií prezidenta republiky a na rozdíl od všech předchozích amnestií, kdy stát neuvažoval nikdy o nějaké pomoci takovým lidem, zřídili jsme dva druhy pomoci. Opakuji se: Všechny amnestie obsahovaly zastavení trestního řízení. Vždy byli poškození. Nikdy stát neřešil nároky poškozených. Opakuji: nikdy a ještě jednou nikdy.

My plánujeme postavit se k této otázce jiným způsobem. Ihned po amnestii jsem se spojil s advokátní komorou a požádal jsem ji, aby posky-

tovala bezplatnou právní pomoc poškozeným, kteří samozřejmě se nemohli vyznat v nastalém právním stavu – co vlastně amnestie způsobila nebo nezpůsobila, zvláště pokud si přečetli noviny, ze kterých často bylo předsedem rozhodnuto o tom, že se některé případy zastavují, a ono to rozhodnuto není dodnes. Dále jsem rozhodl jako ministr spravedlnosti o zřízení speciální pracovní komise pro pomoc případným poškozeným s názvem „důsledky amnestie“. Vznikla po 1. lednu 2013 a pracuje pod vedením náměstka ministra pro ekonomiku Radomíra Daňhela a její hlavní úlohou je zajistit systémovou a individuální pomoc státu poškozeným, a to zejména v otázkách ekonomických a právních.

Bude-li poškozeným stát, to znamená, to jsou ty případy třeba daňových úniků apod., dohodl jsem se s panem ministrem financí Kalouskem, že naše dvě ministerstva – v uvozovkách naše, ona nám nepatří, ale máme je zatím řídit – tak bych chtěl říci, že jsme dohodnuti na koordinaci, aby stát vymáhal tam, kde bude zastaveno řízení v těchto věcech, aby stát v koordinaci ministerstev financí a spravedlnosti důsledně občanskoprávně vymáhal to, co vymáhat má, protože stát tam jako poškozený přihlášený byl. Čili předpokládám, že tam promlčení nebude. A neznamená to tedy, když čtete v novinách jména, jako je Pitr apod., že stát tím pádem nejenom že to řízení bude možná zastaveno někdy, tam byla dána stížnost, nicméně neznamená to, že pokud jde o ty konkrétní peníze, že stát – vyhlásila se amnestie a stát ty peníze nepotřebuje nebo nechce. Budeme je vymáhat.

Čili ti amnestovaní, kteří udělají podle mě tu lidskou a společenskou chybu, že nebudou pokračovat v řízení, tak to neznamená, že amnestií prezidenta republiky pro ně skončilo trápení, které si kdysi způsobili sami.

Zároveň se budeme na Ministerstvu spravedlnosti snažit tam, kde nám to pravomoci umožní, aktivně bránit negativním a nevídaným důsledkům amnestie. Jako příklad může sloužit kauza soudce Jiřího Berky, která viděna zejména z resortu spravedlnosti, je viděna – ten pohled je z pohledu ministra spravedlnosti velmi těžký a velmi bolestný. Chci zde prosím prohlásit, že v koordinaci se státním zastupitelstvím, které již podalo stížnost, budeme dbát na to, aby tato kauza uzavřena nebyla, protože i podle mého právního přesvědčení by pod amnestií spadat neměla. Pokud dojdou soudy k jinému závěru, jsem rozhodnut učinit veškeré právní kroky k tomu, aby se pan Berka již nestal soudcem. Možnosti k tomu existují. A pan Berka, pokud se chce stát znovu soudcem, nechť si tento nárok vysoudí. Nemůže to být ale tak, že jen tak přijde do budovy soudu, oblékne si talár a začne soudit. Ať on prokáže před soudy, že on má být tím, kdo má soudit spory občanů v tomto státě nebo soudit trestnou činnost v tomto státě.

Totéž platí o tom, že mu byla pozastavena funkce soudce dočasně, do

vyřešení trestního řízení. Pokud to trestní řízení bude zastaveno, nebude to prosím vás tak, že pan soudce Berka půjde na pokladnu soudu, tam si vezme cca 5 mil. korun a ty si zase odnese. Já ten nárok považuji za sporný. Vydal jsem pokyny pro to, aby to vyplaceno nebylo. A pan Berka v takovémto případě, pokud má člověk kus cti v těle, tak to budto vůbec vymáhat nebude, nebo ať to vymáhá soudně a dokazuje, že si těch 5 mil. jako část platu soudce zaslouží.

Ještě k článku II amnestie. Stát v trestním řízení musí chránit právo na přiměřenou délku řízení. Porušení tohoto práva neznemožňuje trestní stíhání, takhle to z mých úst nikdy nezaznělo, ale může odpovědnost vzniknout státu, která může být kompenzována výrazným snížením trestu nebo finančně. Chci zdůraznit, že zastavení trestního stíhání se netýká závažných trestných činů z trestu odnětí svobody nad deset let a uprchlíků do ciziny a skrývajících se osob. Například v případě vraždy je možno uložit trest podle trestního zákoníku až do 18 let, v případě korupce úřední osoby, která přijala úplatek velkého rozsahu, může být uložen trest 12 let, na což se zastavení nevztahuje a vztahovat nemůže. Pokud máme maximální sazbu odnětí svobody 30 let, resp. za účinnosti předchozího trestního zákoníku 25 let, pokud v to nepočítám doživotí, tak se abolicie vztahuje jen zhruba na první třetinu trestné činnosti dle závažnosti podle výše trestní sazby. Výše trestu vyjadřuje závažnost trestného činu. Jiné měřítko v právním slova smyslu neexistuje.

Orgány činné v trestním řízení musejí postupovat tak, aby bylo chráněno právo na proces v přiměřené lhůtě. Porušení tohoto práva neznemožňuje pokračování v trestním řízení, ale může vést k tomu, že se obviněný úspěšně domůže finančního zadostiučinění. A to je o té judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, která je různorodá. Já sám jsem nikdy o žádných lhůtách nemluvil. Ale můžeme si vyjmenovat spoustu příkladů, jak vůči jiným státům než vůči České republice, kde se objevují různé lhůty. Teď se omlouvám, co řeknu ke straně opozice, ale mě teď nenapadá jiný příklad. Víte, ono s těmi judikáty se dá, pokud nejsou o jedné věci jasně řečeny a pro všechny případy – tak si vždycky vzpomenu na Dostojevského Karamazovy, kde vystupuje advokát, což je moje původní povolání, a v nějaké věci, kde existuje nějaký posudek psychiatra, on říká: Víte, to je hůl o dvou koncích. Jde o to, jak se na tu hůl podíváte.

To znamená, a tím bych ty debaty o judikatuře – kéž by to jenom trošku šlo – ukončil rád, protože každý z nás v tomto sále si najde rozsudky, kde se bude mluvit dokonce o kratší době, než je osm let, než je šest let, a zase jiný přijde s jiným rozsudkem, kde je třeba devět let, deset let, jedenáct let. Zdůrazňuji, že tuto argumentaci jsem nepoužíval. A chci jenom říci, že to, že se tam dalo osm let – a jak jsem pochopil odůvodnění pana prezidenta republiky z televize, tak chtěl upozornit na délku trestních řízení a prostě

rozhodl o osmi letech. Kéž bychom byli schopni už se nepředhánět v různých judikátech, protože ta debata podle mě nemá smysl, a bavili se spíše o věcnosti toho rozhodnutí, že to je právě těch osm let.

Koneckonců ještě Evropský soud pro lidská práva ani nemá pravomoc zastavovat trestní řízení, to znamená, že on ani nikdy nemohl rozhodnout, že se zastavuje.

Náš Ústavní soud prohlásil, že kompenzace porušení práva na přiměřenou délku řízení v trestním stíhání, které trvalo 10 let, jako je to v jednom judikátu, je možno dosáhnout i prostředky vnitrostátního práva, například trestního. Jenom chci říci, že ve vztahu k České republice Evropský soud pro lidská práva rozhodl celkem devětkrát. Lhůty, které označil za nepřiměřenou délku řízení, jsou různorodé, a opakuji, najdeme nižší i vyšší a já vás teď nebudu trápit tím, že ten výčet udělám, ale je jich devět a kdykoliv jsem ochoten je komukoliv předat k bádání, protože je máme fyzicky na ministerstvu. To znamená, že každý se do nich může podívat.

Dovolte mi provést zhodnocení článku II Ústavy (amnestie). Podle toho, jak můžu interpretovat slova prezidenta republiky, tento článek vychází z myšlenky, že je třeba něco udělat s nepřiměřenou délkou řízení. Hovoří se o tom již 20 let. Ovšem pokud jsou u nás trestní stíhání trvající 15 let a nejedná se o osobu uprchlou či skrývající se, stát neplní své povinnosti a je správné to napravit. Bavme se o metodách! To je jasné.

Vždy šlo o konkrétní věci, protože soudní rozhodování je založeno na konkrétních případech, ale minulá rozhodnutí mohou sloužit k náhledu na budoucí obdobná řešení. Dnes mám v plánu ještě provést výčet těch konkrétních případů, těch tzv. nejzávažnějších, takže z toho uvidíte jak délky a čím byly způsobeny ty délky, abychom zase nepodléhali různým mýtům, že to vždy působili ti obvinění. Není to bohužel často pravda. Dopředu říkám, moje řeč nemá sloužit k tomu, abych já kritizoval soudní soustavu, protože trvám na tom, že v posledním období již nejsou ty potíže, které tu byly ještě před pár lety, nicméně obvinění, kteří jsou obvinění 15 a nebo 12 a více let, tak samozřejmě nesou důsledky z ne kvality soudního rozhodování i z minulých let. Ale prosím, byl bych velmi rád, aby tato moje řeč nebyla chápána jako kritika stavu současné justice, protože tvrdím, že špatná není. Ale vyplývá to i z čísel, o kterých se můžeme bavit ve srovnání s jinými státy. Ale odpovědnost je o letech a ne vždy to fungovalo dobře a správně a hlavně rychle.

V článku IV amnestie jsou prominuty veškeré tresty odnětí svobody do dvou let, ovšem jen pokud nejde o tresty za zločin, to znamená závažné úmyslné trestné činy se sazbou nad 5 let, při němž byla způsobena smrt nebo těžká újma na zdraví, za zločin proti životu a zdraví, proti lidskosti a důstojnosti v sexuální oblasti, proti rodině a dětem nebo osobě, která kromě

trestné činnosti, o níž se rozhoduje podle amnestie, byla v posledních pěti letech před 1. lednem 2013 odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody nebo která byla v posledních pěti letech před prvním lednem 2012 propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody, pokud se na ni nehledí, jako by odsouzena nebyla. Vězňům, kteří dosáhli či v roce 2013 dosáhnou věku 70 let, se promíjejí tresty do tří let. Reálně bylo propuštěno z výkonu trestu odnětí svobody v této kategorii 12 osob s věkem 70–74 let. Článek IV amnestie je v zásadě článkem, který reaguje pouze na rozdíl v terminologiích různých zákonů, zejména ve vztahu k mládeži.

Dovolte mi, abych ještě volně navázal na to, co ve své řeči říkal pan předseda vlády, a to je povaha kontrasignace, pokud jde o kontrasignaci ve vztahu k amnestii prezidenta republiky. Vždy je s kontrasignací spojena otázka, zda kontrasignující subjekt může kontrasignaci odmítnout, jestliže s aktem kontrasignování nesouhlasí politicky, to znamená, jde o tzv. politickou kontrasignaci, či jen tehdy, jestliže kontrasignovaný akt je v rozporu s platným právem, to znamená právní kontrasignaci. Jde o velice podstatný rozdíl, protože v prvním případě se vždy musí prezident a kontrasignující subjekt dohodnout, to znamená, jedná se o spolurozhodování, zatímco v případě právní kontrasignace musí kontrasignující subjekt rozhodnutí spolupodepsat, byť s ním nesouhlasí, pokud je v rámci práva, tedy prezidentských pravomocí. Právní kontrasignace je svého druhu preventivní ochrana ústavnosti. V dějinách naší kontrasignace se uplatňovala vždy její právní povaha. Do roku 1918 bylo panovníkovo postavení silné a nebylo možné, aby ministr odmítl kontrasignovat monarchův akt. Nesouhlas s panovníkovým rozhodnutím vedl k demisi ministra. Ústava výslovně stanovila, že kontrasignující ministr odpovídá za to, že císařův akt je v souladu s ústavou a zákony, nikoliv že s ním musí ministr vnitřně souhlasit. Obdobně tomu bylo za první Československé republiky, kdy silná autorita prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka, ale i Edvarda Beneše vedla k tomu, že nikdy nebyl odmítnut prezidentův akt odepřením kontrasignace. Ovšem odmítnutí kontrasignace spojoval s nutností demise člena vlády Rudolf Křivák jen v případě, že by šlo o kontrasignovaný akt činěný na základě předchozího návrhu vlády.

V roce 1995 došlo ke střetu mezi prezidentem a premiérem v oblasti kontrasignované pravomoci. Šlo o vyhlášení voleb do Senátu v roce 1996, kdy prezident Václav Havel chtěl jejich uskutečnění stanovit na listopad 1996 odděleně od voleb poslanců, zatímco premiér Václav Klaus chtěl jejich konání spojit na jaře 1996 s volbami do Poslanecké sněmovny. Spor jednostranně řešil prezident Havel a 21. 12. 1995 vyhlásil poslanecké volby na datum, které určil on, a druhé kolo taktéž. Vyhlášení voleb poslal předsedovi vlády ke spolupodpisu. Předseda vlády, i když s tímto nesouhlasil, rozhodnutí spolupodepsal. I tento případ potvrzuje, že

kontrasignace by se měla chápat podle naší Ústavy v její právní variantě. Že naše Ústava stojí na stanovisku právní kontrasignace, dokresluje i její logická struktura. V případě politické kontrasignace by již nešlo o rozhodnutí prezidenta, ale o rozhodnutí premiéra, resp. spolurozhodování obou. Tím by se však vážně narušila dělba moci mezi oběma hlavními orgány výkonné moci ve prospěch premiéra. Tam, kde si Ústava či zákon přeje politické spolurozhodování, staví podmínku, že prezident rozhoduje na návrh se souhlasem jiného subjektu – například jmenování ústavních soudců, jmenování prezidenta a viceprezidenta Nejvyššího kontrolního úřadu apod.

Rovněž právní povaze kontrasignace svědčí, že v některých oblastech rozhoduje prezident na návrh vlády. Například jmenování předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jmenování generálů. Je těžko myslitelné, že by premiér mohl kontrasignaci odmítnout jen proto, že byl na vládě přehlasován a chce zabránit realizaci rozhodnutí. V našich ústavních podmínkách na základě ústavní zvyklosti se kontrasignace dlouhodobě uplatňovala tak, že předseda vlády formálně ověřuje správnost rozhodnutí, a to právní správnost. Tedy může odmítnout kontrasignaci, pokud je akt prezidenta v rozporu s Ústavou či zákony nebo je takový akt fakticky nemožný. V opačném případě má premiér povinnost rozhodnutí podepsat. V takovém případě může nastat situace, kdy kontrasignující podepisuje rozhodnutí, byť s ním politicky nesouhlasí, nicméně je ústavní a zákonné. Obdobně je to například i u zákonů, kdy předseda vlády je povinen podepsat zákon, byť jde o zákon navržený opozičními poslanci, s nímž on nesouhlasí. Svým podpisem jen formálně stvrzuje, že daný zákon bere na vědomí. Nejen že jej musí podepsat, ale vláda jej také musí vykonat. Akt prezidenta, který je v souladu s Ústavou, nemůže premiér nepodepsat.

K roli vlády. Pan premiér už konstatoval a já to jen zopakuji, za platnosti a účinnosti české ústavy nikdy vláda ani slůvkem neprojednávala amnestii dopředu, vždy premiér vládu informoval ex post o tom, že amnestii spolupodepsal prezidentu republiky.

Ještě jsem tady připravoval různé věci, které se týkaly naprosto neoprávněné kritiky toho, že v trestním řízení se mnoho let nic neděje, protože i tato Sněmovna schválila v tomto volebním období spoustu významných změn trestního řízení i změn, které se týkaly věcí a institucí, které jsou spojeny přímo s trestním řízením. Nicméně předpokládám, že o tom bude diskuse, takže k tomu se ještě vyjádřím.

Rád bych také řekl, že já už jsem někdy v říjnu či v listopadu oznámil na tiskové konferenci s nejvyšším státním zástupcem Pavlem Zemanem, že začínáme práci na novelizaci trestního řádu, která spočívá v jednoduché věci – zjednodušení trestního řízení. Ten zákon v dnešní podobě, jak je, opravdu vede ke komplikacím, které mohou způsobovat různé problémy vedoucí někdy i k délce nepřiměřené řízení.

Dovolte mi, abych Sněmovnu teď seznámil s tím, jak doposud probíhá amnestie, neboť si myslím, že Sněmovna má právo tyto informace znát. Amnestie byla vyhlášena dne 1. 1. 2013 po 13. hodině, přičemž v podrobnostech odkázal (prezident) na webovou stránku Pražského hradu. Hned ten den byla ministrem spravedlnosti svolána na 17. hodinu operativní porada na Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky a současně začal z rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky zasedat nepřetržitě krizový štáb, který vedl doktor Daniel Volák, první náměstek ministra, a další členové byli generální ředitel Vězeňské služby plukovník Dohnal, předseda Městského soudu v Praze a zástupce Kolegia předsedů krajských soudů doktor Sváček a nejvyšší státní zástupce doktor Pavel Zeman.

Dovolte mi, abych označil průběh amnestie, pokud jde o propouštění amnestovaných osob odsouzených k trestu odnětí svobody, za mimořádně úspěšný, proběhl velmi rychle bez jakýchkoliv excesů. A já mohu jen poděkovat všem orgánům justice včetně Vězeňské služby za neuvěřitelně kvalitní výkon, který dokázaly v této věci předvést.

Opakuji, že k 16. 1. 2013 bylo celkově ze všech českých věznic propuštěno 6 337 odsouzených. Dále ale budou probíhat soudní jednání, která se budou týkat nepodmíněných trestů odnětí svobody a samozřejmě těch, které jsou v televizi a v médiích nejvíce, těch takzvaných zastavovaných řízení. Stav vězeňské populace ke dni 14. 1. 2013 je celkem 16 310 vězňenských osob, z toho je odsouzených 14 112, obviněných je 2 164 a 34 chovanců je v detenčních ústavech.

Pan premiér zde hovořil o trestní politice českého státu za posledních dvacet let. Já bych teď velmi rád řekl některá čísla pro srovnání, z nichž vyplývá, že v rámci Evropy jsme, pokud jde o tresty odnětí svobody, opravdu státem, který tento trest ukládá nejčastěji.

Nyní dovolte, abych se podle seznamu státních zástupců vyjádřil k nejsledovanějším mediálním případům. Zdůrazňuji a opakuji, že závažnost těchto případů vyplývá ze zprávy nejvyššího státního zástupce a vrchních státních zástupců, není posuzovaná mediálním zájmem, ale závažností podle trestního zákona. Zpracovali jsme pro Poslaneckou sněmovnu takový přehled, jak se ty kauzy vyvíjely od té doby, co vznikly, a jakým způsobem průběh probíhá před orgány činnými v trestním řízení. Přečtu, prosím vás, ty nejzásadnější. Podrobností by k tomu bylo více, potom je rád komukoliv ukážu. Mám k tomu takovou docela velkou tabulku, ale celou ji číst nechci.

Za prvé je to případ Hálek a spol. neboli investiční fond Trend. Trestní stíhání začalo sdělením obvinění v roce 1997 a trvá šestnáct let. Opakuji – šestnáct let. Důvodem jsou opakovaná vracení do přípravného řízení i soudu prvního stupně. Tedy důvodem jsou fakta, která lze velmi stěží přičítat

obviněným, ale chybám na straně státních orgánů spočívajícím v tom, že se – když to vysvětlím – vracely různé typy obžalob pro jejich nekvalitu znovu státním zástupcům a některé další věci v tomto řízení. Ale opakuji – šestnáct let.

Za druhé Chvalovský a spol. Tady začalo trestní stíhání v roce 2011 a trvá dvanáct let. Věc byla vrácena třikrát do přípravného řízení a též vrácena soudu prvního stupně. Tedy i zde jsou důvody průtahu dány na straně státu.

Za třetí Slabihoud a spol. Zde začalo trestní stíhání roku 1999 a trvá čtrnáct let. Vyšší soudy nižším soudům pro nerespektování judikatury a nesprávné hodnocení důkazů. I zde jsou důvody průtahů spíše na straně státu.

Za čtvrté Kaplanová a spol. Stíhání začalo v roce 2001 a v roce 2008 odvolací soud vrátil věc do přípravného řízení z důvodů vážných chyb při jeho zahájení. I zde jsou důvody průtahů spíše na straně státu.

H-System. Stíhání bylo zahájeno v roce 1999, trvá tedy čtrnáct let. I zde docházelo k rozdílnému pohledu na věc mezi soudy zvláště v otázce trestu. Hlavní pachatel Smetka byl již pravomocně odsouzen a amnestie se jej netýká. Podotýkám, že jeden z poškozených, a to už jsem říkal a zopakuji to znova, který neuplatnil náhradu škody v trestním řízení, se domohl svých práv v civilním řízení a civilní soud neuznal námitku žalovaných, že nebudou-li pravomocně uznáni vinnými, nemůže civilní soud rozhodovat o náhradě škody, a naopak ji přiznal.

Za šesté Český dům. Trestní stíhání začalo v roce 2004 a trvá tedy osm let. Soud prvního stupně už dvakrát obžalované zprostil, věc mu však vždy vrátil soud odvolací. Tedy i zde délka řízení se dá stěží přičítat obžalovaným nebo jenom žalovaným, jak často čtu.

Za sedmé Bena a Tukový průmysl. Trestní stíhání zahájeno v roce 2002 a trvá přes deset let. Délka přípravného řízení trvala devět let. To znamená, devět let trvalo státu, než byl schopen podat obžalobu. Je zde více obviněných a věc se postupně rozdělila na dvě různé kauzy.

Za osmé Berka a spol. Trestní stíhání začalo v roce 2003 a bylo postupně rozšiřováno o skutky až do roku 2008. Po podání obžaloby uplynulo pět let do vynesení rozsudku. Značnou část doby docházelo k odmítání a přikázání věci mezi jednotlivými krajskými i vrchními soudy. Rozeslání rozsudku trvalo osm měsíců. Nerad to říkám, velmi mě to mrzí, ale i tady není možné říci, že průtahy v tomto soudním řízení jsou způsobovány jenom a pouze obviněnými. Jsou to i chyby, a velké chyby, na straně státu.

Za deváté Konečný – Lédl. Trestní stíhání bylo zahájeno v roce 2003 a pak bylo pro duševní poruchu obviněných přerušeno, což je trvalý stav. Zde nejde o průtahy na straně státu, ale změnu stavu nelze očekávat.

Za desáté Pitr a spol. Zde bylo trestní stíhání zahájeno v roce 2004 a pak opakovaně celkem čtyřikrát, protože byla předchozí usnesení o zahájení státním zástupcem zrušena. Tedy i zde je značná část důvodů průtahů na straně státu. Stíhání trvá devět let a nikdy nebyla podána obžaloba. Prosím vás, hovořím o tom případě, který běží. Víte, že s panem Pitrem je toho spojeno více, ale hovořím o tom, o čem se hovoří teď.

Za jedenácté Takáč – KTP Quantum. Stíhání od roku 2002, trvá tedy jedenáct let, přičemž byla věc opakovaně po podání obžaloby vrácena státnímu zástupci k došetření. Nyní je u soudu prvního stupně po jedenácti letech.

Tejkal – Private Investors. Stíhání zahájeno v roce 2001 a trvá dvanáct let. Obžaloba byla podána až po devíti letech.

Za třinácté Union banka. Stíhání zahájeno v roce 2003, trvá tedy přes devět let. Obžaloba byla podána až roku 2010. Byly zde velké spory mezi dozorovým a nadřazeným státním zástupcem o rozsah obžaloby.

Za čtrnácté Moravia Banka. Stíhání zahájeno 1999, trvá tedy třináct let. Byl zde rozpor mezi názory soudu první a druhé instance, ale rozeslání rozsudku trvalo deset měsíců.

Za patnácté První družstevní záložna. Stíhání zahájeno roku 2000, trvá tedy dvanáct let. Byly zde rozpory soudu ve věci právní kvalifikace a na promlčení. Samotný soud prvního stupně rozhodoval o obžalobě šest let.

Za šestnácté Českomoravská družstevní záložna. Trestní stíhání bylo zahájeno v roce 2000, trvá přes dvanáct let. Byly zde rozpory soudů ve věci právní kvalifikace, samotný soud prvního stupně rozhodoval o žalobě šest let. Na straně soudu prvního stupně došlo ke změně senátu a bylo nutné opakovat prokazování.

Vážená Sněmovno, já myslím, že je zřejmé, že v takzvaných mediálních kauzách jde o stíhání trvajících většinou více než deset let a nejčastější příčinou jsou opakovaná vrácení státnímu zástupci k došetření nebo opakované vrácení soudu prvního stupně. Dochází – a já teď prosím neodsuzuji, jenom konstatuji – k něčemu, co bych lidově nazval ping-pongem mezi soudy, státními zastupitelstvími a soudy a soudy, což je věc státu, nikoli obviněných. Alarmující je i to, že rozsudek je někdy rozeslán až po osmi a více měsících od vyhlášení. To jsou všechno podněty k výrazné změně trestního řízení, na kterých se pracuje.

Vážená Sněmovno, já jsem se pokusil – ještě tady mám spoustu a spoustu materiálu, ale já myslím – pan kolega říká „už ne“ – já to vyslyším, ale na dotazy jsem připraven, co by bylo potřeba říci, když tak vám všechno pošlu.

Snad mi dovolte osobní závěr. Amnestie může být hodnocena porůznu, ale vedla k tomu, že se opravdu otevřely různé otázky, které by jinak nebyly

vidět. A je dobré se občas do minulosti podívat, aby si člověk ozřejmил některá fakta, na která už zapomněl.

Omlouvám se za dlouhý projev. Víte, že já to často nedělám. Děkuji vám za pozornost. (Potlesk zprava.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Teď má dvě minuty Jiří Paroubek a dvě minuty pan poslanec Křeček. Mám tady tyto dvě přihlášky. Dvě minuty Jiří Paroubek a dvě minuty poslanec Křeček. Zapínám.

Poslanec Jiří Paroubek: Dámy a pánové, já na jednu stranu oceňuji snahu pana ministra spravedlnosti. Zahrnul nás argumenty, přemírou informací, bych řekl. Je to ale něco, co by každý poslanec měl vědět, když do Poslanecké sněmovny přijde.

Pan ministr se nás snažil zřejmě přesvědčit o tom, že amnestie jsou a budou. To myslím víme. Já obecně s institucí amnestie souhlasím, ale rád bych to upřesnil. Nemám problém s omilostněním zlodějíčků, podvodníků, neplatičů nájemného, pachatelů dopravních nehod, pokud tyto nebyly způsobeny pod vlivem alkoholu, zkrátka drobných šibalů. Problém je, a to tady může pan ministr spravedlnosti hovořit ještě další hodinu, článek II amnestie. To je alfa a omega celé věci. Obdobu takového amnestijního bodu bychom těžko hledali, vlastně zcela jistě ho nenalezneme prakticky v žádném z amnestií uvedených panem ministrem, ať už byly za první republiky, nebo za komunistického režimu. Jde o omilostnění tunelářů, korupčníků a velkých šibalů. A o to tady jde. Zakrývat to velkým řečněním nemá smysl. (Potlesk zleva.)

Místopředseda PSP Jiří Oliva: Děkuji. Slovo má s faktickou poznámkou pan poslanec Křeček.

Poslanec Stanislav Křeček: Děkuji. Dámy a pánové, opravdu jen faktická poznámka. Pan ministr vyslovil předpoklad, že pokud amnestovaný soudce Berka má trochu cti v těle, nebude žádat vydání zadržované mzdy ve výši pěti milionů. No tak podle mého názoru pokud by měl soudce Berka trochu cti v těle, nepáchal by především ty skutky, které jsou předmětem toho zastaveného trestního stíhání. Pak lze samozřejmě o míře jeho cti, že nebude žádat pět milionů, opravdu s úspěchem pochybovat. (Potlesk zleva.)

Místopředseda PSP Jiří Oliva: Děkuji. To byl pan poslanec Křeček. Nyní s přednostním právem pan ministr zahraničních věcí Schwarzenberg. Máte slovo, pane ministře.

Místopředseda vlády a ministr zahraničních věcí ČR Karel

Schwarzenberg: Pane předsedající, vážené poslankyně, vážení poslanci, málokterá událost otřásla republikou tak jako amnestie, kterou uděлил prezident republiky. Nezpochybněji právo prezidenta vyhlásit amnestii. Ba přiznávám, nejdříve jsem ji uvítal, poněvadž je mi známo, že bohužel u nás se odsuzuje do vězení za přečiny, které se v jiných zemích trestají domácím vězením, pokutou či jinými způsoby, a tudíž máme také přeplněné věznice. A přeplněné věznice, jak známo, jsou vysoké školy zločinu, nikoliv nápravná zařízení. Nicméně poté, co jsem se seznámil s obsahem, jsem byl zděšen a chápu pobouření občanů České republiky. Tato amnestie je opravdu nešťastná především kvůli abolici, tedy že se zastaví trestní řízení proti mnoha velmi vážným zločinům obviněných lidí.

Je pravda, co tady vysvětloval pan ministr spravedlnosti, že v minulosti byly amnestie prováděny tímto způsobem. Nicméně bychom si měli uvědomit, že ústavní realita dnešní doby je poněkud odlišná od ústavního stavu za první republiky i za Československa do rozdělení federace.

Předpis, že za amnestii odpovídá vláda a kontrasygnuje premiér, není čistě formální předpis. Trvám na tom, a je mi velice líto, že se tak nestalo, že premiér měl informovat vládu o tom, co se chystá. Jako první místopředseda vlády a předseda koaliční strany jsem se dozvěděl o amnestii stejně jako všichni ostatní občané České republiky během novoročního projevu prezidenta republiky. Bylo nám řečeno, že byly obavy, že se zvěst o amnestii rozšíří, a šlo o to, aby nedošlo k neklidu ve věznicích. Očividně tím pan premiér vyslovil to, k čemu se vy dnes chystáte, totiž že nedůvěřuje vlastní vládě, když jí ani nesdělí předem, co se chystá.

Na každý pád bych ještě jednou chtěl podtrhnout: Nikdo z mé strany včetně mě jako prvního místopředsedy vlády o chystané amnestii informován nebyl. Považuji tento postup za – mírně řečeno – mylný, neboť neodpovídá dnešní ústavní realitě. Dnešní ústavní realita vyžaduje, když má vláda odpovědnost, aby byla informovaná, a kontrasygnace premiéra není pouze potvrzení, že vláda provede amnestii, nýbrž to, že by jí měla předtím – když odpovídá – prozkoumat. V tom jsem v rozporu jak s panem ministrem spravedlnosti, tak s panem premiérem a to bych zde rád veřejně řekl. To neznamená, že bych nebyl nadále loajálním členem vlády. Nicméně musím říci, že tento postup mě velice pobouřil, a omlouvám se vám všem, že až tento projev skončím, odejdu ze sněmovny, neboť s postupem pana prezidenta i pana premiéra opravdu souhlasit nemůžu.

Při přípravě této amnestie jsou dvě možnosti. Buď se nikdo nezabýval otázkou, kdo bude profitovat na abolici, nebo o tom příliš dobře věděl. V obou případech to nevypovídá o dobrém stavu spravedlnosti a právního státu v naší republice. Je to opravdu velice smutný fakt.

Pane předsedající, paní poslankyně, páni poslanci, děkuji za pozornost. (Potlesk v části sálu.)

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji. To byl pan ministr zahraničních věcí. Nyní s přednostním právem místopředseda Sněmovny Zorálek. Já jenom pro informaci, abyste měli přehled, jak se bude vyvíjet diskuse – po něm je přihlášen pan předseda Filip rovněž s přednostním právem a potom paní předsedkyně Klasnová také s přednostním právem. Pane místopředsedo, máte slovo.

Místopředseda PSP Lubomír Zorálek: Dobrý den, dámy a pánové. Dovolte mi, abych zareagoval na vystoupení premiéra Nečase a pak také ministra spravedlnosti. Já vlastně nevím, proč pan premiér Nečas ve svém vystoupení tak překvapivě zakončil to vystoupení tím, že začal mluvit o tom, jak si Česká republika stojí dobře, co se týče úrovně chudoby. Hledal jsem souvislost mezi tématem dnešní schůze – hlasování o nedůvěře vládě – a tím jeho vystoupením, které skončilo tím, že tato země má velmi příznivá čísla, co se týče chudoby. Možná tu souvislost vidím v tom, že tato amnestie vlastně v tom svém základním zaměření zase znamená přerozdělování prostředků ve prospěch těch nejbohatších od těch tisíců obětí a tisíců postižených, které o své peníze přijdou. Takže pravděpodobně nám chtěl pan premiér říci, že jsme na tom tak dobře, co se týče průměrné chudoby, že si můžeme dovolit tento přesun peněz a majetku od těch nejchudších k těm nejbohatším. A protože pan premiér říkal příklady o té naší údajně skvělé situaci kolem chudoby tady opakovaně, tak bych chtěl začít, ještě než začnu mluvit o amnestii, korekcí toho, co tady pan premiér neustále opakuje.

Rád bych tedy Sněmovnu upozornil, že v roce 2011 podle mezinárodních standardů příjmovou chudobou v České republice je ohroženo 1 008 000 českých občanů, že hmotná bída v tomto roce dolehla již na 630 000 občanů, především v neúplných rodinách, jako jsou důchodci a rodiny nezaměstnaných. To znamená, že 630 000 našich spoluobčanů dnes není schopno včas platit účty za bydlení, jejich byty nejsou dostatečně vytápěny, nejsou schopni hradit mimořádné výdaje, nemohou si dovolit k jídlu maso, ryby či nějaký proteinový ekvivalent alespoň jednou za dva dny, nemohou si dovolit strávit v rámci roční dovolené alespoň týden mimo domov, nemají automobil, pračku, barevný televizor, telefon apod. V těchto podmínkách v této zemi vyrůstá zhruba 170 000 českých dětí. Zatímco se pravicové vlády a pan premiér Nečas tak často chlubí, že míra ohrožení chudobou podle ukazatele, který uvádí, je jedna z nejnižších v Evropě, nechlubí se tím, že po reformních zásadách této vlády jsou sociální systémy v naší zemi stále méně schopny chránit občany před propa-

dem do hmotné bídy. A tady naše republika zaujímá každým rokem stále horší místo v Evropské unii. To znamená pan premiér se v těch opakovaných řečech o slušné míře úrovně chudoby opírá o jediný ukazatel, který nevypovídá nic o tom, že v současné době značná část české společnosti se nachází v rizikovém pásmu těsně nad tou definovanou hranicí chudoby, a vůbec se tedy nezmiňuje o výskytu absolutní chudoby, o tom, kolik zbývá v této zemi důchodcům po uhrazení nájmu, po poplatku za vodu, energii, léky, poplatků za zdravotní péči, jak krutě zasáhne rodinný rozpočet dlouhodobě, když onemocní živitel, kolik zbývá matkám poté, co si samy odepřou lepší jídlo, jen aby mohly nakrmit a ošatit děti. Nemluví nic o tom, jak velká část je těch, kteří živoří za dávky v nezaměstnanosti, a jsou to lidé, kteří se dnes velmi často do té situace vůbec nedostali vlastní vinou a stát jim naopak odebrává stále osekávanou podporu v nezaměstnanosti. Ty núžky se prostě v naší zemi stále více, stále nebezpečněji rozevírají a ta bezhlavá destrukce sociálního státu, které jsme svědky, zvyšuje napětí ve společnosti.

A k tomuto zvyšování napětí přichází amnestie, která je tím hlavním dnešním tématem ve Sněmovně a přispívá k němu poměrně velmi dramatickým způsobem. A na tom nic nezmění ani konejšivé vystoupení pana ministra Blažka, které bylo plné velice pozoruhodných manipulací. Pan ministr Blažek tady mluvil velmi dlouho a bylo velice zajímavé, jak si i v těch jednotlivých kauzách vybíral pouze ta fakta, která se mu hodila, a zamlčoval, naprosto nezakrytě zamlčoval ta, která se mu nehodila do krámu. Mluvil o tom, že v jedné kauze byli obžalovaní omilostněni, nemluvil o tom, že byli už pravomocně odsouzeni, nemluvil o tom, že v jedné z kauz, o kterých mluvil, dokonce na základě dovolání Nejvyšší soud řekl, že trest je nedostatečný, a na této cestě k soudu první instance přišla amnestie a ti, jejichž tresty se měly zvýšit, vlastně vůbec o jakékoli potrestání přicházejí. To znamená to, co nám předvedl pan ministr Blažek, byla opravdu velmi rozsáhlá manipulace s fakty.

Co se týče rozboru, jako např. práv obětí a poškozených, nepřinesl nic nového než věci, které už byly v médiích ve veřejné debatě mnohokrát opakovaně popřeny a vyvráceny. Chápete? To, co tady pan ministr mluvil o civilních řízeních, to přece už bylo v rozborech právníků jednoznačně ukázáno pro každého, kdo o to měl zájem, že ve chvíli, kdy se trestní řízení zastaví, tak v tom civilním řízení, pokud ten dotyčný nemá v ruce výsledek toho, že ten dotyčný spáchal trestný čin, tak protože jeho spor se odehrává mezi firmou, často vytunelovanou, tak ve chvíli, kdy nedonese potvrzení, že manažer spáchal trestný čin, tak není způsob, jak by se dobral náhrady škody. Tato jednoduchá konstrukce, která platí, tak ta zřejmě panu ministru nevádí. On nám tady znovu opakuje pohádky o tom, že přece je civilní řízení, tam se mohou přihlásit a uplatňovat nějaké nároky. Realita dneska v

této zemi je taková, že je to mýtus, sen a krmení lidí sny, které se nezakládají na pravdě.

Není divu, že mi tady v průběhu vystoupení pana Nečase a Blažka zavolala jedna z těch postižených, nebo spíš mi poslala SMS zprávu, ve které mi napsala: „Dělá se mi z toho zle, co poslouchám. Je mi opravdu špatně z vystoupení pana Nečase a Blažka. Jsem jeden z těch poškozených Union Banky, kteří vyhověli státu s výkupem pozemku pro dálnici. Ten stát nám poslal peníze do banky a my již deset let čekáme na odškodnění a tahle amnestie nás o všechny ty peníze připravuje.“ A ona se ptá: „To mám tady teď poslouchat tyhle řeči o milosrdenství? Připravili nás o všechny peníze, které jsme si uložili do Union banky. To nám tam uložil stát po tom, co jsme vyhověli státu, a teď mám tyhle kecy o milosrdenství poslouchat?“ Říká, že je to nehorázné, že to je sprostárna ze strany státu. Tolik na ta konejšivá slova a teď se na to podívám systematictěji.

Přátelé, kdybych řekl – my, když jsme hlasovali a když jsme rozhodovali o tom, že svoláme toto hlasování o nedůvěře vládě, tak jsme netušili, jak v průběhu dní se vlastně potvrdí všechny ty nejčernější obavy, protože zatímco na začátku se říkalo, že ty kauzy, klíčové kauzy, nespadnou do amnestie, tak dneska už víme, že tam prakticky všechny významné kauzy spadly, a teď už víme, že to nemohlo být jinak, ať se to týká pana Pitra, Chvalovského, soudce Jiřího Berky, Trendu, Union banky, největšího kuplířského gangu v České republice, který obstarával 130 žen. A víte, proč to je, proč tam spadly všechny ty největší kauzy? To je to úplně základní, o čem tady nikdo nemluví, a to je první věc, kterou vám tady sdělím jako zásadní informaci.

Není pravda, co tvrdila prezidentská kancelář a ti, kteří interpretovali o její rozhodnutí o amnestii, že to rozhodnutí o amnestii, zejména článek II, se nebude týkat těch nejzávažnějších hospodářských trestných činů. Není to pravda.

Já jsem si tady dokonce přinesl trestní zákoník, akorát jsem ho nechal tam, kdyby mi ho pan poslanec Hamáček hodil, tak bych mu byl vděčný.

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Poprosil bych pana ministra.

Místopředseda PSP Lubomír Zorálek: Děkuji za spolupráci. Stálo mi to prostě za studium, trestní zákoník, který jsme schválili ve Sněmovně. Jak je to tedy s tím, když si vezmeme trestné činy proti majetku a hospodářskou kriminalitu? Jaké jsou v této zemi nejtěžší tresty za majetkovou kriminalitu a hospodářské činy?

Řeknu vám, přátelé, listoval jsem tím horem dolem, a když si vezmu krádež – za škodu velkého rozsahu, což je pět milionů až miliardy až nekonečno, pět až deset let. Zpronevěra – velký rozsah, pět až deset let.

Podvody – dva až osm a pět až deset let taky. Podvody pět až deset let. Další. Legalizace výnosů z trestné činnosti, tady je maximum osm. Porušení povinnosti při správě cizího majetku, tady ten trest není tak vysoký. Porušení povinnosti při správě, opět tady je maximum osm. Ještě vám tady najdu: Zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby na pět až deset let u škod velkého rozsahu. Zneužití informace a postavení v obchodním styku – pět až deset let u škody velkého rozsahu. Pletichy při zadávání veřejné zakázky – maximum tři až deset let. Pletichy při veřejné dražbě – tři léta až deset let. Toto jsou nejtěžší trestné činy proti majetku v hospodářské kriminalitě.

Všimněte si – víte, co je na nich zajímavé? Že nikde, přátelé, nikde nenajdete větší trest než deset let. Máte to tady, můžete si to zkontrolovat. (Ukazuje trestní zákoník.) Toto je nejvyšší sazba v České republice. Kdybyste vytunelovali celý tento stát, všechno, co lze vytunelovat, nedostanete více než deset let. V Americe by to bylo doživotí. Tady nedostanete více než deset let.

Jestliže amnestie v článku II má limit těch deset let, tak jsou tam všechny nejzávažnější hospodářské činy, kriminalita na majetku, která tu byla spáchána. Všechny tam jsou! Všichni Pitrové, všichni Chvalovští, rozumíte, všichni tam jsou. Tam nemůže nikdo chybně! Protože žádné těžší trestné činy proti majetku hospodářské v této zemi už být nemohou. Je to lež, pokud říkal Hrad, že tam ty nejtěžší činy nejsou! Jsou tam! Ne náhodou jsou tam všechna slavná jména, protože už žádná slavnější nejsou. Tady si prostě někdo rozhodl, že pustí z kriminálu nebo osvobodí před kriminálem a zaručí beztrestnost největším zločincům, kteří se provinili v tom základním, co má chránit stát.

Přátelé, teď tady nejde o levici a pravici. Já tady dneska vůbec nebudu mluvit jako sociální demokrat. Já jsem kdysi přednášel politickou filozofii, já jsem studoval Johna Locka a všechny ty velké obhájce majetku vlastnictví. John Locke to říkal jasně. Státy vznikají proto a proto lidé respektují vlády, protože mají za úkol ochránit vlastnictví. To je z hlediska celé teorie státu, práva jedna ze základních funkcí státu. A dokonce když mluvíme o demokracii a říkáme, že demokracie má větší smysl než totalita, tak víte, proč má demokracie větší smysl než totalita? To vám řeknu definici. Protože v demokracii jsou korupce a trestné činy proti majetku a hospodářství stíhány a potrestány. A pokud se to tak, přátelé, neděje, pokud jsou ti zločinci propouštěni, tak ta demokracie nemá větší cenu než totalita. Nemá! Protože to je její základní výsada, že v ní se to trestá a stíhá.

A já tady dokonce chráním podnikatele kapitalistické, protože tady v tom, o čem budu mluvit, zjistíte, byly tunelovány podniky, fungující podniky lidí, kteří je vybudovali a zaměstnávali v nich stovky lidí. Já tady jsou na straně podnikatelů! Já tady mluvím na straně kapitalismu! Toho, co je jeho pilířem.

Jeho pilířem jsou ti, kteří tady zaměstnávali stovky lidí a mají fungující firmy. A tady přijde gang, a já vám to tady podrobně popíšu, ne jako pan Blažek, to byly pohádky, co tady povídal. Já vám to povím reálně, jak funguje tento typ zločinu. Protože to je daleko zajímavější než řeči pana Blažka. Možná vás to dokonce zaujme, protože zjistíte, že to je opravdu velmi sugestivní, co to je tzv. korupční podvod. Tady došlo k tomu, že byly ničeny fungující podniky se stovkami zaměstnanců! Pilíře kapitalismu! Škoda, že tady pravice není lépe zastoupena. Já tady mluvím v zájmu pravicové politiky. V zájmu politiky, která měla chránit vlastnictví! Já tady mluvím v zájmu politiky, která chtěla a měla bránit pilíře kapitalistické výroby. Fungující podniky! A tady je někdo začal sprostě tunelovat, přepadat, likvidovat. Já jsem si dal tu práci, že jsem mluvil s těmi lidmi, které to potkalo. Manažery, které to potkalo. A mohu vám říct, že se tam naskytl opravdu neskutečný obraz toho, co se tu odehrávalo. Jsou to ty nejtěžší činy proti majetku a proti vlastnictví. Nejtěžší zločiny hospodářské kriminality!

A tyto pan prezident s podpisem pana premiéra osvobodil. Ty všechny on pustil. A dokonce ještě jim budou vracet majetek. Chápete, to je legalizace výnosů trestné činnosti. To je proti všem mezinárodním úmluvám. To je proti mezinárodní úmluvě o praní špinavých peněz. To všechno v této zemi neplatí! Tady vám prostě vybrakují podnik, jako když piráti kdysi na moři připluli, přepadli slušnou loď, úplně ji zplundrovali, zničili a nechali tu trosku někde plavat bez osádky, ta byla pobita. Tohle se tady dělo!

Jak nám to tady pan Blažek tak pěkně líčil ty kauzy, on vůbec nevyličil ty tragédie, které se tam odehrály. Zřejmě ho to vůbec nezajímá. Jaký to je pravicový politik, kterého nezajímá, že mu tady někdo likviduje pilíře politiky, kapitalismu, pilíře, podniky, které fungovaly? A on tady klidně říká – vždyť to vlastně bylo nějaké zdržování mezi soudy a zastupiteli, trvalo to příliš dlouho, tak jsme to zastavili. (Potlesk zleva.)

Amnestie byla, přátelé, chybná nejenom v tom bodě II. Aby bylo pro pořádek, tak vám řeknu ještě pro úvod tohle, protože tohle všechno je pouze úvod. Pro úvod vám řeknu, že normální amnestie byla ta, kterou udělal slovenský prezident: těch 500, 600, bagatelní činy, to je normální. Kdyby se tohle stalo v Česku, tak nikdo ani nekecne. A nejsme tady. A na téhle amnestii bylo těch vad víc.

Článek I, v podstatě, když to zjednoduším, to bylo propuštění recidivistů. Recidivistů, kteří budou dále páchat trestnou činnost. Velká část z toho, pustí-li se stovky recidivistů mezi obyvatele, velmi sporná věc. Článek III, to byly dva roky nepodmíněně za korupci. Celá řada kauz. Rozumíte? Tenhle stát a vláda, která říkala, že bude bojovat proti korupci, tady prostě pustila celou řadu korupčníků a dala jim pardon.

Budiž. To všechno je sporné. Nicméně mám-li říct, co je opravdu

nejvážnější, to je skutečně to, co se odehrálo kolem článku II, a na to se budu soustředit zejména.

Už jsem tady řekl, že první problém článku II, že nebyla pravda, že se týkal nějakých méně významných, nebo ne těch nejtěžších hospodářských činů a trestných činů proti majetku. Naopak. Byly to ty nejtěžší.

Druhá věc, kterou řeknu. Případá mi naprosto nepřijatelné to, jakým způsobem argumentoval Pražský hrad. To byla věc, se kterou jsem si dal také práci. Ta argumentace byla naprosto zavádějící, nepřesná a scestná. Nikde v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva nenajdete žádné doporučení toho, že by měla existovat nějaká hranice trestního stíhání, po které je možné trestní stíhání zastavit, protože trvá příliš dlouho. A neexistuje žádné doporučení v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, které by něco takového nějakému státu doporučovalo. Pravý opak je pravdou. Existuje celá série judikátů tohoto Evropského soudu pro lidská práva, kde na všechny podobné dotazy dokonce už od roku, co jsem našel v roce 1978 ve sporu König versus Bundesrepublik Deutschland, poprvé sděluje to, co se potom opakuje všude: že ke každému případu je třeba přistupovat individuálně, je třeba posuzovat okolnosti a není možné vytvářet žádné paušální pravidlo.

A takhle vám můžu tady číst sérii judikátů od roku 1987, aspoň já jsem schopen to číst od roku 1978 až do úplně nedávna, kdy dokonce v kauze Scordino proti Itálii byl požádán Evropský soud pro lidská práva, aby se pokusil stanovit přípustnou délku trvání pro jednotlivé procedury. Víte, co odpověděl úplně nedávno tento Evropský soud? Že nic takového stanovit nelze. Že v každé kauze je třeba postupovat individuálně a není možné stanovit žádné paušální pravidlo.

Kde vzal Pražský hrad to tvrzení, že na základě judikatury Evropského soudu on dospěl k tomu, že tam je nějakých šest let, a on si to tedy zvyšuje na těch osm let stíhání, kdy potom je možné trestní stíhání (zastavit)?

My víme, kde to vzal. Protože v té argumentaci opakovaně zmiňoval spor Santos versus Portugal. Já jsem si dal tu práci, že jsem si spor Santos versus Portugal přečetl. A jenom tady vám připomenu, že ten spor je úplně o něčem jiném a de facto, když se podíváte na podstatu toho sporu z roku 1999, tak zjistíte, že on tvrdí úplně opak toho, co tvrdí prezident a jeho poradci a co tvrdí Ministerstvo spravedlnosti. V tom sporu došlo k tomu, v tomto sporu z roku 1999, že ten jistý pan Santos obdržel nekrytý šek, podal žalobu a ten pachatel, který to způsobil, pachatel, obviněný, ten se schovával před sousedem a byl neznámý. Proto si stěžoval na to, že soud nepokračuje, proto si stěžoval Evropskému soudu. A celý spor je o tom, že Evropský soud mu přiznal odškodnění 4 000 eur za šestileté průtahy. Ale přiznal je, přátelé, tomu poškozenému, té oběti. A zároveň předpokládal, že ten spor bude pokračovat v Portugalsku a tam se mu dostane

odškodnění řádné za to, jak byl poškozen. To znamená, tohle odškodnění Evropského soudu vůbec nevyučovalo, naopak předpokládalo další odškodnění v tom sporu, který bude doveden ke konci v Portugalsku. Tohle, co vám povídám, nemá nic společného s argumentací, kterou použil Pražský hrad, protože ten naprosto chybně a mylně tvrdil, že v tomto sporu se Evropský soud zastal pachatele, což tady tak není. On se tady zastal oběti.

Víte, proč vám to tady tak dlouze povídám? Protože je pro mne pozoruhodné, že i když nejsem právník a dal jsem si práci přečíst si spor Santos versus Portugal, dospěl jsem k naprosto skálopevnému závěru, že Hrad mluví naprosto nesmyslně, nepřesně, nesprávně, a komukoliv z vás, kdo umí francouzsky, vám dám tento text, abyste se přesvědčili o tom, že je to tak, jak říkám. A jak je možné, že právníci Hradu, o kterých ani nevíme, kdo to je, to tak zpackali? Jak je možné, že jim bylo jedno, že tady šíří lež? Chápete? Já se ptám, co to je za práci. Tady někdo odvedl práci, jejímž důsledkem jsou desítky, stovky zločinců na svobodě, tisíce poškozených obětí, a my se dozvíme, že v té argumentaci jsou nejhrubší chyby. Dokonce i já jako amatér, který není právník, vám prostě ukážu, kde ty chyby jsou. Dokonce je i možné vystopovat, kde se zrodily. Kde je jméno toho, kdo na tomhle pracoval? S kým se stýkal? Jak je možné, že takovouto práci odvedl? Jak je možné, že Hrad pětkrát šestkrát opakoval ten nesmyslný argument s kauzou Santos versus Portugal, která je svědectvím něčeho úplně jiného? Takhle tedy prezident přišel na tu hranici šest let? Potom povýšenou na osm? Tak to tedy pěkně odflákl! Pak je zřejmě ani nezajímala nějaká opravdu seriózní argumentace. To je tedy druhá věc, kterou tady říkám.

Druhá nepravda. Druhá naprosto nepravdivá, zavádějící věc, která zazněla z Pražského hradu. Aby toho nebylo dost, tak jsem zaregistroval, že paní Dana Římanová, šéfka právního odboru Pražského hradu, vydala nedávno, před několika dny, jakousi zprávu nebo informaci, ve které řekla to samé, co říkám tady já. Že neexistuje v evropské judikatuře Evropského soudu pro lidská práva žádné paušální doporučení, že by se kauzy, které trvají příliš dlouho, mohly kvůli tomu zastavit, protože u každé kauzy jsou ty důvody odlišné. Je třeba je odděleně posuzovat a není možné paušálně žádnou hranici stanovit. Což je to, co vám říkám. Je to možné v judikátech Evropského soudu prostě poměrně jednoduše objevit pro každého, kdo si dá trochu práce. A není to ani tolik práce. Tak zjistíte, že to tam platí jako červená linka, která to neustále opakuje: Není možné paušálně stanovit takovou hranici. Přesto si Pražský hrad podle mě naprosto skandálním způsobem takovouto hranici stanovil a na základě toho učinil rozhodnutí o amnestii, které má nesmírně vážné důsledky.

A teď mi dovoluňte, abych přešel k tomu, v čem vidím tu dramatickost a

vážnost důsledků. Omlouvám se, ale ještě budu muset napínat vaši trpělivost a vaši pozornost. Protože když jsem se zabýval tím, co to jsou za kauzy, tyto nejvážnější hospodářské kriminální kauzy, které tady máme za poslední léta, tak jsem zjistil, že se jedná o několik zásadních hroznů kauz.

Ta první podoba těch kauz, to jsou vlastně kauzy 90. let. To jsou kampeličky, fondy Trend, banky, Union banka, všechny pozůstatky 90. let, kdy se vlastně v té první fázi pomocí privatizace tunelovaly majetky, pak přišla druhá fáze, to bylo tunelování bank. To jsou ty banky, které jsou tam. A když potom přišel lepší bankovní dozor, tak se musel hledat jiný způsob loupění. Takže máme tam tyto kauzy, které se ještě táhnou z 90. let, které poměrně pozdě se začaly šetřit, protože dlouho nebyl zájem je šetřit. To byl jeden důvod zpoždění. A pak samozřejmě i při tom šetření byly nejrůznější průtahy, o kterých se můžeme dohadovat, co bylo jejich příčinou. Tady by nám spolehlivou informaci mohl možná dát nejvyšší státní zástupce, ale rozhodně ne pan ministr Blažek v tom svém poměrně velmi nekonzistentním, nepřesným a selektivním projevu, kde si vybíral jen to, co se mu hodilo.

Takže když řeknu, že to skutečně vypadá tak, že u pana prezidenta Klause tím motivem je jakási tečka za všemi těmito různými typy tunelování, rozkrádání majetku, které probíhalo v 90. letech a ke kterému Václav Klaus projevoval vždy poměrně velkou benevolenci, protože on byl ten, který nechtěl nikdy nic podobného moc vidět a mluvil o tom, že nerozeznává špinavé peníze, takže tohle je skutečně v intencích toho, co se tady odehrávalo v minulosti, a s tím pan prezident byl velmi těsně spojen.

Kromě toho tady máme nové typy trestné činnosti, což je poměrně docela zásadní. Poměrně pěknou ukázkou toho je kauza soudce Jiřího Berky a slavný gang pana Berky. A u toho bych se zastavil, protože mi připadá, že na té věci se dá demonstrovat celá zručnost amnestie, se kterou jsme tady konfrontováni.

Já vám, přátelé, vylíčím to, co si myslím, že aspoň v několika slovech by bylo dobré tady ukázat. Co to vlastně je takový konkurzní podvod. Takhle to je jenom takový terminus technicus, ale já jenom bych chtěl, abyste si představili, jak to v praxi vypadá. Konkurzní podvod – když jsem se zajímal u těch, které potkal, tak jsem dostal tyto informace. Celá ta parta pana soudce Berky – která je teď nevinná, to abych se bál, že teď budu já napaden, že tady o někom, kdo je nevinný, mluvím o něm jako o zločinci, ale já si to dovolím... Když mi někdo dá trošku vody, jestli bych mohl poprosit... Honza (Hamáček) neví, jak to učinit, ale hoď po mně třeba flašku. (Láhev s vodou doputovala k místopředsedovi Zaorálkovi.) Děkuji.

Dovolte mi, abych vám vylíčil něco, co mně připomíná přepadení na moři. Připomíná mně to přepadení na moři pirátskou lodí. Od těch, které to potkalo, mi bylo vylíčeno, že to funguje asi takto. Celá skupina gangu pana

Berky pracovala na objednávku. Prostě vytipovávali si poměrně fungující podniky. Zajímali se o to, který podnik je vhodný právě na takové přepadení, jako když pirátská loď kdysi plula po moři a vytipovávali si nějakou obchodní bárku, která vypadá, že je plná zboží a kterou se vyplatí přepadnout, tak takto si tento gang vybíral takový podnik, který je dobrý na přepadení. Sehnali si prostředníka, který vytipoval nějaké reálné věřitele, a pak našli pohledávky, které třeba ani nebyly v účetnictví, třeba jenom desetitisícové, a ty si postupovali. V několika krocích si je postupovali, zatajili samozřejmě postoupení pohledávek a nakonec zcela neznámý, jakoby na nich nezávislý subjekt podal návrh na konkurs. V rámci jednoho dne byly podány tři návrhy na konkurs a do 20 minut pan soudce Berka sešel ze své pracovny do podatelny a tam ty tři návrhy na konkurs našel a pak většinou v pátek večer, v pátek odpoledne ten konkurs vyhlásili. Den před víkendem.

Sdělí se představenstvu, že je zbaveno pravomocí, a v neděli odpoledne se dorazí do podniku, řízení podniku přebírá správce, tam byla ta velmi frekventovaná postava pana Thonata, který se tam často vyskytuje, a když už potom toho je moc, tak má tam tu náhradní ženu, která to dělá za něj. Takže ten se dostaví s ochrankou do podniku odpoledne a shromáždí se poměrně často vyděšené představenstvo nebo vedení podniku a poměrně silnými výhrůzkami se jim říká, že se musí podřídit jejich požadavkům. Především se po nich chce, aby se vzdali práva na odvolání, s tím, že jim říká: Pokud se nepodřídíte, tak zastavíme výrobu, a tím budeme blokovat i výrobu třeba v těch kooperujících podnicích, což může vést k hromadnému zhroutilí celého podniku. Oblíbená finta byla, že ten ustanovený konkurzní správce před ředitelem podniku zavolá soudci Berkovi a před ním se domlouvá s tím soudcem Berkou, pak položí telefon a řekne: Vidíte, my jsme dohodnutí, kdybyste podali odvolání, tak s panem soudcem jsme – ten to zamítnete a vy vlastně nemáte šanci. Takhle se demonstrovala ta síla, ta domluvenost těch orgánů vlastně státu, které dávaly nalevo: Nemáte šanci, přijměte všechny naše podmínky.

Víte, proč to říkám? Protože na tom, jak to líčím, vidíte, co je na tom hrůzostrašné. V případě konkurzních podvodů to je zločin, organizovaný zločin zvláštního typu, kde se vlastně na tomto zločinu podílí stát, státní instituce. To je vlastně na tom to hrozný, že ti podnikatelé, tyhle pilíře státu, podnikání, jsou tady konfrontováni se státem, který je vlastně sám součástí toho zločinného spiknutí. A do toho jsou zataženi policisté, banky, bankovní dozor, protože všichni v tom jedou. Takže ten podnikatel, chudák, na to hledí a má pocit naprosté bezmoci. Protože vidí, že ten stát, ty státní instituce jsou všechny dohodnuté. To je na tom to hrůzostrašné. To je to selhání státu. Toho státu, který má těm lidem pomáhat, který jim má být oporou a ochranou, třeba i v té ochraně vlastnictví, majetku. Ten najednou vystupuje jako pirát, jako pirát, který je přepadne a který jim dává najevo „vzdějte

se“, jako když na něj vytáhnou ty bambitky jako ti loupežníci na té lodi a řeknou: vzdejte se, vydejte zboží a všechno, protože v opačném případě nemáte šanci, my máme přesilu, my jsme domluveni všude.

Přátelé, jak to pokračuje dál v takovém podniku? Pěkný příklad vám řeknu, onkrétní, závod ZKL Klášterec nad Ohří. Když do něho vtrhla tato pirátská banda, tak tam bylo zaměstnáno 620 lidí. Dneska jich tam je, přátelé, 250. Byly ukradeny technologie, zásoby, dodnes ten podnik jede jako poloprovoz. Dodnes se nevzpamatovali z tohoto loupežného – z té pirátské bandy, která je takto přepadla. Ty následky jsou ničivé. To znamená, přichází se o pracovní místa, rozpadá se výrobní program.

A co udělali dneska, když se to potom stalo součástí řekněme – dostalo se to k soudu, zaplatí pánbůh, začalo se to šetřit, ukázalo se, že to jsou tedy ti piráti, probíhá trestní stíhání. Už to vlastně vypadalo v tomto případě, že dojde k pravomocnému odsouzení, v téhle fázi se představitelé podniku obrátili na Ministerstvo spravedlnosti, na Ministerstvo financí a Ministerstvo průmyslu, a požádali je o náhradu škody, kterou jim vlastně tady stát způsobil. A víte, co jim řeklo Ministerstvo financí a co jim řekli ti druzí? „Samozřejmě, to je opravdu selhání státu, státních institucí, máte nárok na náhradu škody. Potřebujeme od vás jedinou věc.“ Víte, co od nich potřebují? (Poznámka zleva: Nevíme.) Můžete hádat. „Pravomocné odsouzení pana Berky. Přineste nám pravomocné odsouzení pana Berky a dostanete náhradu škody.“ Takže jsem mluvil s generálním ředitelem, který mi řekl, že takovouhle sprostárnu ještě od státu nezažil. Ve chvíli, kdy ten stát vlastně uznal, že to je jeho vina, vlastně krátce předtím, než by se potvrdilo to pravomocné odsouzení, se jim vlastně amnestií sdělil, že nedostanou nic. Že ta pirátská banda bude propuštěna, že dostane dokonce zpátky majetek – to je ta legalizace výnosů z trestné činnosti. Chápete? Co si tihle lidi mají o tom státu myslet! Dovedete se vžít do toho, že tady někdo rozbil podnik, vyhnal z něho 400 zaměstnanců, zlikvidoval ten program, zlikvidoval jim technologii, všechno? To fungovalo předtím! A výsledek je, že dokonce i když se to prokáže, tak přijde takhle skvělá amnestie, která jim řekne, že mají jenom oči pro pláč! Ten stát prostě dá od toho – oni mají pocit, že to je zločinné spiknutí toho státu. Že si to prostě pan Berka někde musel zařídít. To přece není možné, aby ten stát dal takto od toho ruce pryč!

Vážení přátelé, nedělejme tady ze sebe hlupáky. Já vám přečtu z výroční zprávy BIS z roku 2011, ve které říká BIS premiérovi, prezidentovi a všem kompetentním představitelům státu, že BIS získala poznatky o cíleném zneužívání institutu insolvenčního řízení, v rámci některých krajských soudů se zformulovaly klientelistické a jinak vztahově provázané skupiny, které manipulují insolvenčním řízením, a soudci tu začali hrát naprosto zásadní roli – píše BIS. Nejvýrazněji se negativní vlivy těchto vazeb

projevily například v případech patřících do působnosti krajského soudu v Ústí nad Labem. To je přesně ta kauza Berka. Tady je dokonce i v té veřejně přístupné zprávě BIS napsáno, že Ústí je to místo, kde se vlastně ten gang usídlil. Pan premiér a pan prezident dostali toto varování z BIS o tom, že tady fungují gangy tohoto typu. A jaká byla reakce pana premiéra? Jaká byla reakce pana prezidenta na tuto informaci, že tady se hroutí stát v určité části země? Víte, jaká byla jejich reakce? Že tomu gangu zaručili beztrestnost a vrátili jim výnosy z té trestné činnosti. Chápete? Tohle je reakce státu na to – když se doví, že se stát v určité části země hroutí, tak stát udělá to, že vlastně ty zločince pokryje. A v případě gangu pana Berky se jedná o organizovaný zločin.

Všimněte si těch slov – organizovaný zločin. Takže vzniká otázka, kam až je ten zločin proorganizovaný. A jestliže je to tak, že je tak proorganizovaný, že dokonce i prezidentská kancelář pracuje ve prospěch toho zločinu, jestliže je tak proorganizovaný, že dokonce i premiér pracuje ve prospěch tohoto zločinu, všichni pracují ve prospěch zločinu, nakonec jim pomůžou! Chápete? K čemu jsou soudy v této zemi? K čemu my poslanci tady schvalujeme zákony? Přátelé, rozpustme to! Jaké zákony? Jestliže tohle se děje, jestliže na základě těch zákonů je někdo i spravedlivým soudcem ještě odsouzen, tak přijde amnestie, která všechnu tu naši práci pošle do háje! Jaké zákony! Jací ještě spravedliví soudci, když ten organizovaný zločin si to domluví na té vrchní úrovni, že „kdyby se to náhodou dostalo tak daleko, tak vás nakonec pustíme, a ty majetky si zpátky vezměte“. Tak o co jde? K čemu platit daně v tomto státě, když se máme my na daních skládat na plat soudce pana Berky! Chápete? Já nechápu – řekněte lidem, že mají platit daně, ale že budou z těch daní muset platit více než 5 milionů tomu zločinci Berkovi, tomuto příšernému soudci, který zorganizoval gang na loupení podniků. Tady je seznam podniků, které ta jejich pirátská loď navštívila, aby je zlikvidovala. A my pořád se budeme tvářit, že to je vážné? Jestliže organizovaný zločin má zastání na této úrovni, a říká se tomu amnestie, dovolte, abych se zasmál. Amnestie tohoto typu nad nejtěžší hospodářskou kriminalitou nemá obdoby nikde ve světě, v Evropě ani v Americe, v civilizované zemi. To možná bychom našli někde v Severní Koreji, pokud tam předstírají něco podobně. Ale toto není hodno civilizovaného státu!

To, co se tady odehrálo – pan premiér si dovolí říkat, že to je estráda, co se tady odehrává, že to je nějaký folklor. Já vám říkám, že tohle je puč za bílého dne. Jak je možné, že se nedokážeme dozvědět, ani kdo byli ti, kteří tu amnestii psali. Jak je možné, že nejsou ani jména těch, kteří na tom pracovali! To by nás mělo přece zajímat!

S kým spolupracovali? Jak je možné, že je tam propuštěno tolik zločinců? Jak je možné, že se vlastník fondu Trend, pan Vlastník se jme-

nuje, že jo, že se vrátí 14 dní předtím, než jsou Vánoce, aby snědl vánoční salát ve vězení – to by soudný člověk zřejmě neudělal –, protože se před ním rozevrou nebesa a 1. ledna se mu doví, že je amnestovaný! A tomu my máme věřit, že to je všechno náhoda, jak nám bylo řečeno? On se náhodou po osmi letech útěku vrátí do Prahy, protože se mu zachce sedět ve vězení na Vánoce. A 1. ledna se mu sdělí, že je svobodný. Tady si někdo dělá z občanů obrovskou legraci! Mně to připadá, že tady opravdu někdo zešlel, jestli si myslí, že tohle mohou lidé spolknout.

Tady se přece musíme ptát, a já jsem se na to ptal už v případech prezidentských milostí, kde jsem měl celou řadu podezření kolem toho, jak se udělují, a nebudu se k tomu vracet, dokonce jsem tady kvůli tomu podal i návrh zákona, kterým by se změnila Ústava, aby byla nějaká kontrola nad milostmi. Policie to velmi podezřele přestala šetřit. A teď tady máme tohle! Milosti, to je příštipkaření. Chápete, po jednom to pouštět. Máme tady velkorysý způsob – abolicie! Prostě to pustíme všechno, najednou! A je to venku! Zázračná metoda!

Víte, jsou vazby, o kterých se veřejně mluvilo, existují na to odposlechy, takže si to můžete všichni najít. Viděl jsem to na iDnes a dalších serverech. Jsou to rozhovory mezi panem Berkou a Větrovcem a právními poradci prezidenta republiky. Jména si můžete všichni dosadit! Pan Větrovec, o kterém se říká, že byl šéfem, dokonce jednomu z poradců pana prezidenta poskytoval zdarma řidiče a auto! To je maličkost zřejmě. To je vazba jako bejk, přátelé, poskytovat někomu auto a řidiče. To není jenom tak, že se náhodou někde potkali. Takovéto vazby máme mezi poradci prezidenta republiky a klíčovými muži tohoto gangu, šéfy té pirátské lodě, která přepadávala slušné podniky v této zemi.

Já se divím tomu klidnému tónu, se kterým nám tady pan Blažek četl, jak ty kauzy všechny, tak nějak se tam trošku motá, ale v zásadě je to všechno v pořádku. Právní řád funguje. Já vám říkám, že v této zemi po tomhle, co se stalo, je naprosto podkopána důvěra v jakýkoli právní řád. Zeptejte se okradených občanů, co vám řeknou o jejich právu na spravedlivý proces! Nepřijali jsme tady v České republice nějakou listinu práv, kde prostě garantujeme lidem, že se jim tohle nemůže stát? Že takhle dokonce někdo je okrade, vezme jim všechno a oni se nebudou mít kde dovolat? A zločinci se jim budou zítra vysmívat? Najdete nějakou jinou zemi v Evropě, ke které se hlásíme, kde by se tohle stalo? V případě kauza Lexa versus Slovensko. Tam šlo o jediného člověka. Ale tady jde o celou masu lidí, o celou masu obětí! O miliardové škody! Vždyť to bylo vyčísleno Nejvyšším státním zastupitelstvím na 150 kauz. Osmnáct je jich na vrchním státním zastupitelství. To znamená, že to jsou ty velké miliardové kauzy, celkem 150 kauz. A vyčíslení škod je od 0,5 miliardy po jednu. To znamená, ono to dělá 150, 200 miliard, jen to foukne! O takové peníze jde. A co

s tím bude dál? Když oběti – nevím, co udělá Ústavní soud, kde byly podány dvě žádosti. I statečný soudce Kydalka si řekl „tohle přece v normálním státě nejde“ a podal také ústavní stížnost. Nevím, jak to tam dopadne, ale oběti se podle mě obrátí i na Evropský soud pro lidská práva, pokud neuspějí tady v Česku.

Tohle je porušení, pošlapání základních principů právního řádu. Kdo bude ty škody jednou platit? Pravděpodobně tahle vláda ne, která to podepsala. Já jsem pochopil, jak ta vláda postupuje. Když jsem včera viděl, jak pan Kalousek vyhlašuje dluhopisy na církevní restituce, tak mi došlo, jak se to dělá. Jak se to dělá, aby mu rozpočet vycházel. Udělá dluhopisy na církevní restituce a splácet se to bude někdy za deset let, až pan Kalousek bude v důchodu. Takže tady je to stejné! Tady se vytvoří desítky miliard škod a budou z toho spory třeba u Evropského soudu pro lidská práva a Česká republika to bude léta platit. Ale ti pánové, kteří to dneska podepsali, kde jim bude zítra konec? Nakonec pan prezident, ten už to balí, že jo. To je takové jeho závěrečné adieu! Rozhodl se, že udělá tečku za svými slavnými 90. lety, rozhodl se, že tady řekne definitivně ještě jednou svůj názor na údajné tunely a řekne to, co mi připadá jako jeho osobní filozofie.

Mně připadá, že osobní filozofie těch, kteří podepsali tuto amnestii, mi připomíná Raskolnikova z Dostojevského Zločinu a trestu. To je ta filozofie Raskolnikova, kdy on obdivuje Napoleona a říká: Právo žít mají jenom ti silní! A takové ty špinavé Lizavety, co se nedokážou postarat, sekrou do hlavy, ty jsou určeny k porážkám. Takže tahle filozofie síly. Jako tihle piráti na moři, kteří dokážou přepadávat a vydělat si peníze touhle dobrodružnou metodou, ti v této amnestii dostávají vítr do plachet. A tisíce obětí, chudáků, ty tady dneska mají oči pro pláč. A pan premiér říká, že to je estrada. A že on nemohl nic jiného, než to podepsat. Mně to připadá urážlivé, opravdu. Na to, co se tady stalo, mluvit, že tohle jednání Sněmovny je jenom folklór, když prokazatelně tady dochází k něčemu, co nemá obdoby za dvacet let.

Já se prostě domnívám, že u žádného hlasování o nedůvěře vlády jsem neměl takový pocit, že tady jde o víc než jenom o jednu vládu. Tady jde skutečně o demokratický systém toho státu. Tady jde o to, že demokracie, která není schopna stíhat zločince takového kalibru, taková demokracie není lepší než totalita. Ta prostě selhává ve svém základním smyslu a významu. Lidé, kteří se nemůžou dovolat svých práv, ještě se jim řekne: Nemůžete nic dělat, to víte, amnestie. Taková lodi říkají: Na takový stát kašlem! V této zemi, přátelé, máme pocit, že se lidé velmi špatně identifikují se státem jako s něčím, co jim pozitivně je schopno pomoci. To znamená, místo abychom se snažili bránit tomu, že tady existuje taková propast mezi lidmi a státem, nedůvěra ve stát, tak tady někdo udělá čin,

kterým i tu křehkou důvěru vlastní úplně rozbije. A vytvoří pocit úplného nihilismu, relativismu. Prostě stát, to je někdo, kdo postupuje proti nám. Stát se spikne se zločinci! Stát je jedna ruka s organizovaným zločinem! To jsou poselství této amnestie! Protože, opakuji, v civilizovaném světě takováto amnestie je nemyslitelná. Ona pošlapává principy ochrany obyvatel před zločinem. A ty základní principy, které jsem tady zmínil na začátku, že totiž stát už staletí podle teoretiků, jako byl John Locke a další, tady vznikl proto, aby chránil vlastnictví a majetek. A to není zrovna sociálně demokratická teze, protože to není levá teze. To je prostě něco, na čem jsme se tady měli shodnout. Ale já věřím tomu, že v téhle věci to není jenom levá strana sněmovny, ale myslím si, že i tady je celá řada lidí, kteří sedí napravo a kteří si uvědomují, že je to vážné. Jsem přesvědčen, že i mezi stranami, jako je ODS a TOP, a mezi všemi vládními stranami musí být poslanci, kteří si uvědomují, že tohle není legrace a že s tímhle nelze souhlasit.

Proto na vás apeluji, abychom tady přestali vést klasický ideologický boj, protože tady jde o principy, které by nás naopak měly spojovat. Myslím si, že tady jde o základy státu, na kterých by se dokonce mohla i levice dohodnout s pravicí. Souhlasím s tím, že není možné takto plundrovat vlastnictví. Že není možné dovolit takového loupeže, není možné dovolit takového pirátství. A naším úkolem je v tomto občany chránit. A chtěl by si dovolit – vím, že tohle téma dneska je hlasování nedůvěry vládě – ale já bych si chtěl dovolit, ale nevím, jak to dopadne. Chtěl bych navrhnout, abychom tady hlasovali také usnesení, a to usnesení přečtu už teď: „Poslanecká sněmovna vyslovuje zásadní nesouhlas s článkem II rozhodnutí prezidenta o amnestii ze dne 1. 1. 2013.“ A druhý bod: „Poslanecká sněmovna žádá vládu, aby se urychleně zabývala dopady a důsledky článku II na oběti trestných činů, které budou poškozené zastavením trestního stíhání.“

To tady říkám proto, protože mi nejde jenom o hlasování nedůvěry vládě, ale o to, že v této zemi v této chvíli vypukl velký chaos. Na mě se obracela celá řada postižených, kteří vlastně nevědí, co je čeká. Ta situace je nepřehledná. Nikdo neví, co bude.

A já si myslím, že je nutné, aby se sešli představitelé vlády, aby se sešli s odborníky, státními zástupci, soudci a aby o této situaci jednali a hledali způsob, jak na ni odpovědět. Jsou tady tisíce lidí, kteří nevědí, co se stane. Situace v jednotlivých kauzách vůbec není právně přehledná a ti lidé jsou bezradní. Proto chci, abychom hlasovali tuto výzvu, aby vláda nejenom čekala, jak dopadne ústavní stížnost apod., ale aby dělala kroky, kterými se tuto bezprecedentní situaci bude snažit řešit.

Takže tolik. Mluvil jsem dlouho, ale snažil jsem se mluvit věcně. (Potlesk poslanců sociální demokracie.)

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji. Já jsem chtěl poprosit pana místopředsedu, aby mi vrátil tu vodu, ale evidentně budu muset vydržet do pauzy. A za druhé se chci zeptat, zda pan místopředseda souhlasí, že usnesení se bude hlasovat po ukončení rozpravy. (Místopředseda Zaorálek souhlasí a vrací se pro lahev s vodou, která zůstala na řečnickém pultu.) Je to tak, děkuji. A děkuji i za tu vodu.

A nyní, ještě než pustím k pultu pana předsedu Filipa, mám tady dvě faktické poznámky. Mám tady pana poslance Babáka a potom pana poslance Skokana. Pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Michal Babák: Vážený pane předsedající, dámy a pánové, využívám technickou poznámku pouze k tomu, abych reagoval na slova předsedy TOP 09 pana Schwarzenberga, kdy jsem mu moc v jeho řeči nerozuměl, jestli aktivně nejdřív podporuje celou amnestii, a to samozřejmě je z volných zdrojů vyhledatelné, např. na iDNES 1. ledna 2013 – cituji: „Považuji to za správné, protože věznice máme přeplněné.“ Řekl iDNES Schwarzenberg. Dále se odvolám na článek z 15. února již roku 2012, kdy Karel Schwarzenberg přiznal, že pokud se stane v přímé volbě novým prezidentem, udělí plošnou amnestii vězňům: V base je jich prý moc. Amnestie je dobrá tradice. Kriminalizování všech je blbost. Vězňů máme moc. A v tuto chvíli, před asi hodinou nebo třičtvrtěhodinou, tady zaznělo, že je obsahem amnestie zděšen a že to bere jako projev nedůvěry od premiéra a od vlády.

Já si myslím, že je to velmi nefér a je to velmi pokrytecké. Obzvlášť by mě zajímalo, jestli by tato slova pronesl pan předseda TOP 09 Schwarzenberg, pokud by nekandidoval na prezidenta. Já si myslím, že je to velmi populistické. A pokud tedy to on bere jako projev nedůvěry od premiéra, potom ať se ukáže jako chlap a neříká to tady pouze na mikrofon, ale ukáže to hlasováním, prosím vás. Děkuji za pozornost. (Potlesk z řad poslanců sociální demokracie a Věcí veřejných.)

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji. Další dvě minuty pan poslanec Skokan.

Poslanec Petr Skokan: Pane předsedající, děkuji za slovo. Navazuji na předřečníka, kterého si dovoluji vaším prostřednictvím oslovit, pana Zaorálka. Musím potvrdit jeden konkrétní příklad ze svého života a ze svých zkušeností o podniku, který byl takovýmto způsobem zlikvidovaný.

Já jsem z České Lípy. Stavební firma Ralsko, přišel správce Thonat na pokyn soudce Berky a přesně podle scénáře, který jste popsal zřejmě z jiného podniku, ale asi to měli chlapi už nacvičené přes kopírák, tak tímto způsobem – vzdejte se, veškerý odpor bude marný – nastoupil do

kanceláře majitelů firmy a firma byla zlikvidována, lidi přišli o práci, město Česká Lípa do dneška trpí, protože díky tomu se do hry různých hráčů dostalo sídliště Sever, kde dneska žijí tisíce nespokojených lidí a trpí následky tohoto činu.

Já jenom doplním na závěr. Vy jste říkal: vzdejte se, veškerý odpor bude marný. Celá replika ze Star Treku je od národa, který si říká Borgové. Oni vždycky říkali: vzdejte se, veškerý odpor bude marný, budete asimilováni. Já bych na to jenom chtěl říct: My ve Věcech veřejných jsme si už zvykli, že nám všude říkají: vzdejte se, veškerý odpor bude marný, budete asimilováni. Někteří byli a někteří se ještě nevzdávají. Což dnes uvidíte v dalších projevech.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců Věcí veřejných.)

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji. Nyní má s přednostním právem slovo pan předseda Filip. A já avizuji, že po jeho vystoupení vyhlásím pauzu na oběd.

Poslanec Vojtěch Filip: Děkuji. Pane předsedající, pane ministře, paní ministryně, víc členů vlády tady nevidím, paní a pánové, já se pokusím být stručný.

Ale začnu jednou věcí, kterou si nemohu odpustit. Víte, dnešní projev pana předsedy vlády byl nejtrapnější z jeho úst, který jsem kdy slyšel. A to ze dvou důvodů. Za prvé, obhajoval neobhajitelné, a za druhé, této Sněmovně lhal. On přeci dobře ví, není tady první den, vykonával řadu funkcí od poslance, předsedy výboru přes místopředsedu vlády a ministra až po premiéra, že přísahal na Ústavu České republiky jako člen vlády a sliboval že bude zachovávat Ústavu, zákony a uvádět je v život. Podotýkám – uvádět je život. Sliboval na svou čest, že bude zastávat svůj úřad svědomitě a nezneužije svého postavení. To je slib, který musel složit, než se stal premiérem. V tom případě nechápu, jaké má svědomí, když si uvědomím článek 76 Ústavy České republiky a ústavní příkaz, že vláda rozhoduje ve sboru.

Nevěřím tomu, co tady řekl první místopředseda vlády Karel Schwarzenberg, že o tom nebyl informován. To musí být lež. Protože v tomto ohledu žádná výmluva o tom, že by snad o té amnestii nikdo nevěděl, nemůže být pravdivá. Za prvé je jasné z toho, co napsala paní dr. Římanová, že panu prezidentovi pravděpodobně psala posudek už na navrženou amnestii a někdo ji musel připravovat. Pravděpodobně už v úřadu pana ministra spravedlnosti nebo na Nejvyšším státním zastupitelství. A to je jedna z realit, kterou tady pan ministr Blažek nepopřel. A já nepopírám, že se nás tady snažil poučit o tom, jak amnestie probíhaly, ale nakonec neřekl to nejpodstatnější – že bez podpisu předsedy vlády nic takového

není platné. A jestli pan předseda vlády říkal, že to musel podepsat, jeho výrok musím dát do kategorií zcela nepravdivých a účelových.

Ještě horší byl ale výrok pana ministra Kalouska. Ten se opravdu povedl! Že vláda za to neodpovídá, že za to není ústavně odpovědná. Prosím vás, já chápu, že si nechce před volbou prezidenta republiky zhoršit postavení TOP 09 a svého kandidáta, ale takovou lež, takový nesmysl, takový výsměch vlastnímu ústavnímu slibu snad ani nemohl myslet vážně! On si opravdu myslí pan ministr Kalousek, že to někdo z občanů České republiky vezme jako pravdivý výrok? Můžeme to vzít pouze jako výmluvu.

A nyní k samotné amnestii. Víte, já nemohu přijmout konstrukci, kterou tady mezi sebou přehazuje Úřad vlády, paní vicepremiérka Peake, státní zastupitelství, Kancelář prezidenta republiky, protože nemůže v podstatě vůbec být funkční. Za prvé. Když se uděluje amnestie, tak pravděpodobně nebyl tady nikdy, a to pan ministr Blažek potvrdil, nebyl tady nikdy kromě amnestie Václava Havla problém v české společnosti s udělenou amnestií. A pan ministr Blažek nám tady vysvětlil, kolikrát byla udělována. Protože v podstatě amnestie byla v souladu s právním vědomím občanů České republiky. A udělovala se často někdy po dvou letech, nikoliv jenom v době volby prezidenta republiky. Udělovala se např. ke státním svátkům. A skutečně česká společnost je tolerantní k těm, kteří spáchají bagatelní trestný čin, a zejména když je neúmyslný.

Prosím vás, každý kdo byl někdy na silnici, se dostal do dopravní situace, kdy byl součástí jakéhosi přestupkového řízení a někdy i toho řízení trestního. Ale to jsou lidé schopní tolerovat, přijmout to za své, a dokonce uznat, že policie, státní zastupitelství, si tou amnestií – promiňte, že to řeknu až takhle hrubě – vyčistí stůl. A v tomto ohledu samozřejmě, jestliže se policie zbaví bagatelních trestných činů, tak samozřejmě se může soustředit na to, co je předmětem činnosti té vlády.

A tady už vůbec nevěřím tomu, co říkala paní vicepremiérka pro boj s korupcí Karolína Peake o tom, že ona o tom nevěděla. Prosím vás, kdo jiný by k tomu měl dávat stanovisko než vicepremiérka, která toto má na starosti? Proč tedy tu vicepremiérku vykonává? Má to nějaký smysl? Protože kdyby se vyčistily ty stoly, jak jsem řekl, pro policii a státní zastupitelství, tak by snad vláda mohla mít i čas na to, aby stíhala tu katastrálně velkou, rozsáhlou korupční činnost, když už je to vláda proti korupci. A už vůbec nerozumím tomu, proč to například nekonzultovali s ministryní práce a sociálních věcí nebo ještě s jejím předchůdcem v době, kdy tam byl. Protože jestli se ta amnestie připravovala, tak nejméně dva měsíce to muselo zabrat. A proto ten směšný krok pana předsedy vlády, že si požádá ex post o dopady té amnestie – mně připadá z říše takových pohádek, kterým nemůže uvěřit vůbec nikdo.

Víte, já jsem uvažoval dlouho o tom, jestli to je úmysl, nebo jestli jenom míra té nekompetence je tak velká. Shodl jsem se na tom, že nekompetentnost provází celou dobu, ale míra nekompetence je takového řádu a tak bezbřehá, že je ve svém důsledku horší než úmyslné jednání. Oni opravdu nejsou schopni vykonávat svůj mandát. Proč bychom jim měli dávat důvěru?

Vážené paní kolegyně, páni kolegové, zamysleme se nad tím, jestli teno stát ještě funguje, jestliže nejsme schopni dohlédnout důsledků svých činů. Jak může někdo složit ústavní slib a nedohlédnout důsledků svých činů? Proč tedy v té funkci je? Proč ji přijal? Jaká je jeho čest a důstojnost v té funkci?

A většina lidí amnestii nepřijala. Tedy podruhé v historii československého – českého státu. Není to náhodou na zamyšlení nad tím, jestli tato vláda neměla sama podat demisi? Vláda totiž vůbec nepřemýšlela nad parametry té amnestie, abolicie, agraciace, jak nám to tady pan ministr vysvětloval, protože kdyby nad nimi přemýšlela, tak by si právě stanovila ta základní pravidla – jestli to přijme právní vědomí společnosti, jestli se zbaví ty úřady policie a státního zastupitelství soudů těch bagatelních trestných činů, které jaksi ta společnost ani nechce snad trestat, ale soudci a policie je musí stíhat a potrestat, a jestli si tedy vytvořila prostor pro boj s korupcí.

Jestli jste takhle nepřemýšleli, přemýšlejte, prosím vás, alespoň nad tím, jestli vůbec máte kompetenci své funkce vykonávat, protože já jsem přesvědčen a spolu se mnou většina občanů, která amnestii nepřijala, že nejste. Děkuji. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji. To byl pan předseda Filip. Jak jsem avizoval, to bylo poslední vystoupení v tomto dopoledním bloku. Po dohodě v rámci vedení Sněmovny nyní tedy vyhlásím pauzu. A upozorňuji, že pauza bude pouze do dvou hodin, abychom zracionalizovali naše konání, tudíž se zde sejdeme znovu ve dvě hodiny. První do diskuse bude paní předsedkyně Klasnová s přednostním právem. A pokud můj nástupce nedostane další žádost s přednostním právem, tak poté bychom pokračovali v pořadí, které je na tabuli.

Přerušuji jednání Sněmovny do dvou hodin. Děkuji.

(Jednání přerušeno ve 13.04 hodin.)

(Jednání pokračovalo ve 14.00 hodin.)

Místopředseda PSP Jiří Oliva: Kolegyně a kolegové, dovoluji, abych

zahájil odpolední jednání naší schůze. Potřebovali bychom zajistit alespoň jednoho člena vlády. Omlouvám se, pane ministře. Pan ministr Heger je přítomen, takže můžeme jednání začít.

Podle informace, kterou jsem dostal od svého předchůdce, se nacházíme ve stadiu rozpravy a jako první vystoupí paní kolegyně Klasnová s přednostním právem. Je to tak, paní kolegyně? (Ano.) A potom už se budeme držet záznamu v elektronickém systému. Prosím, paní kolegyně, máte slovo.

Poslankyně Kateřina Klasnová: Vážený pane předsedající, děkuji za slovo.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, v tomto volebním období budeme hlasovat už popáté o nedůvěře vládě. Bohužel pan předsedající řekl, že jsme ve stadiu rozpravy, ono to vypadá, že jsme spíš ve stadiu rozkladu, když se člověk podívá na množství zvláště i členů vlády. Ale bohužel i tak je poměrně lehké predikovat, jak dnešní jednání Poslanecké sněmovny dopadne, a to i přesto, že 88 % občanů této země není spokojeno s vládou kabinetu Petra Nečase. To ovšem neznamená, že bychom na plénu neměli hovořit o prohřešcích a chybách, jichž se vláda ODS, TOP 09 a LIDEM dopouští.

Mimořádná schůze byla svolána kvůli poslednímu hříchu této vlády, za který jako celek plně je zodpovědná a kterým je souhlas s amnestií. Ačkoliv se tímto posledním krokem vlády prohloubilo zklamání občanů z fungování a směřování státu, není to zdaleka jediný a nejzávažnější důvod, proč budou poslanci Věcí veřejných hlasovat pro nedůvěru vládě. Tyto důvody zde chceme na plénu Poslanecké sněmovny zopakovat.

Tato vláda ztratila svou legitimitu, když postavila své bytí na uznání přeběhlíků a pošlapala demokratické principy, když se zbavila nezávislého policejního prezidenta, který byl následně dokonce souzen a odsouzen přesně podle předpovědi ministra financí z loňského léta.

Tato vláda je plně zodpovědná za rostoucí nezaměstnanost. Podle posledních dat přicházejí na úřady práce každý den dva tisíce nových žadatelů. Tedy to nejsou zdaleka jen lidé, kteří byli vinou amnestie propuštěni z věznic. Nezaměstnaných lidí máme nyní 9,4 %, tedy téměř 550 tisíc obyvatel. Na úřady práce se obracejí v nebývalé míře také podnikatelé, které ekonomický vývoj, respektive česká ekonomická recese donutila zavřít firmu, ukončit živnost.

Tato vláda je zodpovědná za zvýšení daní, které prosadila tak pozdě, že ještě v polovině prosince nevěděli, co mají od ledna kalkulovat.

Tato vláda se urputně brání prorůstovým opatřením, jako je snížení ceny nafty, které by nastartovalo českou ekonomiku.

Tato vláda je zodpovědná za nekoncepční zavírání levných regionál-

ních nemocnic na úkor drahých fakultních, nikoliv v režii Ministerstva zdravotnictví, jak by se dalo očekávat, ale na základě rozhodování zdravotních pojišťoven.

Tato vláda zcela rezignovala na garanci poskytování zdravotní péče. Ruší lůžka následné péče a LDN. Nezvládla slibovanou reformu zdravotnictví ani reformu sociální.

Tato vláda je zodpovědná za to, že potraviny jsou v České republice výrazně nekvalitnější, a přesto výrazně dražší, a nikoli pouze vinou zvyšování DPH, než například v Německu.

Tato vláda podporuje oligopoly, jako jsou Karlovarské minerální vody či Babišovy pekárny, a umožňuje, aby si největší dodavatelé diktovali cenu na trhu.

Tato vláda je zodpovědná za to, že hmotnou nouzí trpí už 6 % domácností, že mnohé z nich zoufalá finanční situace žene do náruče lichvářů a exekutorů. Jen za rok 2011 bylo téměř milion exekučních příkazů a za rok 2012 se očekává statistika ještě horší.

Tato vláda je zodpovědná za to, že každých dvacet minut upadne do insolvence jeden Čech.

Tato vláda je zodpovědná za to, že v naší zemi nekontrolovaně kvete hazard. Jen v Praze je tolik herních automatů jako v celém Německu a Francii dohromady.

Tato vláda je plně zodpovědná za paragrafové znění zákona o narovnání s církvemi, které nerespektuje rozhodné období února 1948, a především tato vláda nedodržela slovo transparentním vydáváním církevního majetku.

A konečně tato vláda je zodpovědná za rozsah a především dopady amnestie. Prezident není dle Ústavy odpovědný. Za rozhodnutí učiněná se spolupodpisem předsedy vlády nese odpovědnost vláda jako celek. To už jsem tady dnes říkala. Tedy včetně LIDEM a TOP 09, jejichž představitelé veřejně odsoudili Klausovu amnestii. Pokud o rozsahu amnestie skutečně nevěděli nebo nevěděli vůbec o amnestii, pak to svědčí o hluboké krizi uvnitř této koalice, a pak by tedy i představitelé těchto koaličních stran neměli hlasovat pro důvěru vládě Petra Nečase.

Avšak nejen amnestie jako jednorázový akt, ale také setrvalá trestní politika vlády je důvodem, proč této vládě nedůvěřovat. Kdo zaručí, že se věznicé proídlé po vyhlášení amnestie do roka opět nenaplní k prasknutí, když se trestní politika nezmění? Z této vlády samozřejmě nikdo.

Této protikorupční vládě nevdává, že se amnestie kontrastně premiérem Nečasem týká také zastavení vyšetřování některých velkých kauz hospodářské kriminality a korupčních případů. Je to v přímém rozporu s bojem proti korupci, k němuž se v prvopočátcích tato vláda zavázala, na který ale v praxi zcela rezignovala.

Tato vláda navíc zcela podcenila dopady amnestie v podobě ohrožení práv tisíců poškozených, kteří kvůli amnestii ztrácejí naději na odškodnění, a to navzdory tomu, co tady řekl ministr spravedlnosti. Ti, kteří se budou chtít přes amnestii domoci svého práva, budou muset použít služeb advokátů, platit soudní poplatky, eventuálně skládat jistiny. Mnozí se kvůli nedostatku finančních prostředků a z důvodu bezradnosti ve věcech civilního řízení svých nároků vzdají.

Věci veřejné proto podaly novelu občanského soudního řádu a zákona o soudních poplatcích, který umožní, aby byli poškození osvobozeni od soudních poplatků při vymáhání náhrady škody v civilním řízení, a také bezplatnou právní pomoc. A to vše na účet nikoliv státu, jak někteří členové vlády deklarovali zcela nesmyslně a teprve po obrovské mediální a občanské vlně nevole, která se objevila až několik dní po vyhlášení amnestie, ale na účet povinných.

Ano, Věci veřejné vysloví Nečasově vládě nedůvěru. Zároveň však, a nejen v případě amnestie, se snažíme svými návrhy napravovat koaliční přehmaty. Nejedná se tedy pouze o rétorická cvičení, protože nejen účelová kritika vlády, ale i pokusy o napravení jejich hříchů by měly být snahou politické opozice zvláště ve chvíli, když víme, že tato vláda nepadne.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců Věcí veřejných.)

Místopředseda PSP Jiří Oliva: Děkuji. Dále tady mám ještě dvě další přihlášky s přednostním právem. První je pan poslanec Petr Gazdík. Prosím, pane kolego, máte slovo.

Poslanec Petr Gazdík: Vážené poslankyně, vážení poslanci, kolegyně, kolegové, dovoluji mi, abych vás seznámil s jednomyslným stanoviskem poslaneckého klubu TOP 09 a Starostové.

Amnestie a především její aboliční část, vyhlášená prezidentem republiky, oprávněně pohoršila drtivou většinu české veřejnosti. Je to akt, který bude zásadním způsobem negativně ovlivňovat naši společnost ještě dlouhou dobu.

Poslanci klubu TOP 09 a Starostové pokládají tento rozsah amnestie jednoznačně za společensky škodlivý. Proto nás mrzí, že prezident republiky, který o amnestii rozhodl, odmítl účast na dnešním zasedání Sněmovny. Domnívali jsme se, že máme právo slyšet, co ho vedlo k tomu, že se rozhodl uplatnit kritérium délky trvání soudního procesu a pardonovat paušálně všechny, u nichž soudní řízení trvalo déle než osm let. Dokonce i právníci Kanceláře prezidenta republiky kroutí nad takovým kritériem hlavou. Kauzy, kterých se toto opatření dotklo, jsou kauzy, které otřásaly důvěrou veřejnosti v demokratické instituce. Ještě více touto důvěrou otřese fakt, že nebudou dotazeny do konce a nebude vynesena výrok o vině či nevině.

Rádi bychom ale prezidentovi v souvislosti s amnestií položili i další otázky:

Proč s ní velký kritik amnestií vůbec přišel? Navíc s ní přišel na konci svého mandátu s vědomím, že důsledky jeho rozhodnutí na něj osobně nedopadnou.

Kdo ji ve skutečnosti psal, kdo byl členem týmu, který se na ní podílel? S kým ji doopravdy pan prezident konzultoval?

Chtěl pomoci lidem s dlouho se vlekcoucím procesem, nebo chtěl naopak zastavit proces, který se nebezpečně blíží cíli?

Pokud říká „nevěděl jsem, kterých případů se to týká“, neměl to proboha vědět? Opravdu může ústavní činitel použít svou pravomoc, aniž by si byl vědom důsledků?

Poslanecký klub TOP 09 a Starostové jednoznačně odsoudil jak rozsah amnestie, tak především abolicí. Kontrasignaci premiéra pod touto částí prezidentova rozhodnutí považujeme za chybu. Premiér nerespektoval skutečnost, že vláda podle Ústavy jedná ve sboru, a vládu zatížil odpovědností za toto rozhodnutí, aniž by s ní věc konzultoval nebo o ní naše ministry informoval.

Proč ani přesto nevyslovíme vládě Petra Nečase nedůvěru? (Nesrozumitelné výkřiky z levé strany sálu.) Za prvé, pád vlády by nyní v současné ekonomické situaci jen přispěl ke zvýšení nestability České republiky a Českou republiku by poškodil.

Za druhé, vládě, která se navzdory velmi špatnému uměleckému dojmu podařilo uvést v život nezbytné reformy, by nebylo umožněno práci dokončit. A šance, že jiná politická reprezentace najde odvahu k jakémukoliv nepopulárním opatření, je soudě podle rétoriky opozice nulová.

A za třetí, za tohoto rozložení sil v Poslanecké sněmovně nemá stávající vláda alternativu. (Smích zleva.)

Last but not least. Pokud by tato vláda padla proto, že její premiér kontrasignoval pobuřující rozhodnutí prezidenta Václava Klause, byl by to právě prezident Václav Klaus, kdo by jmenoval nástupce Petra Nečase. Jestliže si opozice přeje tuto radost panu prezidentovi dopřát, nechť hlasuje pro nedůvěru vládě.

Děkuji za pozornost. (Potlesk zprava, zleva výkřiky „hanba“.)

Místopředseda PSP Jiří Oliva: Děkuji. Faktická poznámka – pan kolega Jandák.

Poslanec Vítězslav Jandák: Vážený pane kolego, můj předřečníku, prostřednictvím předsedajícího, já jsem si vás vážil. Byl jste mladý, byl jste pomýlený. (Smích v sále.) Ale začínáte být prolhaný a blbý. Nedělejte to! (Potlesk zleva.)

Místopředseda PSP Jiří Oliva: Dalším vystoupením s přednostním právem je vystoupení pana kolegy Radka Johna. Prosím, pane kolego, máte slovo.

Poslanec Radek John: Děkuji. Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, rád bych vás seznámil s důvody, které vedou politickou stranu Věci veřejné naopak k jednoznačnému vyjádření nedůvěry vládě Petra Nečase. Nejde pouze o naprosto nepochopitelnou, mravně neobhajitelnou a svým provedením diletantskou amnestii, kterou premiér Nečas neměl spolupodepsat. Tento generální pardon vůči mnohým darebákům s posvěcením premiéra Nečase, který se ani nenamáhal, aby si ověřil, kolika propuštěných se amnestie týká, aby si zjistil ekonomické a sociální dopady této neospravedlnitelné akce a také aby si zjistil, kterých zločinů se ta amnestie týká a zesměšnil svoji takzvanou protikorupční vládu, která tímto pomohla tunelářům, korupčníkům a podvodníkům, lidem, kteří kradli veřejné peníze, nebo lidem, kteří bezostyšně okrádali spoluobčany. Jde o naprostý amatérismus, politickou nezodpovědnost, anebo dokonce zločiny.

I udělenou amnestii, která využila i dávno přežitou abolicí, hodnou absolutistického šejka, a tím podle našeho mínění popřela rovnost před soudem a právo na rovný proces, i tuto amnestii považujeme za důkaz, že stát pod vedením faktického premiéra Miroslava Kalouska a jeho stínu Petra Nečase selhává, rozhoduje pouze nahodile a bez jasné strategie a důvěryhodnosti. Tento kabinet rozhodně nežije zájmy slušných občanů naší republiky, ale žije pravidlem díky za každé nové ráno, nehledě na cenu za přežití, kterou platí všichni občané České republiky.

Co když navíc záměry amnestie nejsou nijak nahodilé, ale zapadají do vládní taktiky, která započala znevažováním práce vyšetřovatelů, ochranou ČEZ před kontrolou Nejvyššího kontrolního úřadu, nemluvě o nákupu bývalých poslanců rebelů za významné státní trafiky, nemluvě o verbování přeběhlíků, na nichž tato vláda staví svou dnes velmi pochybnou legitimitu a velmi pochybnou legitimitu všech od loňského dubna vznikajících zákonů a státních norem? Politická rakovina v podobě uznání a využívání principu přeběhlictví, neúcty k programovým závazkům se rozlévá i do dalších paží státních orgánů. Začalo to selháním na Šluknovsku, kolabováním systému sociálních dávek a experimentem na lidech v podobě sKaret. Pokračovalo to výpady na vyšetřovatele a likvidací nezávislého a mocným nepohodlného policejního prezidenta Lessyho doslova v přímém přenosu. Pokračuje to divokým rušením levných regionálních nemocnic, které poskytují péči levněji než ty, které rušeny nebudou. Pokračuje to nátlakovým schválením velkorysého a nespravedlivého vyrovnání s církvemi. Pokračuje to tím, že se odsouvá striktní zdanění hazardu, že není žádná pomoc malým firmám, které začíná ničit druhotná platební neschopnost. A to

vše se děje ve světle nárůstu nezaměstnanosti, hmotné nouze rodin a amnestií přizviveného sociálního napětí nejen na Šluknovsku, ale i v dalších desítkách lokalit na střední, jižní a severní Moravě, na severu a západě Čech.

Velmi reálně se obávám, že mnozí z těch, kteří se podíleli na zastrahování, krádežích, lichvě slušných občanů a kteří tehdy vyvolali občanskou nespokojenost těchto slušných občanů zase navážou teď na svou činnost a na jaře se tak mohou rozhořet další sociální nepokoje napříč naší republikou a to bude vina této vlády. Nelze této vládě zapomenout ani sebevražedné zvýšení daní, které ještě více podlomí nohy české ekonomiky, neradostný účet českých domácností a seniorů. A nejde jen o drahé potraviny, naftu a energie, ale o stovky dalších komodit a služeb.

Pane faktický premiére Kalousku a stínový ministerský předseda Nečas, zdá se, že jde z vaší strany o pověstnou biblickou zkoušku deseti ran egyptských, že zkoušíte, co ještě snese český slušný, daně poctivě platící občan. Ptám se, co proboha ještě bude následovat, pokud se tato vláda pomocí politickou korupcí získaných přeběhlíků ještě udrží u moci. Čím chcete českou společnost definitivně dorazit? Vývoj posledních dnů totiž překračuje již všechny meze, a to nejen společenské a meze slušnosti. Vzaly z své i poslední zbytky politické kultury. Propuštění více než 6 000 vězňů na svobodu, očištění dosud neodsouzených, krajně kontroverzních postav, aniž by veřejnost slyšela od vlády jakýkoli pochopitelný a legitimní důvod, to už není politické neznalství a amatérismus, to je facka obětem, facka vyšetřovatelům z řad policie a státních zastupitelství, facka soudcům, facka svědkům a zároveň jasný vzkaz společnosti: ignorujte pravidla, rezignujte na mezilidskou slušnost, nevyplatí se vám. Všem lumpům, proti kterým prý chtěla bojovat tato vláda, stačí jeden glejt, jeden generální pardon, který vláda udělala, a oni jsou ti vítězi.

Vládní činitelé šokovali už vloni, když opakovaně slovně atakovali vyšetřovací orgány, policejní sbor jako celek, když tady zazněly věty, jako že plukovníci nebudou určovat, kdo bude ve vládě, když napadali i systém státního zastupitelství, což činil jak ministr financí Miroslav Kalousek, tak premiér Petr Nečas za tichého souhlasu Karla Schwarzenberga a Karolíny Peake. Karel Schwarzenberg seděl v této Sněmovně a schvaloval Miroslavovi Kalouskovi to, co říkal. Není to člověk, který přišel najednou odněkud, je zodpovědný za hříchy této vlády.

Teď se ale děje ještě něco mnohem horšího – otevřený výsměch a mravní atak na celou společnost. Toto chování je zdrcující a v právním státě naprosto neakceptovatelné a nesmí být tolerováno a mělo by být poslední kapkou, kterou přetekl pohár trpělivosti občanů České republiky i

Sněmovny s touto vládou. Ale nesmíme pro tuto poslední kapku zapomínat ani na ty předchozí, na všechna ta zásadní selhání kalousovsko-Nečasovy vlády, na jejichž základě budou poslanci Věcí veřejných jednotně hlasovat pro konec této vlády.

Zde připomínám desatero hlavních hříchů, které by měly vést k pádu této vlády, protože nejde jenom o amnestii.

Hřích číslo 1 – rostoucí nezaměstnanost, která se blíží k úrovni 10 %, a každý den přibývá 2 000 nezaměstnaných a vláda situaci neřeší.

Hřích číslo 2 – rostoucí kriminalita a amnestie, která je plivnutím do tváře všem slušným lidem a výsměch všem protikorupčním opatřením, která jsme ve vládě prosazovali.

Hřích číslo 3 – drahé potraviny, dílo Miroslava Kalouska, který ve výsledku likviduje kondici a sílu českých domácností.

Hřích číslo 4 – šílený plán na nekoncepční rušení nemocnic, zvláště těch regionálních, a rušení těch levnějších, které nemají vlivné zastánce na resortu zdravotnictví a ve VZP.

Hřích číslo 5 – nakupování moci a zastrahování policie. Jak jinak nazvat likvidaci nezávislého policejního prezidenta, politiku trafik pro poslušné poslance a křesel pro přeběhlíky?

Hřích číslo 6 – podpora lichvářů a exekutorů. Vláda totiž řešení tohoto problému neustále odkládá a neřeší prakticky nic v této oblasti.

Zhoršování podnikatelského prostředí a nástup druhotné platební neschopnosti pro podnikatele je hřích číslo 7. TOP 09 a ODS nám slibovaly, že se podaří prosadit placení DPH až po zaplacení faktury. Opět nám lhaly, opět z tohoto slibu vycouvaly.

Hřích číslo 8 – totálně zpackaný zákon o církevních restitucích, který vejde do dějin, a to, jak tady kdo hlasoval, bude jednou rozhodně hodnoceno a je třeba si velmi bedlivě všimnout, kdo prosadil tento zpackaný zákon.

Hřích číslo 9 – podpora hazardu, který opět nerušeně kvete, nehledě na původní vládní sliby.

A konečně hřích číslo 10 – drahá nafta a zvyšování DPH neboli atentát na český ekonomický růst.

To je smutný obraz amatérismu této vlády. Jejím politickým experimentům na lidech je dnes třeba udělat konec. Proto dnes vyslovíme nedůvěru vládě Petra Nečase a vyzýváme zodpovědné poslance v této Sněmovně, aby ve shodě s názorem většiny národa udělali totéž. Děkuji vám.

Místopředseda PSP Jiří Oliva: Děkuji. Omlouvám se panu poslanci Bártovi, že jsem přehlédl jeho přihlášku k faktické poznámce. Prosím, pane poslanče, máte slovo. Ještě dřív, než se kolega Bárta ujme slova, přečtu

jen další omluvu, kterou se omlouvá z dnešního jednání Poslanecké sněmovny od 15 hodin pan kolega Farský z osobních důvodů.

Prosím, pane poslanče.

Poslanec Vít Bárta: Vážený pane místopředsedo, dámy a pánové, já mám jenom krátkou faktickou poznámku k vystoupení pana předsedy Gazdíka. Je zapotřebí vždycky si připomínat, že politický marketing je v Čechách disciplína relativně mladá. Přesto musím říci, že jestli někoho považují v tomto směru za přeborníka, tak je to právě pan Gazdík, protože dokázat se tvářit, že reálný premiér této vlády pan Kalousek nevěděl o amnestii, to je velmi odvážná, velmi odvážná lež. A ještě když k tomu přidáme tu realitu toho, že ona lež je vyslovena jenom proto, aby si pan Kalousek mohl reálně sednout na Pražský hrad, aby se dělaly nikoliv amnestie, ale stačí, aby se zastavila jedna konkrétní kauza, jako kupř. kauza CASA a nebo aby se zastavilo vyšetřování trestního oznámení na pana Kalouska v otázkách hazardu, to je už něco, co ve standardních podmínkách se nedá z politického a marketingového hlediska nazvat jinak než velmi odvážné „vrtěti psem“. Děkuji za pozornost.

Místopředseda PSP Jiří Oliva: Děkuji. Další faktickou poznámku má pan poslanec Opálka. Prosím.

Poslanec Miroslav Opálka: Děkuji, pane místopředsedo. Chtěl bych reagovat na některá slova pana kolegy Johna našim prostřednictvím a vlastně i na vyjádření předsedy Ústavního soudu. Já si totiž vůbec nemyslím, že tento pro veřejnost nepřijatelný, důležitý krok, amnestii, připravovali diletanty. Já si vůbec nemyslím, že řada těch kroků je amatérská. Já jsem přesvědčen o tom, že šlo o završení etapy rozkradení tohoto státu a udělení tečky za tím, aby ti, kteří se na tom spolupodíleli a byli zachyceni orgány činnými v trestním řízení, byli očištěni – jde především o článek II –, a ty tisíce dalších měly skrýt jenom tuto hlavní cestu.

Proto si myslím, že bychom neměli být tak naivní, abychom si mysleli, že vláda dělá něco diletantsky či amatérsky. Ba naopak, všechny kroky jsou velice dobře promyšleny, mají jasný cíl. Ale tyto kroky šly proti programovému prohlášení vlády, která se prohlásila za protikorupční, a myslím si, že vlastně by měla odejít sama, protože předseda vlády udělal krok, který jde proti programovému prohlášení této vlády.

Místopředseda PSP Jiří Oliva: Děkuji. A nyní již tedy můžeme přistoupit k rozpravě podle přihlášek evidovaných v elektronickém systému. Jako první je na řadě pan kolega Paroubek, připraví se pan poslanec Jiří Dolejš. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Jiří Paroubek: Vážený pane místopředsedo, vážený naprostý zbytek vlády, dámy a pánové, již popáté vyvolala opozice v tomto volebním období hlasování o nedůvěře, a pokud si dobře pamatuji, čtyřikrát vyvolala hlasování o důvěře vláda samotná.

Vláda začínala před 2,5 lety se 118 mandáty poslanců. Disponovala tedy nevídanou většinou ve Sněmovně. Od té doby jedna koaliční krize stíhala druhou. Jako by to vláda považovala za něco, proč vlastně vznikla, tedy vytváření série krizí a jejich řešení. Podle průzkumů se důvěra této vlády plácá aktuálně někde mezi 12 až 15 %. Při známé nepřesnosti většiny českých agentur pro výzkum veřejného mínění, která se projevila koneckonců i teď při prezidentské volbě, při odhadech výsledků jednotlivých kandidátů a předtím při krajských volbách, a mohl bych pokračovat, to je zřejmě ještě poněkud přehnané číslo. Je to smutná bilance vládnutí vlády, která prostě neumí vládnout. A neumí bohužel ani sama skončit.

Zdá se, že intervaly mezi jednotlivými vládními krizemi se zkracují. V prosinci vláda překonala krizi, která vedla k miniaturizaci politického vlivu jedné z odnoží Věcí veřejných pod názvem LIDEM, spíše by se mělo říci bez lidí. Uskupení LIDEM bylo obráno, ovšem zcela po zásluze, svými empatickými koaličními partnery postupně o Ministerstvo dopravy a poté také o Ministerstvo obrany. Teď bude agenda paní místopředsedkyně koaliční vlády spočívat v podstatě v bezplatné konzumaci nápojů a pokrmů při zasedáních vlády a Sněmovny. Ve dnech mimo tato zasedání bude pak konzumovat za okázalé ceny v kantýně Úřadu vlády a tu a tam si bude moci odnést jídlo v kastrůlku také pro rodinu. To je smutný konec jednoho politického projektu. Prima je pro tento pilíř vlády každé nové ráno, ale co dělat. Žít se musí, jak říkal Gogol. Jak jsme se dozvěděli, tato vládní krize byla opět jednou úspěšně vyřešena a byl uštedřen tvrdý úder všem levičákům, kteří se už už derou k moci. Je třeba jim v tom zabránit, obětovat se.

Dovolím si připomenout, že paní místopředsedkyně se nikdy ministryní obrany neměla stát. Nemá pro to tato nová velitelka, jak ji příhodně nazvala Mladá fronta Dnes, předpoklady odborné, manažerské ani politické. Má prostě kvalifikaci moudře a upřímně se tvářící ženy v domácnosti, obohacené jistými zkušenostmi z práce právní koncipientky. Nejlepší bude, když dnešní hlasování o nedůvěře dopadne tak, aby už pan premiér nedostal příležitost nominovat nového ministra. Má-li to tedy být stejný propadák, jako bylo jmenování Karolíny Peake ministryní obrany, pak raději už ne. Už tato celkem standardní prosincová krize Nečasovy vlády, řekněme jí pracovní krize vzorné koaliční spolupráce, by měla jiné vládě v normální zemi stačit k tomu, aby složila zbraně a sama skončila. Nečasova vláda je z jiného těsta.

Přejdu však k ještě závažnější materii, kvůli níž by vláda měla urychleně vykonat spravedlivou, zaslouženou a slavnostní kolektivní seppuku.

Prvního ledna jsme se z úst prezidenta republiky dozvěděli, že budeme mít amnestii. Jak jsme zjistili, původně prezidentem avizovaná částečná amnestie byla řečnickou hyperbolou, česky nadsázkou. Amnestie Václava Klause je vlastně rodnou sestřičkou málokým oceňované amnestie Václava Havla z počátku roku 1990.

Nejprve zmíním to pozitivní ze současné amnestie, není toho mnoho. Po zkušenostech z doby před 23 lety z ní byli vyjmuti pachatelé násilných trestných činů. Tedy tolik to pozitivní. Naopak novátorský a neslýchaný byl článek II amnestie, který představuje rozsáhlou milost pro velkotuneláře, korupčníky a šibaly všeho druhu, pachatele sofistikovaných trestných činů, při nichž se jaksí poztráceli v souhrnu miliardy, spíše desítky miliard korun. Často z veřejných zdrojů.

Nechci příliš posuzovat rozhodnutí prezidenta a jeho motivy v celé této věci. Prezident za dva měsíce již nebude prezidentem a chce se zřejmě dostat do čítanek tímto velice sporným činem. Je to škoda. Především pro něj. Chci se zastavit u spoluodpovědnosti Nečasovy vlády, tedy vlády, jak sama sebe charakterizovala, ale už o tom příliš nemluví v posledních měsících, práva a boje proti korupci, která je na rozdíl od prezidenta odpovědná Sněmovně.

Je zřejmé, že prezident a strana, jejímž je zakladatelem, s plným pochopením, bez ohledu na to, co tady verbálně vysvětlují, dvou dalších stran vládní koalice, měli zájem udělat tlustou čáru za érou loupeživých baronů 90. let. Tehdy, pro připomenutí veřejnosti, ODS organizovala privatizaci. Řada mých kolegů podlehla pokušení uvést zde jednotlivé kauzy, které nyní budou zamety pod koberec. Je jich nekonečné množství, možná 150. Proto se tím nemusím zabývat já. Myslím, že by bylo dobré, a pan ministr spravedlnosti, když jsem s ním hovořil, a děkuji mu za přístup k této věci, slíbil, že ty věci zveřejní. A bylo by dobře, aby veřejnost měla představu, které kauzy to jsou, i když se nemohu zase ztotožnit s tím, jakým způsobem zlehčoval některé kauzy, o kterých hovořil. Chci připomenout, že uzavření desítek kauz velkotunelářů, korupčníků a šibalů všeho druhu může vyvolat regresní řízení vůči vládě. Prostě vznikne škoda a tu bude nutné řešit. Řádově se může jednat nejméně o miliardy korun.

Máme na dnešní schůzi Sněmovny zvážít odpovědnost vlády za kontrassegnaci amnestie prezidenta republiky předsedou vlády Nečase. Přitom jde jen a jen o pokračování stylu jednání této vlády při řízení státní záležitosti. Přehlíživost, povrchnost, arogance, neprofesionalita, neodpovědnost, to jsou relevantní pojmy hodnocení jejího postupu. Je to jen další krok svědčící o tom, že tato vláda dává přednost zájmům podezřelých zbohatlých delikventů, kteří okradli tu občany, tu partnery v

obchodě či naší republiku, a činí tak pod rouškou zcela smyšlených argumentů o neúměrně dlouhých lhůtách, ve kterých probíhá trestní řízení.

Premiér Nečas sliboval novou politiku ODS s novými lidmi i zde z tohoto řečniště. Ale výsledek je hrozný. Vládou zmítají neustálé kauzy, skandály, korupční aféry, neschopnost, malicherné spory a diletantismus. To vše zavřeno lehkovážným souhlasem s amnestií, která je jen a jen nedůvodným odpustkem podivným lumpům.

Rád bych provedl dílčí analýzu situace. Z ní plyne, čemu nebo komu amnestie svědčí a do jakých podezření se vláda a prezident republiky dostávají svým neprofesionálním postupem, a konečně, jaká vidím řešení.

Naše Ústava nepočítá s neprozřetelnou a neuváženou aplikací práv ústavních činitelů, moci výkonné a prezidenta především. Počítá s nepsaným pravidlem jejich řádné péče, starostlivostí a ochrany práv občanů z jejich strany. Amnestie je nesporným právem prezidenta. Jen on a nikdo jiný navrhuje její udělení, formuluje její obsah a rozsah, zejména komu bude trest prominut či zmírněn, pokud již o něm bylo rozhodnuto, anebo proti komu trestní řízení probíhá, tj. tzv. agraciace, zda budou u někoho zmírněny následky ve věcech již odsouzených, tzv. rehabilitaci, a konečně, kde bude stíhání zastaveno nebo se nezahájí v tzv. abolicí.

Je to akt aplikace práva zveřejněný ve Sbírce zákonů. Má tedy určité normativní prvky, ale zákonem není. Je to právo projevu vůle prezidenta, chce se říci spíš z vůle prezidenta bez jakýchkoliv následků pro hlavu státu. Je to tedy jakýsi relikv střeďověku a z praxe střeďověkých monarchů promítnutý do české ústavy. Do ústavy demokratického státu.

Rozhodnutí o udělení amnestie však vyžaduje, jak známo, spolupodpis předsedy vlády. Zatímco prezident, který byl podle veřejných informací požádán premiérem o účast na této naší schůzi, toto odmítl. Logicky. Nemá, čím by argumentoval věcně, právně, ve jménu rovnosti občanů a spravedlnosti, a musel by zde přiznat, že se chtěl zachovat jako absolutní monarcha a získat tak nekonečnou vděčnost omilostněných. Snad již pochopil, že se oslavné ódy o amnestii pělý jen v podřadných restauracích páté cenové skupiny mezi propuštěnými nešťastníky, dokud neprobendili tisíce korun, kterými je stát vybavil na cestu ke svobodě, a že zdrcující část české veřejnosti jeho postup nepodporuje. Neúčast prezidenta zde chápu. Nemám již co říci a ani nechce veřejně přiznat, že rozsah amnestie podcenil. Premiér zde sedí – teď ani to ne – a je relevantní se ho ptát na okolnosti jeho kontrassegnace. Upřímně řečeno, jeho vystoupení v úvodu tohoto zasedání mě nepřesvědčilo. Bude zajímavé se také dozvědět, zda premiér v předstihu informoval o amnestii a jejím rozsahu a dosahu předsedy dalších dvou koaličních stran. Pan místopředseda Schwarzenberg se zde zmínil, že v jeho případě nikoliv. Z vystoupení paní Karolíny Peake, která ta-

dy není, jsem se to nedozvěděl. Možná jsem špatně poslouchal, ale rád bych se to dozvěděl.

Má-li pan premiér pocit, že je ve věci amnestie jakýmsi vazalem prezidenta, který kontrasignací jen přebírá závazek k realizaci amnestie, pak by měl, míní-li toto vážně, bezodkladně rezignovat sám, neboť nechápe svou pozici šéfa výkonné moci státu.

Vykonával jsem funkci předsedy vlády dost dlouho na to, abych dobře věděl, že se nic z vládní agendy nemusí řešit v řádu minut, jen pro efekt prezidentova novoročního projevu, a že premiér má možnost věci konzultovat nejen s legislativci Úřadu vlády, Legislativní radou vlády, ale také s legislativci Ministerstva spravedlnosti. Výmluvy na utajený formát amnestie může říkat jen zcela neinformovaným občanům. Jednání vlády je v zásadě neveřejné a řada materiálů se projednává v určitém stupni utajení, mnohdy dokonce bez přisedících jen za účasti členů vlády. Výmluva na utajovaný režim je tedy zcela irrelevantní. Nebo tím chce premiér říci, že jeho vláda neudrží jazyk za zuby a její členové on line podávají informace zločincům do věznic? Nebo alespoň tisku? To snad ne, pane premiére.

Článek 63 odst. 4 Ústavy jasně říká, že odpovědnost za rozhodnutí o kontrasignaci nese vláda. Zde je ale třeba zpozornět. Tady je jeden z uzlových bodů svědčící o tom, že plnou odpovědnost za zvolený postup nese premiér, a to opět díky zcela nedůvodnému a nesprávnému postupu, který zvolil. Ostatně premiér může i dnes odvolat svůj podpis na kontrasignaci, aby se tak distancoval od článku II amnestie. Já ho k tomu tímto vyzývám. Upřímně řečeno, právně, jak mně potvrdili legislativní experti národních socialistů, se ani po event. stažení podpisu premiéra na věci již nic nemění. Ale vláda se od amnestie oddělí, distancuje. Bylo by to dobré pro dobré mravy, pro politickou kulturu v této zemi, pro slušnost. Degradovat kontrasignaci premiéra na akt závazků k realizaci, jakési splnění rozkazu prezidenta, je neúcta premiéra k vlastnímu mandátu, jehož význam zřejmě plně nechápe. A nejen to. Je to akt arogance vůči všem ostatním členům vlády. Odpovědnost vlády je ústavně vázána na veškerá rozhodnutí prezidenta, která byl oprávněn vydat a která byl povinen nechat schválit vládou a opatřit podpisem jejího předsedy. Jen takový postup přenáší jakékoliv důsledky odpovědnosti na vládu. Jak ale dovozují z vyjádření premiéra i dalších členů vlády, vládu před podpisem neinformoval. Porušil tedy svoji povinnost a zavázal vládu odpovědností za něco, o čem její členové zřejmě vůbec netušili, snad s výjimkou ministra spravedlnosti. Tedy toto bychom měli vědět zcela jasně.

Amnestie je aktem sui generis, svého druhu, v oblasti trestního práva. K jeho platnosti je třeba kontrasignace a vyhlášení ve Sbírce zákonů. Předseda vlády bez jakýchkoliv právních i věcných důvodů nezajistil řádné projednání rozsahu, kvantifikace dopadů a právních důsledků, zejména aboliční části na

práva dotčených třetích osob, zejména občanů poškozených amnestovanými lidmi.

Pane premiére, mohl bych vám snadno dokázat archivními materiály, jak jsme v minulosti opakovaně jednali v obdobných situacích, kdy byl výklad práva nejistý. Šéf úřadu mé vlády bez jakéhokoliv časového prodlení konal k takovým otázkám korespondenční kolokvia odborníků, do kterých se zapojil předseda Legislativní rady vlády a přední odborníci praxe. Jmenuji například prof. Pavlíčka, děkana Právnické fakulty, pana Gerlocha, pány Kyselu, Hřebejka, Fialu a řadu dalších. Nikdy nám neodmítli okamžitou pomoc. Naopak. Vyžádat si právní stanovisko k amnestii v jejich časové tísní je věcí maximálně dvou tří dnů. Pokud nás chcete přesvědčit, pane premiére, že máte dobrou vůli vše objasnit, pak nám sdělte, kdy se na vás prezident s žádostí o kontrasignaci obrátil, kdo pro vás zpracovával odborné stanovisko, či zda jste amnestii kontrasignoval bez znalosti věci ve slepé důvěře v prezidenta republiky. Vysvětlete, jak si představujete odpovědnost členů vlády za věci, které se dovídali její členové ex post z médií a z novoročního projevu prezidenta. Váš postup je neomluvitelný a zcela nekompetentní. V čele vlády nemůžete podle mého názoru setrvat, nejste-li schopni rozeznat důsledky svých činů, v tomto případě souvislosti a důsledky právních úkonů. A protože Poslanecká sněmovna nemůže hlasovat o vyslovení nedůvěry pouze premiérovi, nýbrž celé vládě, je hlasování k vyslovení nedůvěry vaší vládě jediným možným řešením. Nazývat to estrádou je podle mne zcela nedůstojné.

Ti z vás, kolegové, kteří budete opět strojově hlasovat pro důvěru vládě a jejímu premiérovi, tak legalizujete jeho kroky a přebíráte odpovědnost za amnestii před svými voliči. Tak to prosím jasně lidem řekněte: Občané, my, poslanci vládní koalice, podporujeme a plně se stavíme za kroky prezidenta republiky a předsedy vlády. Podporujeme amnestii prezidenta v celém jejím rozsahu. Svým hlasováním pro tuto vládu to dnes stvrdíme.

A k celkem pochopitelnému zoufalství skupiny senátorů – podání k Ústavnímu soudu považují za stejně neuvážené. Oni se opírají o precedens podobné žádosti v jiné věci, kdy Ústavní soud konal zcela protiústavně, to znamená v té záležitosti, která vedla ke zrušení mimořádných voleb v říjnu 2009 a kdy stačilo podání jednoho jediného poslance, který byl zkrácen ve svých právech, která spočívala, jak on sám sdělil, v tom, že bude připraven o osm měsíčních platů. Byl to tehdy poslanec Melčák. Takže tito poslanci (senátoři?) se odvolávají na určitý precedens, byť předseda Ústavního soudu už dopředu se snaží říci, že této záležitosti nevyhoví. V krátkém časovém horizontu pro zpracování takového podání bohužel nedávám, a také z jiných důvodů, které jsem tady naznačil, toho dvojího metru, nedávám pražádnou naději na úspěch.

Prezident republiky udělal, co udělal, a premiér to ochotně kontrasignoval. Uměl bych si představit žaloby dotčených občanů o náhradu škody proti státu tam, kde v důsledku amnestie mohl být nárok promlčen, nebo náhradu nákladů za civilní řízení, která na rozdíl od řízení adhezního, kde je žalobcem stát, je řízením daleko složitějším a na opatření důkazů náročnějším procesem. Odmítnutí ústavní stížnosti, které očekávám, může mít jen důsledky res iudicata pro možné pozdější a promyšlenější podání ve stejné věci, a tak budou téměř jistě odmítnuty.

Pan místopředseda vlády Schwarzenberg, jak jinak u jednoho z náčelníků vlády práva a boje proti korupci, chce celou věc, jak jsme se z tisku dozvěděli, dnes, pokud jsem mu dobře rozuměl, s tím mám často problémy (ohlas v sále), řešit v duchu tradic této vlády. Tedy na vrub daňových poplatníků. Mám na mysli odškodnění obětí amnestie. Z jeho pohledu to republika unese, má přece široká záda. Pánové z TOP 09 by měli přestat uvažovat, jak odlehčit peněženkám našich spoluobčanů. Ostatně pan ministr zahraničí Schwarzenberg by mohl jít svou obětí občanům příkladem, ne jim to hodit na krk. Pak neřeknu ani slovo. To by znamenalo dát k dispozici pro tento účel například výnos z prodeje svého orlického panství, například zámek, lesy, pozemky, další nemovitosti, možná by to miliardu hodilo, a ne způsobit problém a pak šacovat občanům, daňovým poplatníkům jejich peněženky.

A třetí důvod, proč budu hlasovat proti vládě, jsou aktuální hospodářské výsledky země. Pan premiér se v tom svém vystoupení pochválil. Já bych ty věci uvedl trošku na pravou míru. Ekonomika státu je rok a čtvrt v recesi. V žádné jiné středoevropské zemi tomu tak není. Loni pokleslo české hospodářství meziročně někam o jedno až jedno a půl procenta. Vzrůstá nezaměstnanost, netvoří se dostatečným tempem nová pracovní místa. Upřímně, těch více než půl milionu nezaměstnaných, to je ještě lichotivé číslo. K tomu si připočtete ještě nějaká 4 % lidí, kteří už byli vyřazeni z evidence úřadů práce, a máte tady nějakých nejméně tři čtvrtě milionu lidí, kteří jsou nezaměstnaní. To je nejvyšší nezaměstnanost na území Čech a Moravy od doby velké hospodářské krize.

Opatření k podpoře hospodářského růstu tato vláda přijala pohříchu spíše v deklarativní podobě až v závěru minulého roku, tedy nejméně s ročním zpožděním, nežli měla být přijata. I kdybych předpokládal, že se podaří vládě své zatím deklarované záměry uvést do života, efekt to přinese až za rok a půl či dva roky, tedy až za nové vlády. Ekonomika našeho největšího obchodního partnera Německa brzdí, dnešní odhady růstu Německa jsou 0,4 % v tomto roce. Pro lidi pozorně sledující dění u našich sousedů to nebylo žádné překvapení. Ještě před Vánoce se tak jasně vyjádřila kancléřka Merkelová, kterou v září čekají volby do Bundestagu, v nichž současná rudozelená opozice není vůbec bez nadějí.

To znamená, že paní kancléřka by měla být spíše povinně optimistická. A ona říká, že to bude něco jako kladná nula.

U nás bude klesat veřejná spotřeba a přes občasné fantaskní záchvaty ekonomických beletristů v médiích bude klesat spotřeba obyvatelstva. Klesají totiž reálné příjmy díky politice této vlády. Určité problémy bude mít nejspíše i český export. Včera jsem na hospodářském výboru poslouchal fantazírování vládních poslanců o tom, jak pronikat na mimoevropské trhy. Neřekl jsem k tomu ani slovo.

Pravicová vláda v září 2006 převzala kromě vynikajících vztahů s Evropskou unií také výtečně nastartované vztahy s Čínou, Ruskem, Indií a Brazílií. S výjimkou Indie udělala během šesti následujících let vše pro to, aby dobré vztahy zkomplikovala a narušila. A komplikuje svými výstřednostmi také vztahy s Evropskou unií. Zahraniční politika této vlády není ničím, čím by se dalo chlubit ani mezinárodněpoliticky, ani z pragmatického hlediska z ohledu na potřeby českého hospodářství. Tedy pokud jde o otevírání dveří pro náš export i české investice zejména mimo Evropu.

V rozvojovém světě zapůsobily destruktivně zejména tři momenty. Hlasování proti statutu Palestiny jako pozorovatele v Organizaci spojených národů, statut Kosova – tyto dva faktory jdou plně za Nečasovou vládou a ministrem zahraničí Schwarzenbergem – a nešťastný projev prezidenta ve Valném shromáždění OSN zpochybňující globální oteplování. I ta klientela zemí, které jsou silně proamerické v oblasti Tichomoří, tak musela být nutně vystrašena tímto postojem reprezentanta České republiky v situaci, kdy už jim často teče doslovně do bot.

Deklarovaným cílem takzvaných reforem pravicových vlád prováděných od roku 2007 bylo a stále zůstává za prvé snížit daňovou kvótu a za druhé snížit celkové zadlužení země. A jak to zatím reálně vypadá v plnění těchto dvou cílů? Složená daňová kvóta dosáhla v roce 2006, tedy za jiné vlády, za režie jiné vlády, 34,9 % a v tom příštím roce bude o 0,7 % vyšší. Poměr zadlužení státu k hrubému domácímu produktu dosáhl v roce 2006 28,3 %, dobře slyšíte toto číslo, a byl o desetinu procenta nižší nežli v roce 2005. Po tři roky se držel kolem 28 %, tedy i v roce 2007. Za minulý rok – za tento rok, na konci tohoto roku už se dostaneme na 45 % podílu z hrubého domácího produktu. Jedním slovem, je to debakl hospodářské politiky Nečasovy vlády a jejích takzvaných reforem.

A co výše dluhu státu v absolutním vyjádření? Nominálně se dluh zvýšil v letech 2007 až 2012 o zhruba 700 miliard Kč. Nominálně. Reálně pak k této sumě musíme připočítat ještě více než 150 miliard rozpočtových rezerv, které jim v mašličkách zanechala v roce 2006 vláda pod mým vedením. Takže fakticky došlo k navýšení státního dluhu v letech 2007 až 2012 o cca 850 miliard Kč a to je polovina státního dluhu vytvořeného za 20 let v České republice. Občané oblbnutí před minulými volbami pravicovým strašením

Řeckem si tohle musí uvědomit, aby věděli, jak kvalifikovaně hájí tato vláda a strany, které ji vytvářejí, zájmy lidí.

Shrnuto a podtrženo, vláda ve věci kontrasignace prezidentské amnestie, dále při vládní krizi vyplývající ze střetu o kontrolu penězovodů na Ministerstvu obrany a konečně pro neúspěšnou hospodářskou politiku si mou důvěru zcela nepochybně nezaslouží, a proto budu hlasovat pro nedůvěru této vládě.

Děkuji za pozornost. (Potlesk z levé části sálu.)

Místopředseda PSP Jiří Oliva: Děkuji. Dalším přihlášeným je pan poslanec Jiří Dolejš, připraví se pan poslanec Josef Novotný starší. – Omlouvám se ještě za přehlédnutí faktické poznámky. Kolega Opálka. Prosím, pane kolego, máte slovo.

Poslanec Miroslav Opálka: Děkuji, pane místopředsedo. Chtěl bych jenom kolegu Paroubka doplnit o jeden údaj, protože statistika je mocná čarodějka a dá se s ní opravdu čarovat.

V prosinci byla nezaměstnanost statisticky vykázána Ministerstvem práce a sociálních věcí 9,4 %. V lednu bude podstatně vyšší. Ale pan premiér strašně rád srovnává toto číslo s údaji z minulých let. Musím konstatovat, že byla změněna metodika vykazování nezaměstnanosti. A že pokud chce srovnávat, jak to bylo v roce 2005, 2006, tak si musí, aby to srovnání nebylo srovnání hrušek s jablky, připočíst 1,1 %. Takže jsme už na 10,5 %. A další údaj, který se zakrývá, je, že máme přes půl milionu lidí v předčasných důchodech. To jsou ti, kteří nenašli práci a odešli do důchodu a vytvářejí manko na důchodovém účtu. Čili v této republice reálně chybí, když nebudu počítat 4 % těch, kteří byli vyřazeni, protože věřím, že někteří jsou zapojeni v černé a šedé ekonomice, reálně chybí milion pracovních míst! Toto je výsledek této vlády. Děkuji. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Jiří Oliva: Děkuji, pane kolego. A nyní již avizované vystoupení pana kolegy Dolejše. Prosím, pane kolego, máte slovo.

Poslanec Jiří Dolejš: Děkuji za slovo, pane předsedající. Doporučil bych těm, kteří zůstali v sále, jejich pozornosti mé, doufám, že stručně, zamýšlení nad smyslem dnešního pokračování ze série našich pravidelných setkávání nad mandátem této vlády. Protože asi nejenom já sám, ale i vy a možná i občané si položili otázku na smysl tohoto kymáčení vládou, když vláda se drží zuby nehty svých křesel a zdá se, že ani dnes se těch křesel nepustí. Přinejmenším je to možnost vyargumentovat nakumulované problémy, kterých za více než dva roky není málo. No a pak je to samozřejmě

možnost zeptat se vlády, proč ona sama si neověří svůj mandát, protože, jak to vidím, v tom příliš jasno sama nemá.

O nedůvěře se v tomto sále v rámci tohoto volebního období hlasovalo zatím čtyřikrát. O důvěře již třikrát. Ale když pominu první hlasování tehdy v srpnu 2010, kdy vznikla vláda se 118 mandáty a pan prezident Klaus si to tehdy pochvaloval jako nejlepší vládu v nových dějinách, tak dneska už tato koalice neexistuje ani co do počtu mandátů, ale ani co do složení a koaliční smlouvy. A vývoj došel tak daleko, že zatímco pan prezident vládu pochvaloval za jednu z nejlepších, tak se odboráři nedávno vyjádřili, jakou je nejhorší, a ještě za to byli popotahováni v médiích.

Čili ten otazník je nepochybně namístě a mám obavu, že hlavním svorníkem této vlády je dneska už jenom strach. Strach z toho, že v případných volbách by nevyhrála tato sestava, ale levicová opozice.

Poslední hlasování o důvěře vládě bylo hlasování, tuším, že to byl listopad loňského roku, a bylo to hlasování spojené se zákonem, kterému se zkratkovitě říkalo Kalouskův daňový balíček. Tehdy vláda neřekla, s jakým mandátem chce vládnout, s kým chce vládnout, ale sdělila národu, že se semkla pevně kolem jediné idey, a to je zvyšování DPH.

Když se původní koaliční sestava rozpadla, jestli si to dobře pamatují, tak to byl duben loňského roku, kdy na základě krize, pamatujete si to možná, tzv. ABLizace politiky, vycouvaly Věci veřejné, aby smyly své hříchy, aby je mohly dneska připomínat, tak se hledala platforma, jak by se dalo dále vládnout. A tou platformou vzniklo spojenectví ODS a TOP 09 s apendixem, který se nazval zajímavým způsobem, dalo by říct v ironickém slova smyslu trefným, tedy LIDEM. A tento apendix vlastně dodnes není pevně zakomponován v nové koaliční smlouvě, protože tento apendix se ve vládním turniketě točí tak, že vlastně nevíte, jestli chce zrovna nastoupit, nebo zrovna vystoupit. Podle toho, jestli kape, nebo nekape. Takováto vláda samozřejmě má velmi problematický mandát a možná právě z toho vychází strach nezeptat se na mandát sami. Protože jak možná občan neví, my víme velice dobře: když se hlasuje o nedůvěře, shromažďují se hlasy kritiků a opozice a ti musí nalézt většinu. V opačném gardu je to mnohem komplikovanější, protože všichni ti nejistí, jestli mají se přidat k zřetelně už definitivně nemilované vládě a různě taktizují, tak by museli přiznat barvu a hlasovat, jinak by vláda o tu většinu přišla.

Takže vláda přežila na základě toho, že zvýšila daně, přežila na základě toho, že remcaly deponovala, chudáky, v erárním chudobinci, který má podobu míst v orgánech společností, jako je ČEZ, aerolinie, popřípadě České dráhy. A tato vláda říká, že má důvěru? Silně pochybuji.

Už tady v předchozích vystoupeních padla celá řada argumentů, jaké jsou výsledky tohoto vládnutí. Ono totiž dneska zdaleka nejde o nezvládnutou amnestii, respektive to, že když pan prezident vyhlásí amnestii a pan

premiér kontrasignuje, tak že to není pro srandu králíkům, že ten podpis tam není z nějakých kaligrafických důvodů, ale že by měl také garantovat, že to, co dělá, dobře dělá a že z toho nebude taková paseka, jaká bohužel nastala. Ale hmatatelných výsledků vládnutí za něco málo přes dva roky je tolik, že pokud nemáme ani koaliční smlouvu ani svornost v koaličních řadách, pokud vidíme, že vláda ani neví, kam to má kormidlovat, tak se právem ptáme, jak je možné, že vláda nechce předstoupit, před občany a říct, že změni svůj kurz. Protože dosud tato vláda vede zemi na jih, a nikoliv za teplem, ale směrem k balkanizaci jak politiky, tak ekonomiky.

Možná že německý důchodce je na tom tak dobře, že může za svůj důchod vyrazit na podzim svého života na Ibiza. Náš důchodce má bohužel jinou perspektivu. Ten může vyrazit tak maximálně k popelnicím, protože asi znáte ten známý, bohužel trpký vtip. Rozdíl mezi koněm a důchodcem je ten, že kůň jí obrok a důchodce pomalu obden. Takže to jsou praktické důsledky vládnutí.

A kdybych měl zrebrat ona vznešená adjektiva, kterými se vláda častovala, mohl bych začít adjektivem vláda rozpočtové odpovědnosti. Výsledkem vlády rozpočtové odpovědnosti je celá série rozpočtových opatření, jejichž důsledkem je devastace ekonomického rozvoje, pauperizace podstatné části obyvatelstva a kupodivu, protože se jedná o vládu pravicovou, jejíž členové rádi a často podnikají, tak znejištění i podnikatelského milieu. Řadový živnostník je z této vlády velmi na rozpacích a dalo by se očekávat, že bude hledat pomoc mimo tuto exekutivu.

Další adjektivum, které krásnilo tuto vládu na počátku, bylo adjektivum protikorupční. Otázkou je, jestli ona dnes zejména kritizovaná amnestie byla pouze výsledkem lemplovství, zda to bylo pouze zbastlováno, anebo, jak někteří naznačovali, je tady samozřejmě také scénář, že to byl jakýsi kleptokratický puč, a nám zbývá jenom otevřená koncovka – dohadovat se, jestli v tomto kleptokratickém puči tandem premiér Nečas a prezident Klaus, kdo z nich měl být tím nechvalným capo di tutti capi.

Navíc, sliboval se efekt. Efekt je takový, že i nadále z naší ekonomiky vytéká každoročně zhruba sto miliard korupčních peněz. Ukazuje se, že pouhá slova korupci neomezí. A jak konkrétní čísla, tak i rating agentur společností, které se věnují korupčnímu prostředí, Českou republiku za uplynulou období spíše zhoršily než zlepšily.

Bohužel výsledky takového vládnutí jsou zklamáním pro voliče, které nepochybně v roce 2010 vládní subjekty získaly. To za prvé. Protože jestliže tato vláda měla před dvěma roky většinu a dnes 90 procent občanů této vládě nevěří a už věřit nebude, tak je tam jasný rozpor. Dokonce ani pravicový volič už vám, pánové a dámy, nevěří.

Další je, že to je vláda, která nekomunikuje. Je to vláda v podstatě autistická, která nevnímá, co říká opozice, nevnímá, co říká odborná veřejnost,

nevnímá, co říkají sociální partneři. Takže nezbyvá, než si postesknout. Pokračujte v tom autismu, pokračujte v tom, že neplníte ani sliby svým vlastním pravicovým voličům – ale do roka a do dne. Dnes máte ještě příležitost, někteří z vás, se schovat, že návrh je ze strany opozice, že to je o nedůvěře. Ale pokud sami v krátké době si nepřijdete říct o důvěru, nepostavíte se na nohy a neřeknete „třeba čestně, ale prohrajeme“, tak pravice v této zemi nadlouho bude mít velké potíže. A já si myslím, že v normálním zdravém politickém prostředí duel mezi pravíci a levíci, seriózní duel, výměna argumentů, je v pořádku, volič si má z čeho vybírat. Tady si z vašich řad už pomalu nemá z čeho vybrat.

Děkuji za pozornost. (Potlesk z levé části sálu.)

Místopředseda PSP Jiří Oliva: Děkuji. Dalším přihlášeným je pan poslanec Josef Novotný, připraví se pan kolega Votava. Prosim, pane kolego, máš slovo.

Poslanec Josef Novotný st.: (Při příchodu umisťuje poslanec Novotný před sebe na řečnický pult ceduli s nápisem: HŘÍCH č. 9 – PODPORA HAZARDU.)

Děkuji za slovo, pane místopředsedo. Vážené kolegyně, vážení kolegové, sdělím vám důvody, proč nepodpořím vládu Petra Nečase. Důvody jsou dva. Premiér Nečas totiž dlouhodobě kryje lumpárny, z nichž první je amnestie, která byla připravena jakousi hradní galerkou, a druhá je Kalouskova daňová amnestie, která probíhá nepřetržitě na Ministerstvu financí.

Asi se pozastavujete nad tím, proč nazývám lidi kolem prezidenta a premiéra galerkou. Já jsem se účastnil prezidentské volby před pěti lety. Setkal jsem se s nimi a hlavně s jejich činy a některé se vám pokusím přiblížit. Přiblížím vám, co to je za lidi, kteří připravili tuto amnestii. A souhlasím s některými z předřečníků, kteří jasně řekli: Nebyla to náhoda, že ta amnestie je postavena takto. Nebyl to nějaký náhodný akt právní, který vyústil v to, co se stalo, že všichni tuneláři budou propuštěni.

Budu citovat z televize NOVA z 23. března 2012, kde lobbista Roman Janoušek hovoří s právníkem Miroslavem Janstou. Roman Janoušek říká: „To je dobře, že jsme tu sami. Povedlo se ti sehnat ty hlasy pro Klause?“ A Miroslav Jansta odpovídá: „Ano, máš je napsány tady na lístku. Zatržení chtěj minimálně dvojku a u ostatních se pak poradíme.“ A Roman Janoušek odpovídá: „Dva miliony za hlas? Ty vole. Ti poslanci jsou čím dál dražší.“ Potud reportáž, která hovořila o dalších odposleších těchto lidí a souvislostech s korupčními kauzami té doby zhruba před tři čtvrtě rokem. Ale kdybyste hledali na televizi NOVA tuto zprávu z 23. března 2012, tak ji nenajdete. Právě ti lidé z Hradu okamžitě zasáhli a tato soukromá televi-

ze se autocenzurovala a z archivu vycvakla z televizních novin tuto zprávu, nebo část této zprávy, a tahle zpráva se tam už nevyskytuje. Já jsem tu zprávu viděl a samozřejmě někteří lidé si ji natočili, takže je k dispozici. To je jedna z ukázek.

Já samozřejmě řeknu další věc, která mi došla až později a která nikdy nebyla zveřejněna. Já jsem před jedním z posledních kol volby potkal na chodbě svého kolegu senátora, který odcházel z volby a ptal se mě: A co ty, jak budeš hlasovat? Já jsem vůbec nechápal, proč se mě na to ptá, protože byl to kolega, byl to jeden z příznivců kandidáta Švejnara, a vůbec jsem nepředpokládal, vůbec jsem nechápal souvislost. Tak jsem něco zamumlal a běžel jsem na poradu, protože jsem byl předseda nezávislých senátorů, a díval jsem se, jak se nám drobí ta skupina podporovatelů, jak ze záhadných důvodů mizí někteří lidé ze Strany zelených atd. To mně došlo teprve později, když tento senátor na záchodě byl někým údajně slovně napaden. A skončilo to tím, že odjel, vypnul telefon, onemocněl a poté se stal na pět let poradcem prezidenta Havla. (?) Čili i on patří mezi ty, které já nazývám hradní galerkou.

Dál se zmíním o svém případě, protože mi byl nabídnut úplatek dva miliony korun za to, že změním své stanovisko a budu volit Václava Klause prezidentem. Já jsem tuhle věc odmítl, ale protože se to odehrálo přímo v sále pod kamerou, tak jsem věc oznámil policii a předpokládal jsem, že se spolu s dalšími důkazy, protože tam probíhaly tyto indicie ze všech stran, různé nábojnice, vyhrožování odchodem do tepláků atd., ta věc vyšetří. Protikorupční policie skutečně přijala toto mé oznámení a začala šetřit. Jaké bylo mé překvapení, když hradní galerka oznámila protikorupční policii, těm plukovníkům, že na Hradě žádné kamery nebyly. Já jsem řekl, že tam kamery byly, že tu kameru znám, že znám její typ, protože jsem se na typ kamery ptal lidí ze Senátu, kteří tyto kamery obsluhovali. Tak potom po několika týdnech přiznali, že tam kamery byly, ale že byly vypnuty. Zase jsme sehnali fotografie, že kamery byly zapnuty, že prokazatelně na fotografiích u nich svítily nějaké kontrolky, které dokladují, že kamery zapnuty byly. Pořád ještě lidi z protikorupčního oddělení neměli přístup na Hrad, protože tam je nějaká zvláštní ochranná služba, která neumožňovala odejmout ty kamery, vyslechnout lidi, kteří se tím zabývali, takže tam nebyli ti lidé vpuštěni. Takže uběhly další dva měsíce. Pochopil jsem, protože jsem opakovaně za vyšetřovatele docházel a snažil jsem se popohnat je k tomu, aby se s tím něco pohnulo, tak prostě abych to zkrátil – skončilo to až po třech měsících, kdy už záznamy byly skartovány. Ony samozřejmě někde existují a doufám, že se někdy objeví. Z těch záznamů jsem chtěl doložit své výpovědi tak, abych pravdivost svých slov potvrdil.

Takže to je má osobní zkušenost. A poté, až to všechno skončilo, jak to

skončilo, tak jsme se rozcházel na klubu a pípla esemeska mému kolegovi z Ostravy od tamního oceláře, se kterým se znal – a já ji tady budu citovat, protože od nám ji všem takhle ukázal a řekl: „Vole, mohls být do smrti zabezpečený.“ A kolega z toho byl zničený. On neselhal, udržel svůj hlas pro profesora Švejnara a později nám sdělil, že to zabezpečení znamenalo dozorcí radu ČEZ, polostátního podniku, který slouží k uplácení politiků za různé služby. Protože tento kolega neposlechl, tak šel potom, jak vypadl ze Senátu, jezdit do Londýna s autobusem. Nikoliv jak se to stává těm, kteří vypadnou v dresu premiéra Nečase. Ti odcházejí s ještě naditějšími peněženkami než tady za sezení ve sněmovně.

Na těchto případech dokumentuji, že probíhala velmi nemravná volba, okolnosti kolem... A prezident Klaus byl zvolen pomocí koupených, nakoupených, uplácených hlasů některých kolegů, kteří ho volili, volitelů. Protože premiér Nečas pomáhal prezidentovi Klausovi na Hrad, tak i sám pro záchranu svého postu uplatil lidi, kteří se na té prezidentské volbě přímo prováděli a angažovali se tam, na Hradě.

No a jako by nebylo dost amnestií, které už probíhaly – ty malé amnestie, které pobuřovaly veřejnost celou dobu v minulosti. Já jsem z Vysočiny. Podnikatel z Jihlavy, který defraudoval miliardy, byl odsouzen, a aby nemusel nastoupit do vězení, onemocněl, v uvozovkách, dostal nějaké fingoované potvrzení, dostal prezidentskou milost. Mimo jiné doteď řídí firmu, doteď řídí auto, vůbec ho to nijak neomezuje, nicméně pro zdůvodnění milosti to stačilo. V té době uklízečka z Jihlavy, která ukradla svému zaměstnavateli něco přes pět tisíc korun, měla malé dítě a žádala o amnestii a ta ji nedostala! Z humanitárních důvodů. A dostal ji podnikatel, který doteď podniká. Protože když ukradnete miliardy, tak jste v naší zemi bezrestní! To je naprosto vstupenka do ráje. Kdežto když ukradnete pět tisíc, tak vám nikdo nepomůže.

Znám je také případ policistky, která měla nastoupit do vězení kvůli nějaké trestné činnosti. Zase si sháněla nějaký posudek pro tento podobný švindl a řekla svému lékaři, že to potřebuje jenom proto, že má domluvenou milost na Hradě. Mluvila zase o nějakých milionech, které někomu dá. A ten někdo, to je ta galerka, která to tam připravuje. Jsou to lidi, jejichž majetek by se měl prověřit, mělo by se to prošetřit. A to by byl možná úkol pro naše prezidentské kandidáty v kampani: který z nich bude ochoten prověřit, co se na Hradě dělo v souvislosti s přípravou jak malých amnestií, tak teď té generální amnestie. Pokud to, aspoň pro mě, některý z kandidátů veřejně bude deklarovat, tak můj hlas získá.

A teď se zmíním k té druhé části. Objemově ta druhá lumpárna, která se nazývá odpustkové řízení ministra financí a jeho několika, doslova tří spolupracovníků, je objemově ve stejných částkách 5–10 miliard ročně jako celá tahle amnestie vzhledem k úhradě škod poškozeným. Probíhá v kli-

du. Celkové odpustky a daňové nedoplatky už dosahují skoro 200 miliard a nikomu to nevadí. Já bych zdůraznil zejména licoměrnost TOP 09, která správně kritizuje prezidentskou amnestii, ale Kalouskovu amnestii nejenže nekritizuje, vůbec o ní nemluví! Bude tady ticho po pěšině. Ani na mé už asi třetí čtvrté vystoupení v tomto duchu nikdo nebude reagovat, protože to vyhovuje všem. Stačí, když má někdo problém, vy si s ním domluvíte, za jakých podmínek se ten problém vyřeší, zajdete za ministrem Kalouskem nebo za panem Knížkem – to jsou dva jediní viditelní lidé, kteří v této amnestii figurují – a věc se vyřeší v naprosto neveřejném netransparentním procesu, který nemá žádný kontrolní mechanismus. A já jsem takové zneužití dotace ukázal na případu zneužití evropských dotací, kdy byly porušeny všechny podmínky, které si umíte představit. Podnikatel na mé upozornění byl pravomocně odsouzen za úvěrový podvod, nicméně dotaci, kterou okamžitě musel vrátit, mu zase ministr Kalousek přes mé upozornění vrátil zpátky, odpustil mu penále. Jenom mu z té dotace strhl dlužné daně. To je prostě něco tak neuvěřitelného, že z evropských dotací se platí podnikatelům dlužné daně. To je možné jenom v Česku! To se divím, že nám Evropa ještě nějaké peníze vůbec dává. Takže to jsem chtěl naznačit něco, co je potřeba začít řešit. A začít to řešit rychle, protože nás to skutečně dožene a bude to horší než prezidentská amnestie, protože tyto peníze v tomto obrovském objemu netransparentně jaksi odpouštěné můžou sloužit k financování politických stran, k obohacování jedinců atd.

Takže to jsem vám sdělil dva důvody, které považuji za nejzávažnější pro vyslovení nedůvěry vládě, a k tomu dalšímu, který je tady na ceduli, se vrátím ve svém dalším vystoupení. A teď vám děkuji za pozornost. (Odnáší si od řečnického pultu dotyčnou ceduli.)

Místopředseda PSP Jiří Oliva: Děkuji. Dalším přihlášeným je pan kolega Václav Votava a připraví se pan poslanec Sedá. Prosím, pane kolego, máte slovo.

Poslanec Václav Votava: Děkuji za slovo. Vážený pane místopředsedo, kolegyně, kolegové, koukám, to je hříchů! To je hříchů! No, tato vláda Nečase, Schwarzenberga, Peake určitě škodí občanům této země. Tato vláda, tento jakýsi koaliční slepenec ODS a TOP 09 a takové nějaké pastraničky LIDEM, kterou ve volbách nikdo nevolil – já nevím, že by někdo volil tuto stranu, jejíž členská základna se vejde do dvou autobusů – no, tato vláda určitě škodí České republice!

Vládě dnes věří a má podporu pouhých 13 % veřejnosti. Jinak řečeno, 87 % našich občanů nemá důvěru v tuto vládu. Je to nejhorší vláda, jakou kdy ČR měla. Nelichotivé hodnocení má i od politologů, makroekonomů,

ale i od většiny vrcholných manažerů firem. A to jsme si mysleli, že horší než Topolánkova vláda už tady nikdy ani nemůže být.

Tato vláda si říká, že je vládou rozpočtové odpovědnosti. Myslím, že skutečnost je opačná, a já bych ji nazval spíše vládou rozpočtové nezodpovědnosti. Léčba veřejných financí ordinovaná Kalouskem a Nečasem zanechává jedině: ekonomický pokles, rekordní státní dluh a rozdělenou společnost. 67 % občanů hodnotí ekonomickou situaci v ČR jako špatnou nebo velmi špatnou. Všechny základní ukazatele jsou v záporných číslech, ať se jedná o hrubý domácí produkt – za třetí kvartál meziročně poklesl o 1,3 % –, ať se jedná o stavební výrobu, ať se jedná o průmyslovou výrobu, které jsou v hlubokém propadu.

A je třeba se ptát: Pane premiére – no, pan premiér tady není –, kde je slibovaná prosperita, kde je ten slibovaný ekonomický růst? Kde je ten slibovaný ráj na zemi? Já ho nevidím! Růst registrujeme pouze v okolních zemích, na rozdíl od nás v Polsku, Slovensku, Rakousku či Maďarsku, zatímco u nás ekonomika je v propadu, inflace roste, v prosinci to bylo 3,5 %, většinu lidí klesají reálné platy, ubývají pracovní místa, meziročně se propadá 80 tisíc lidí ze střední třídy do pásma chudoby. Taková je pravda, taková je skutečnost!

Pravicové vlády včetně této se ohánějí vždycky rozpočtovou odpovědností. Kde je ale ta rozpočtová odpovědnost? ptám se znovu, pane premiére. Od roku 2006 pravicové vlády, kdy převzaly odpovědnost za tuto zemi po sociální demokracii, zvýšily jenom veřejný dluh z 28 % na 42 % HDP a zadlužení země za období pravicových vlád od roku 2006 vzrostlo z 802 miliard na současných 1,7 bilionu korun. Určitě dobré vysvědčení pro pravicové vlády, dobré vysvědčení pro tuto vládu!

Pochlubil se také pan ministr financí Kalousek, jak se mu podařilo snížit plánovaný deficit státního rozpočtu za rok 2012 o 4 mld. korun. Dodrželi jsme finanční strategii, pochlubil se náš strážce státní pokladny. Ale je třeba se ptát pana ministra: Existuje vůbec nějaká smysluplná finanční strategie této vlády? Zřejmě jedinou takovou finanční strategií této vlády je pasivně se přizpůsobovat příjmům, seškrtnat výdaje, kde se dá, a to za každou cenu, a dosáhnout stanoveného plánovaného deficitu státního rozpočtu.

Zkrátka šetřit holt se musí, ať to stojí, co to stojí. A to si ministerstva nechají zpracovat analýzy bratru za miliardu korun, kde mají vůbec šetřit. No, nepřipomíná vám to, dámy a pánové, Kocourkov? Já myslím, že to takový Kocourkov je.

A to ještě v tristní rozpočtové situaci vláda prostřednictvím svých poslanců prosadí tučný dárek ve výši 59 miliard církvím, nepočítaje navýšení o inflaci, a to přes odpor většiny obyvatel této země. A tak bych mohl mluvit i o důchodové reformě, o dárku 20 miliard korun ročně penzijním

fondům ze státního rozpočtu v rámci druhého pilíře této povedené důchodové reformy.

Jediným cílem této vlády je prostě jedno: deficit státního rozpočtu, tedy jeho výše. A tak se škrtá, škrtá a škrtá. A co na tom, že to ohrožuje fungování veřejného sektoru? Co na tom, že to rozvrací sociální stát? Co na tom, že to na svých bedrech, ve svých peněženkách pociťuje stále více a více obyvatel?

Pan ministr Kalousek v jednom rozhovoru pro Lidové noviny hodnotil životní úroveň v České republice. Hodnotil ji takto: „Myslím, že nikdo na tom není špatně, že si všichni žijeme jako prasata v žitě.“ No, zřejmě tak činil v duchu podle sebe soudím tebe nebo ostatní. Myslím, že pan ministr žije v trošku jiné zemi.

Tato vláda ráda deklaruje podporu malému a střednímu podnikání, deklaruje podporu živnostníkům. V roce 2012 zkrachovalo nejvíce firem a živnostníků v historii Česka. Každý den v přepočtu to bylo téměř patnáct bankrotů. Více než polovinou se na nich podílejí právě drobní živnostníci. Celkem loni zbankrotovalo 3 700 podnikatelských subjektů. Ještě v roce 2007 to byla pouhá tisícovka. Dramatický raketový nárůst. I to je věrný obrázek podpory podnikání v naší zemi. I to je ta podpora podnikání ze strany vlády. Bohužel.

Ruku v ruce s tím samozřejmě jde i vývoj nezaměstnanosti. Nezaměstnanost prudce vzrostla na prosincových 9,4 %. 550 tisíc lidí je bez práce. Vláda naprosto rezignovala na aktivní politiku zaměstnanosti, naprosto rezignovala na podporu tvorby nových pracovních míst. Počet lidí závislých na sociálních dávkách od státu tak prudce roste. Přes milion Čechů dostává na hlavu ve dvou- až tříčlenné domácnosti z podpory, dávek nebo kvůli špatně placené práci okolo sedmi až devíti tisíc hrubého měsíčně. A to už se u nás považuje za hranici příjmové chudoby. Další milion lidí bere hluboce podprůměrnou mzdu. Průměrné mzdy nedosahují bezmála dvě třetiny zaměstnanců.

Tato vláda si říká, že je vládou boje proti korupci. Dává samé proklamace o tom, jak chce bojovat s korupcí, jak chce bojovat s tuneláři, proklamace o boji s rozkrádáním veřejných prostředků. A premiér bez uzardění, bez výčitek připojí svůj podpis pod nehoráznou amnestii prezidenta republiky. Nehoráznou amnestii, která poškozují tisíce obětí trestných činů a daruje beztrestnost těm, kteří tuto trestnou činnost také páchali. Amnestii nezodpovědného, leč neodpovědného prezidenta, ale podepsanou nezodpovědným, leč z jejích důsledků zcela odpovědným premiérem a odpovědnou celou vládou podle Ústavy. Premiér, vláda tak společně s prezidentem všem vzkazují: „Kradli jste – vše odpuštěno.“

Dámy a pánové, říká se „co jste si zvolili, to také máte“. Myslím, že řada lidí, kteří volili strany současné koalice, především ODS a TOP 09, již

vystřízlivěla ze svého očekávání a ze slibů v lepší zítřky. Říká se také, že každý má vládu, jakou si zaslouží. Chci to poopravit. Tuto Nečasovu vládu si občané České republiky opravdu nezaslouží. Čím dříve odejde, tím také lépe. Děkuji. (Tleskají poslanci nalevo.)

Místopředseda PSP Jiří Oliva: Dalším přihlášeným je pan poslanec Antonín Sedá.

Ještě předtím mi dovolu, abych vás seznámil s omluvou, kterou posílá pan poslanec Milan Štoviček. Omlouvá se od 18 hodin z pracovních důvodů.

Prosím, pane kolego, máte slovo. Připraví se paní kolegyně Váhalová. Současně mi dovolu předat řízení schůze panu místopředsedovi Pospíšilovi.

Poslanec Antonín Sedá: Vážení členové vlády, vážené kolegyně a kolegové, přesto, či právě proto, že pan předseda vlády byl opakovaně vyzván, aby po další opakované vládní krizi související se jmenováním a téměř okamžitým odvoláním Karolíny Peake z funkce ministryně obrany předstoupil před Poslaneckou sněmovnu se žádostí o vyslovení důvěry vládě, tohle neučinil. Zároveň jeho kontrasignace pod slušně řečeno nepovedenou amnestií prezidenta Václava Klause pouze potvrdila, jakým způsobem se současná vláda staví k občanům České republiky, proč u nás nevládne spravedlnost, ale vládne špatná nálada široké veřejnosti. A není se co divit.

Reálná politika současné vlády představuje sociální bezvědomí a současnou demontáž sociálního státu. Za vaší vlády došlo k zdegenerování české politiky a k praktickému rozkladu sociální soudržnosti naší společnosti. Přes všechny vládní škrty jsou přítom ekonomické výsledky naší země horší, než odborníci čekali, a naše země se potácí v recesi. A lidé se již nemohou dívat na politiku, kde zločinci jásají a okradení pláčou.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, abych vám usnadnil rozhodování před vlastním hlasováním, předložím vám dva konkrétní příklady, které ukazují, proč nelze nadále podporovat současnou vládu.

Příklad první. V prosinci loňského roku jsem obdržel odpověď pana premiéra na svoji ústní interpelaci ve věci politické korupce v přímém přenosu. Pouze připomenu, že můj dotaz směřoval na tehdejší mediální spekulace týkající se politických trafik pro tři rebelující poslance Občanské demokratické strany – Petra Tluchoře, Marka Šnajdra a Ivana Fuksu. Pan premiér mi v písemné odpovědi sdělil – cituji: „Vaše spekulace o možném pozadí odchodu poslanců z Poslanecké sněmovny a údajné politické korupci musím odmítnout. V kuloárech se povídá ledacos a bylo tomu tak vždycky v minu-

losti.“ Dále cituji: „Vaše úvahy o politických trafikách považuji za tendenční, které se opakují s železnou pravidelností po každých volbách či personálních změnách na jakékoli úrovni.“

Dnes podle veřejně sdělených informací byl bývalý rebelující poslanec Marek Šnajdr jmenován do dozorčí rady státní firmy Čepro, kde by se měl stát jejím předsedou. Další bývalý poslanec, Ivan Fuksa, nastoupil do Českého aeroholdingu na pozici vrchního ředitele pro strategii a rozvoj a také byl zvolen místopředsedou jejího (?) představenstva. Poslední z rebelujících exposlanců, Petr Tluchoř, by měl údajně získat post v polostátní skupině ČEZ.

Vážené poslankyně, vážení poslanci, první místopředseda vlády a kandidát na prezidenta republiky Karel Schwarzenberg (vysloveno „švancbergr“) se v záležitosti těchto personálních trafik vyjádřil takto – cituji: „To byla poměrně levná cena, protože jinak by škody pro stát, kdyby zákony neprošly, byly mnohem větší.“ Dále cituji: „Bylo to od nich prachsprosté vydírání, ale tomu v politice člověk někdy podléhá.“ Dále podle článku „O Fuksovi jsem věděl samozřejmě“, otištěného v Lidových novinách dne 20. prosince minulého roku, pan ministr zahraničních věcí potvrdil, že o těchto politických obchodech věděl, tak jako o nich věděl pan ministr financí Miroslav Kalousek.

Z toho usuzuji, že o nich musel vědět i pan premiér Nečas. Existují tudíž značné rozpory mezi vyjádřením dvou nejvyšších představitelů současné vlády, ze kterých vyplývá, že buď lže pan premiér Nečas, nebo neříká pravdu pan první místopředseda. Ptám se, kdo z nás může věřit této vládě? Kdo z občanů České republiky jí může důvěřovat? Odpovězte si prosím svým svědomím.

Vážení členové vlády, kolegyně a kolegové, příklad druhý, týkající se vlastní amnestie. Od samého počátku si premiér, vláda i poradci pana prezidenta přehazují svoji spoluzodpovědnost za přípravu a provedení amnestie jako horký brambor. Ona totiž tato amnestie horkým bramborem je, protože dala velmi podivný vzkaz veřejnosti. Vzkaz, že spravedlnost se v naší zemi nenosí a že podvodníci a korupčníci nebudou potrestáni.

Jedním z problémů takto široce pojaté amnestie je skutečnost, že přes deklarace vicekancléře prezidenta republiky Petra Hájka a ředitele politického odboru Ladislava Jakla, že se jedná o bagatelní trestné činy a že nesmí jít o recidivisty, realita je jiná. Uvedu dva konkrétní případy propuštěných osob. Amnestovaný 28letý muž má za tři dny na svědomí tři loupeže, kdy přepadl s nožem v ruce prodavačku, ženu s dítětem v autě a taxikáře. Pak se ještě vloupal do kanceláře firmy, do budovy školy a Elektro Worldu. Byl dopaden a odsouzen na deset měsíců nepodmíněně. Připomínám, že tento muž byl již několikrát trestně stíhán. Případ druhý. Amnestovaný vězeň, který pobýval za mřížemi s přestávkami od roku 2006,

nezvládl pobyt na svobodě a oběsil se, protože se nedokázal vyrovnat s tím, jak bude žít dál.

Ptám se: To je to občanské smíření s těmi, kdo jednou přešláplí? To byla ta druhá šance, o které mluvil pan prezident a jeho poradci?

Mimochodem si dovoluji uvést ještě jednu závažnou poznámku a je škoda, že tady není paní ministryně Müllerová. Tato diletsky připravená amnestie nyní dopadá dokonce i na matky s dětmi, protože z důvodu značného náporu amnestovaných na úřadech práce tyto nestíhají vyplácet mateřské příspěvky. Tím dostávají matky, zejména samoživitelky, do svízelné životní situace.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, lidé v naší zemi chtějí cítit alespoň elementární spravedlnost ve společnosti, ale to jim tato vláda nedává a zřejmě nikdy nedá. Neschopnost vlády řešit základní hospodářské a ekonomické problémy země přispívá k tomu, že Češi, Moravané a Slezané začínají být z politické reality už unaveni. Tato únava pramení zejména z toho, že lidé mají pocit, že jejich hlas není slyšet, že jejich názor je ignorován a že demokracie končí a začíná pouze volbami a zvolením. Schází společenský hodnotový systém, společný cit pro spravedlnost a rovnost před zákony České republiky.

V závěru svého vystoupení chci zakončit citací Tomáše Bati z roku 1932, jehož výrok charakterizuje současnou situaci v naší společnosti a zejména stav vládnutí Nečasovy vlády: „Příčinou krize je především morální bída. Mravní bída je příčina, hospodářský úpadek je následek. V naší zemi je mnoho lidí, kteří se domnívají, že hospodářský úpadek lze sanovat penězi. Hrozím se důsledků tohoto omylu. V postavení, v němž se nacházíme, potřebujeme mravní stanoviska k lidem, k práci a veřejnému majetku. Nepodporovat bankrotáře, nedělat dluhy, nevyhazovat hodnoty za nic, nevydírat pracující, dělat to, co nás pozvedlo z poválečné bídy, pracovat a šetřit a učinit práci a šetření výnosnější, žádoucnější a čestnější než lenošení a mrhání. Máte pravdu, je třeba překonat krizi důvěry. Technickými zásahy, finančními a úvěrovými ji však překonat nelze. Důvěra je věc osobní a důvěru lze obnovit jen mravním hlediskem a osobním příkladem.“

Vážené poslankyně, vážení poslanci, dnes máte všichni šanci tuto důvěru veřejnosti nezklamát. Jděte osobním příkladem a podpořte nedůvěru této vládě. Vládě, které nedůvěřuje většina naší populace a za které dochází k ekonomickému a morálnímu úpadku a ke krizi klasické parlamentní demokracie.

Děkuji za pozornost. (Potlesk zleva.)

Místopředseda PSP Jiří Pospíšil: Další řádně přihlášenou je paní poslankyně Dana Váhalová. Předtím, než jí dám slovo, přečtu další omlu-

vu z našeho dnešního jednání. Po zbytek dnešního jednání se z důvodu zdravotního omlouvá paní Ivana Weberová.

Paní poslankyně, prosím, ujměte se slova. Ještě budu konstatovat, že poté vystoupí pan poslanec Jiří Štětina.

Poslankyně Dana Váhalová: Pane předsedající, děkuji za slovo. Vážené kolegyně, vážení kolegové, dva a půl roku, a již páté hlasování o nedůvěře vládě, což je tristní. Současně je to i vizitkou premiéra Petra Nečase.

Během fungování této vlády bylo vyměněno již třináct ministrů a ministryň, což rozhodně nebudí důvěru. Z původní sestavy zůstali pouze pánové Miroslav Kalousek, Karel Schwarzenberg (vysloveno „švancberg“), Leoš Heger a Kamil Jankovský, který měl však podat demisi k 10. lednu. Jak vidím, a myslím, že se to dalo čekat, neučinil tak. Pokud dojde k odvolání třinácti ministrů nebo je jmenovaný ministr odvolán za pouhých osm dní fungování v úřadu, je to selhání předsedy vlády, který tyto ministry navrhl.

Také role-nerole Petra Nečase v prezidentské amnestii prokázala, že současný předseda vlády ztratil autoritu, a tím i schopnost vést tuto zemi. Předseda Ústavního soudu Pavel Rychetský správně konstatoval: „Jsme svědky neuvěřitelného diletantismu. Od roku 1920 všechny amnestie připravovala vždycky vláda v čele s ministrem spravedlnosti, nikoliv Hrad.“

Jak česká vláda funguje, napovídá i prohlášení TOP 09 k amnestii: „TOP 09 jako strana vládní koalice odmítá nést odpovědnost za důsledky amnestie vyhlášené prezidentem republiky. Vláda o připravované amnestii nejednala, ministři z TOP 09 o ní nebyli informováni a dozvěděli se o ní až z novoročního projevu prezidenta republiky.“

Jak je možné, že ani členové vlády nevědí, co připravuje nebo schvaluje předseda vlády? Zajímá pana premiéra ještě někdo a něco jiného než jeho úporná snaha za každou cenu pokračovat v úřadě? Za každou cenu, a třeba i v koalici se stranou, která nemá mandát vzešlý z řádných voleb a stojí za ní pouhých sto členů?

Zajímá vůbec pana premiéra, že na konci prosince 2012 bylo v České republice 545 tisíc lidí bez práce, že nezaměstnanost vzrostla na 9,4 % a blíží se k nejvyšší prosincové míře nezaměstnanosti z roku 2010? Počet nezaměstnaných má dál růst a brzy se dostat až k desetiprocentní hranici. Zajímá tuto vládu důvod růstu nezaměstnanosti? Protože tím hlavním důvodem je propad ekonomiky. Průmyslová výroba v listopadu meziročně poklesla téměř o 4 %. Podle ekonomů český průmysl klesá už pátý měsíc v řadě a dostal se na nejnižší úroveň od podzimu roku 2009.

Cituji předsedu Konfederace zaměstnavatelských svazů Jana Víznera: „Předpokládali jsme, že se to takto bude vyvíjet, pokud se neudělají žádná

opatření pro to, aby se zaměstnanost zvýšila. O tom jsme s vládou jednali na tripartitě už od jara a opatření nepřišla.“

Jak je vidět, koalice řešící stále se opakující vnitřní problémy a její vláda, zabývající se neustálými personálními obměnami, pokles jenom dále prohlubuje. Reformy, které měly přinést úspory státní kase a úspěch vládě tzv. rozpočtové odpovědnosti, přinesly jenom pokles výkonu české ekonomiky a růst nezaměstnanosti. Pokud přinesly zisk, tak snad pouze některým jednotlivcům, jinak vyvolaly především protesty občanů, odborových organizací, ale i zaměstnavatelů a zástupců průmyslu. Tato vláda tak ztratila důvěru občanů. Dotaz, zda si taková vláda zaslouží ještě důvěru, je dnes již nadbytečný. Nezaslouží.

Česká republika potřebuje schopnou a důvěryhodnou vládu, vládu, která bude řešit těžkou ekonomickou situaci občanů i státu. Roste státní dluh, nezaměstnanost, klesá ekonomika. Současná vláda před tím zavírá oči a zabývá se prioritně svými opakovanými vnitřními problémy.

Vyzývám vás, pane premiére, pokud mne slyšíte a pokud jste toho ještě schopen, abyste se zachoval jako chlap, který se k problémům postaví čelem, přijme zodpovědnost a uzná svoje selhání. Obávám se, že vy a vaše vláda ekonomické neodpovědnosti vedete naši zemi do prohlubující se recese a krize.

Obracím se na poslankyně a poslance, aby nezavírali oči před zjevnou skutečností a aby už neudržovali při životě tuto neschopnou vládu a vyslovili jí nedůvěru.

Děkuji za pozornost.

Místopředseda PSP Jiří Oliva: Předtím, než dám slovo dalšímu přihlášenému, máme tady jednu faktickou poznámku pana poslance Laudáta. Prosím.

Poslanec František Laudát: Děkuji, vážený pane místopředsedo. Ono to tady zaznělo v minulém volebním období. Jenom krátký jazykový koutek pro dva předřečníky a případně i následující. V němčině Schwanz je ocas, schwarz je černý. Pan Schwarzenberg je schwarz, nikoli Schwanz. Děkuji.

Místopředseda PSP Jiří Oliva: Děkuji. Nevidím žádnou jinou faktickou, tedy další řádně přihlášený je pan poslanec Jiří Štětina, připraví se pan poslanec Břetislav Petr. Pane poslanče, máte slovo. Prosím.

Poslanec Jiří Štětina: (Poslanec Štětina umístil na řečnický pult ceduli: Hřích č. 5: Kupování moci a zastrašování policie.)

Děkuji za slovo, pane místopředsedo. Vážené dámy a pánové, nejdříve na úvod několik slov. Nemyslím si, že tato mimořádná schůze je pouze

rétorické cvičení nebo záměrné využití, resp. zneužití amnestie prezidenta, anebo další ze zbytečných pokusů opozice svrhnout tuto vládu. Moc bych prosil kolegy z pravé strany spektra, aby nám takovou věci nepodsouvali.

A nyní, proč jsem zde. Dne 14. června 2012, tedy na 40. schůzi Poslanecké sněmovny, jsem přednesl stejný text interpelace na místopředsedkyni vlády Karolínu Peake, ministra vnitra Jana Kubiceho a tehdy ještě pana ministra spravedlnosti Jiřího Pospíšila ve věci boje proti korupci. K dnešnímu dni jsem ani od jednoho člena této vlády neobdržel odpověď. Nechci si připustit myšlenku, že se jedná o záměrné pohrdání ve vztahu k poslancům Věcí veřejných, tedy strany, vůči které byly zorganizovány dva externí puče s cílem zmizení z politické scény, což již bylo plánováno v září 2010, ale našťastí jenom s parciálním účinkem. Protože se současný kabinet v prohlášení vlády České republiky ze 4. srpna 2010 zavázal k boji proti korupci, vládě práva a rozpočtové odpovědnosti, považuji tuto ignoranci výše uvedených členů vlády zatím za neslušnost vůči poslanci Sněmovny a nechci spekulovat o tom, že již v té době byla tato amnestie plánovaná a připravovaná. To bych možná sám sebe mohl považovat za paranoika. Ale kdo ví.

Proto jenom pro pořádek a jistotu připomenu, oč jsem před více než půl rokem žádal. Teď budu některé ty pasáže citovat.

„Nestačí totiž stále dokola opakovat, že máme nový zákon o veřejných zakázkách, zrušili jsme losovačky, zavedli jsme elektronické aukce a podobně. Občany totiž už nezajímají obecné proklamace. Právem se ptají, jak bylo naloženo s konkrétními kauzami. Pandury, padáky, židle na Ministerstvu obrany, kauza Diag Human.“ Tady jenom malé odbočení. Může se stát, že za pár let zase další z osvědčených a rozumných našich politiků dojde k názoru, že prostě tato kauza je vůči aktéru této kauzy nespravedlivá, zastaví ji a vrátíme tomuto jednomu členovi zpět všechno i s patřičným bonusem.

Další body byly: privatizace Lázeňský dům Ministerstva vnitra v Karlových Varech, nákupy služeb téměř ve všech resortech a řada dalších a dalších kauz.

Poslanci a hlavně občané mají právo na vysvětlení, jak je možné, že jsou odklány, tedy rozkrádány stovky miliard korun českých, aniž by se kdokoli provinil proti státu, proti zákonu. Oprávněně se zajímají, kdo tyto kauzy šetřil, kdo vyšetřování zastavil a co dělají hlavní protagonisté dnes. Zejména dnes, kdy tzv. amnestie spravedlnosti, rozuměj pouze pro zloděje a tuneláře, a nikoli pro okradené, je důvodem k další nedůvěře této vládě. Vládní úřad boje proti korupci, který jsme zřídili před více než jedním rokem, bychom dnes mohli s klidným svědomím zrušit, protože jeho efekt na skutečný boj s korupcí nikam nepokročil, tudíž je nulový. Nová koncepce boje s korupcí z úst paní vicepremiérky je nejenom

směšná, ale zejména nehorázná. A tady bych jenom opět připomněl kauzy, na které jsem 14. 6. upozorňoval, a znovu zdůrazňuji, do dnešního dne, což je půl roku, nedostal jakoukoli odpověď. Stačila by mi jedna věta: Pane poslanče, nemáte nárok, prostě my vám to nedáme. I s tím bych se spokojil. Ale ani slůvko, ani písmenko jsem nedostal.

Takže opět budu čist, jak dopadlo vyšetřování kauz a jak to dopadlo s kontem ODS, kdy v 90. letech ve Švýcarsku byly nějaké peníze, bylo to šetřeno, ale nikdy nic nebylo vyšetřeno.

Kauza Bamberg, abych byl spravedlivý, abych nešel jenom do pravé strany politického spektra. Tehdejší premiér Miloš Zeman jezdil ještě jako opoziční předák do zahraničí vyjednávat o možné povolební spolupráci s emigrantem Vízkem. Policie nikdy nevyšetřila, co mu výměnou za příslibené sponzorské dary nasliboval.

Kauza státní hmotné rezervy – média i NKÚ popsaly, jak se odčerpávají finanční prostředky v této státní společnosti pomocí nevýhodných zakázek. Obviněn nebyl nikdo, jde přitom o stamiliony.

Dále majetkové poměry rodiny Martina Dvořáka. Rodina bývalého šéfa Dopravního podniku hlavního města investovala desítky milionů do nemovitostí, shodou okolností u investic stály firmy, které byly napojeny na dopravní podnik. Policie dosud neřekla, zda to spolu souviselo, či nikoliv.

Megalomanský plán areálu nemocnice ve Střešovicích.

Dále vazba Martina Romana na Škodu Plzeň, kdy Švýcaři v dokumentech pro českou justici naznačují, že tato vazba existuje. Naše české úřady na to dodnes nebyly schopny spokojeně odpovědět.

Dále se jedná o korupci při privatizaci plzeňské Škody. Švýcaři v dokumentech pro české kolegy, z nichž citovala média, píšou, že na úplatky bylo určeno 150 milionů. V Česku nebyl nikdo obviněn.

Dále, velmi zajímavý prodej akcií Český olej společnosti SETUZA, údajně bylo odloženo. Já se ptám proč.

Dálnice D47, údajně odloženo.

Stíhání manažerů ČEZ, případ převzat od Městského státního zastupitelství v Praze a věc byla zastavena.

Dále je tady různý prodej vojenských materiálů, který se možná šetří, možná ne, možná se za pár dnů dovíme, že opět bylo dlouho šetřeno a bylo to zrušeno a všichni jsou nevinní.

Nákup, resp. pronájem stíhaček Gripen, odloženo. Stále je nejasný kazašský dluh ve výši 5 miliard. Věc byla sice předána, ale kdy, komu a kam? Daňové úniky podnikatele Berana, snad zastaveno. České pivo, zastaveno. O kauze katarský princ se jenom mluví, ale nikdo nic neví.

A nyní, dá se říct, velmi zajímavé kauzy, které v této době byly zastaveny, a samozřejmě viníci jsou čistí jak slovo boží. Konkursní mafie a soudce Jiří Berka a spol. Kauza zločinného spiknutí se táhne od roku 2003,

je uměle prodlužována a zastavení trestního stíhání na obviněné je pouze doklad toho, že současný establishment nebojuje proti korupci, nýbrž ji cíleně podporuje, což dokazuje i kontrasignace našeho pana premiéra. Že organizovaný zločin je schopen si zařídit beztrestnost, dokladuje i další cíleně a uměle prodlužovaná kauza H-System.

Vznáším tedy jako řada občanů našeho státu následující dotazy ve vztahu ke jmenovaným neživým kauzám a zejména ke kauzám amnestovaným, které každým dnem přinášejí na světlo boží zastavení dalšího trestního stíhání. Žádám proto opakovaně, byť dnes není interpelační den, ale znovu zdůrazňuji, odpověď jsem dosud nedostal: Kdo a jak kauzu šetřil? Kdo, jak a proč tyto kauzy prolongoval, až zákonná doba na vyšetřování byla překročena? Samozřejmě i protagonisté těchto kauz si již nepamatují a také s obstaráváním důkazů je dneska již problém. Zatím mě zajímá, nejenom mě, ale všechny, kdo kauzy zastavil.

Z toho, co jsem již uvedl, nemohu jinak, než učinit tento závěr. Za prvé, tato vláda proti korupci nebojuje, ale spolupodpisem na amnestii korupci podporuje. Za druhé, rozpočtově je zodpovědná pouze ve vztahu k hodně bohatým, ale nezodpovědná vůči většině občanů této země, zejména zvyšováním daní a sociální politikou. Hovořit o jakémsi spravedlivém právu pro každého občana bez rozdílu je naprosto zbytečná řeč. Z těchto důvodů nemohu dát této vládě důvěru.

Všem děkuji za pozornost.

Místopředseda PSP Jiří Pospíšil: Dalším řádně přihlášeným je pan poslanec Břetislav Petr, připraví se pan poslanec Stanislav Křeček. Pane poslanče, prosím, máte slovo.

Poslanec Břetislav Petr: Vážený pane předsedající, dámy a pánové, na rozdíl od celé řady svých kolegů, kteří zde pronášeli soudy, které se týkají amnestie vyhlášené prezidentem republiky a signované premiérem Nečasem, bych se chtěl zabývat úplně jinou kauzou, a to kauzou Mostecké uhelné společnosti, kde, jak se ukázalo, je k dispozici 11 miliard, o které se nebyl nikdo z českého státu, myslím tím z hlediska ministrů anebo premiéra, schopen přihlásit. Stát nebyl schopen prostřednictvím svých nejvyšších úředníků, a to ministrů nebo úředníků Nejvyššího státního zastupitelství, ochránit český stát. Tito ústavní činitelé dokonce odmítli i pomoc, kterou jim nabízely švýcarské vyšetřovací orgány.

Chtěl bych touto cestou poděkovat švýcarským vyšetřovacím orgánům za odvedenou práci v kauze Mostecká uhelná a chtěl bych zároveň srovnat jejich výsledky s výsledky, které získala Česká republika z šetření, které probíhalo na našem území. Domnívám se, že české vyšetřovací orgány jsou stejně dobré jako ty švýcarské. Rozdíl je však v jednom. Švýcarským

orgánům nikdo nebránil v jejich vyšetřování, což, jak se zmíním dále, nebylo dopřáno českým vyšetřovatelům.

Soudím, že tato kauza je neméně závažná jako amnestie, ale málo se o ní hovoří. Pro to, abychom pochopili, co zanedbali ministři této vlády, chtěl bych říci několik málo slov o tom, jak proběhla privatizace Mostecké uhelné.

Mostecká uhelná byla privatizována v období let 1993–1998 a jednalo se o mimořádně složitý případ, který rozpletly švýcarské vyšetřovací orgány. Obžaloba nejdříve musela zmapovat nesmírné množství bankovních institucí, na které nejdříve směřovaly peníze z Mostecké uhelné, ať už to bylo Lichtenštejnsko, Švýcarsko, Gibraltar, ostrov Man, Panenské ostrovy, než se podařilo rozplést finanční toky, které nejdříve z musky plynuly do těchto bank, aby posléze byly využity k tomu, aby byla zprivatizována Mostecká uhelná společnost.

Je třeba říci, že Mostecká uhelná byla zprivatizována v důsledku tzv. privatizačního incestu, kdy za peníze státního podniku dostali Mosteckou uhelnou její vedoucí činitelé, ať už to byli členové představenstva, nebo dozorčí rady. Konkrétně se jednalo o pana ředitele Antonína Koláčka, Luboše Měkotu, Oldřicha Klimeckého, členy dozorčí rady, kterými byli pan Diviš a Jacques de Groot, předtím významný člen Evropské banky pro rozvoj. Obžaloba posléze byla rozšířena ještě na další členy, Petra Krause, pana Čmejlu a Roberta Sýkoru. Všichni byli obviněni podle švýcarských zákonů z těch nejhorších trestných činů, tj. praní špinavých peněz, zpronevěry peněz, povinnosti při správě cizího majetku, podvodu a falšování podpisu.

Jen pro ilustraci je třeba říci, že z Mostecké uhelné společnosti v uvedeném období byly vyvedeny 3 miliardy korun, které byly určeny pro zahlazování důsledků hornické činnosti. Byly zneužity, poslány do zahraničí, posléze se vrátily zpět a za tyto peníze získalo vedení, jehož složení jsem prezentoval, v rámci nákupu volných akcií a akcií od obcí 49,9 % majetku.

Pro dokreslení situace je třeba říci, že probíhala tato transakce a byla pokryta firmou Appian Group, které vévodil šéf dozorčí rady, zmiňovaný holandský příslušník van de Groot. Společnosti MUS prezentované těmi, kteří byli obviněni, bylo odesláno na konta švýcarských bank již do roku 1998 4,5 miliardy korun, které byly využity podle zjištění vyšetřovatelů na úplatky jako provize pro členy statutárního orgánu a k zaplacení akcií, které byly zakoupeny. Takto významný podíl byl jistě důležitým momentem při tom, kdy valná hromada rozhodovala o tom, komu bude prodáno zbývajících 46 % akcií, které byly vlastněny státem a byly spravovány Fondem národního majetku.

Je třeba říci, že šéf Fondu národního majetku protestoval proti tomu,

aby tyto akcie byly prodány Mostecké uhelné, která byla prezentována obžalovanými, a navrhoval, aby jak představenstvo, tak dozorčí rada byly odvolány, aby proběhl audit, a podal dokonce trestní oznámení na představenstvo a dozorčí radu. Skutečnost však byla úplně jiná. Zbývající akcie byly prodány firmě Invest energy, a. s., která byla spřízněna s Mosteckou uhelnou. Co je zajímavé – že byly prodány tyto akcie za 650 milionů korun, přičemž měsíc před tím dle kurzu měly hodnotu 4,1 miliardy korun.

A teď něco k termínu valné hromady. Valná hromada proběhla v měsíci dubnu. V měsíci dubnu roku 1998 zde byla Tošovského vláda, ve které bylo pět ministrů ODS, tři ministři lidovců a tři ministři ODA. Jen pro ilustraci: Původní termín valné hromady byl leden, ale jelikož k 31. 12. 1997 padla Klausova vláda, byl termín posunut až na duben. Je jistě zajímavé, že na privatizaci se výrazným způsobem musela podílet Klausova vláda, a jen pro připomenutí, stávající premiér v té době byl předsedou výboru pro obranu a bezpečnost a členem podvýboru pro zpravodajské služby. Je otázkou, co věděl o machinacích, které proběhly v Mostecké společnosti.

Jak probíhalo šetření Mostecké společnosti švýcarskou stranou. Takže první podezření o praní špinavých peněz a o odsunu peněz do Švýcarska dostala Topolánková vláda v roce 2006. Na tuto diplomatickou nótu nikdo neodpověděl, takže padla do zapomnění. V této souvislosti je jistě nezbytné připomenout, jak je možné, když jsme dostali tolik informací, proč v roce 2008 paní Vesecká zrušila trestní stíhání. Odpověď na tuto otázku pochopitelně schází.

Po nástupu Nečasovy vlády švýcarská strana zaslala naprosto stejnou informaci Nečasově vládě, na kterou Nečasova vláda taky neodpověděla. Opětovně tyto písemné nóty, tentokrát už švýcarské vlády, byly zaslány Nečasově vládě ještě dvakrát. Až 15. března 2011 švýcarský velvyslanec pan Regli se sešel s tehdejším ministrem spravedlnosti panem Pospíšilem, který jej upozornil na nótu, která byla zaslána české vládě. Požadoval okamžitou reakci, neboť se předpokládá, že vyšetřování ze strany švýcarských úřadů budou ukončena. Pan ministr Pospíšil upozornil, nebo informoval pana velvyslance, že to není jeho parketa, že by bylo vhodné obrátit se na pana ministra Kalouska. V dubnu oslovil pan velvyslanec pana ministra Kalouska a ten odpověděl, že se necítí být vůbec kompetentní v této záležitosti a že bude informovat pana Rampulu, aby připravil materiál, který by šel do vlády a vláda jej odeslala švýcarské straně. Nic se nestalo. Pan Kalousek byl kontaktován velvyslancem ještě dvakrát, ale nedošlo k žádné reakci, takže česká strana se nezúčastnila podání při přípravě vyšetřování a došlo nakonec k tomu, že federální prokuratura Švýcarska v měsíci listopadu uzavřela jednání.

Je zajímavé, co napsala švýcarská prokuratura české vládě. Ze stano-

viska federálního úřadu Švýcarska, který případ převzal, vyplývá, že český stát se nemůže připojit k žalobě. Promeškání této lhůty vylučuje možnost, byť z informací, které získal od švýcarské strany, měl možnost připojit se k žalobě již v roce 2006. Vyplývalo z nóty, která byla zaslána české vládě, že se jedná až o 8 miliard korun a že české instituce budily dojem naprosté neochoty a v některých případech dokonce snahy zamlčovat a blokovat některé skutečnosti. Federální soud Švýcarska proto odmítl připojení se k žalobě. Zároveň oznámil, že se česká strana může připojit k žádosti v rámci civilní žaloby, která může mít stejný dopad, jako mají doporučené civilní žaloby věřitelům bank. Jako příklad uvedu Union banku, kde již bylo šest jejích vedoucích činitelů zproštěno. Tato banka prošustrovala 17 miliard a na své vklady čeká 130 tisíc střadatelů.

Na závěr a hodně nahlas je třeba říci, že stát v této kauze nepochybně pochybil. Doposud zveřejněné informace tomu napovídají, neboť průtahů bylo příliš mnoho a zametání pod koberce taky. Kauza mohla být vyřešena mnohem dříve a českými orgány a nemusely nám ji řešit švýcarské úřady. Výsledkem bude, že jednotlivé státní orgány, ať už je to Ministerstvo spravedlnosti, Ministerstvo financí, nejvyšší státní zastupitelé, budou házet tu špínu jeden na druhého.

Je třeba říci, že státu byla způsobena škoda a zavinění musí nést každý, kdo byl na tento případ upozorněn. To, že se v kauze MUS u českých orgánů nic nevyšetřilo, pochopitelně neznamená, že se nic nestalo. Instituce, které měly kauzu vyšetřovat v našich poměrech, se musí červenat. Tím nemíním policejní orgány. Za nás to udělaly orgány Švýcarska, kde nikdo vyšetřování nebránil.

Je jistě chvála hodná, že proti těm, kteří nereagovali na vyjmenovaných ministerstvech na upozornění pana švýcarského velvyslance, bylo zahájeno vyšetřování a kriminalisté prověřují postup odpovědných lidí ministerstev spravedlnosti, financí a Nejvyššího zastupitelství pro podezření ze spáchání trestného činu maření úkolů úřední osoby z nedbalosti. Světe, div se, jistě se dalo očekávat, že podnět by měl jít od orgánů české vlády. Výsledkem je, že první podnět k šetření špatného chování našich ministerstev přišel od občanského sdružení. Je to jen malá ukázka z celé řady dalších kauz, která se týká, nebo může týkat, článku II amnestie prezidenta republiky, kterou signoval pan premiér Nečas.

Pochybení, která se vztahují k amnestii a také ke kauze Mostecká, jsou natolik závažná, že poslanci sociální demokracie požadují vyslovení nedůvěry Nečasově vládě. Děkuji vám za pozornost. (Potlesk z řad ČSSD.)

Místopředseda PSP Jiří Pospíšil: Dalším řádně přihlášeným je pan Stanislav Křeček. Připraví se pan poslanec Václav Klučka. Pane poslanče, prosím, máte slovo.

Poslanec Stanislav Křeček: Dobré odpoledne, dámy a pánové. Já se vrátím k tématu dnešní schůze, to je k amnestii.

Když jsou ti vězni, nebo když jsou ti, kteří odcházejí z vězení, propouštění jeden po druhém, tak si ani důsledky toho neuvědomujeme, ale jestliže tady byla amnestie, kde odešel relativně velký počet vězňů, myslím, že nám to ukázalo některé důsledky na společnost a stav té společnosti, který tady je, který si jinak nějak moc neuvědomujeme.

Já si kladu otázku, jak je možné, nebo co jsme vytvořili za společnost, ve které ten, kdo odchází z vězení, nemá kam jít. A to není záležitost desítek lidí, ale celá systémová záležitost. Mnoho lidí řeklo, že prostě nemají kam jít. Co je to za společnost, kde je takovýto stav, kde věznice plní funkci sociálních ústavů? Jak to, že ve věznici je stav, kde lidé mají – jediné ve věznici – zajištění sociální péči? Ve věznici se za ně platí sociální služby. Oni si tam dají dohromady zuby, zajistí si brýle, a pak odcházejí do společnosti, kde toto zajištění nemají. Co je to za společnost, kde jediné tam mají teplou vodu na osprchování, kde mají třikrát denně jídlo. Někteří řekli, že to neznají, teprve ve věznici. Nedostali jsme se do situace, která tady byla naposledy na počátku 19. století, kdy se lidé s nějakou úrovní služeb setkali jenom ve státních institucích, ve vězení a na vojně? Já myslím, že to je dost závažné.

Není toto také odpovědí na tu otázku, kterou si kladou kriminologové léta bez odpovědí, tj. proč máme tolik vězňů? Není to tím, že prostě ti lidé jinde žít nemohou? A jsme vůbec připraveni jako společnost odpovědět na otázku, že někteří lidé mohou žít jenom ve vězení, a že dokonce spáchají nějakou další trestnou činnost, aby se tam rychle dostali? Že občané jsou vystaveni trestné činnosti některých lidí jen proto, že tito lidé nemohou žít jinde než ve věznici? Že nemáme žádnou alternativu sociálních služeb než právě jediné ty věznice? Myslím, že to je velice, velice závažné.

Pan předseda vlády tady na počátku řekl, že tyto důsledky amnestie se projeví ve společnosti a že musíme hledat odpověď také ve změně vězeňství. Ale to je málo, dámy a pánové! Jak to vězeňství zlepšíme? Že tam ty lidi posílat nebudeme? Nebo kam se ti lidé vrhnou, pokud jinde nemají to sociální zajištění než v těch věznicích? To je přece věc daleko širší, situace ve společnosti je daleko horší a ta amnestie nám to velice, velice ukázala.

Myslím, že otázky, které amnestie otevřela, jsou velice závažné. Netýkají se jenom vězeňství, týkají se celého stavu společnosti a amnestie klade otázku, na kterou zatím marně nalézáme odpověď. Děkuji.

Místopředseda PSP Jiří Pospíšil: Děkuji. Dále je řádně přihlášený pan poslanec Václav Klučka. Připraví se pan poslanec Miroslav Svoboda. Pane poslanče, prosím, máte slovo.

Poslanec Václav Klučka: Vážený pane místopředsedo, páni ministři, dámy a pánové, ještě v této chvíli se rozhoduji, jestli budu číst, co tady mám napsáno, nebo vám povím to, co si myslím o tomto jednání. (Poznámky z okolí.) Čtu ze zadu myšlenky pana kolegy Miroslava Kalouska, který říká – B je správně, říkej to, co si myslíš.

Tady nejde o tu amnestii, která proběhla. Tady nejde o vyjádření předsedy vlády, že právě amnestie zapůsobila tak půvabně na to, že budeme řešit vězeňství. To vězeňství se, prosím vás pěkně, řeší šest let. Já jsem už druhé volební období členem podvýboru pro vězeňství. Jsem členem výboru, ve kterém se vězeňství projednává, a znám rétoriku toho, jak jsme se snažili upozornit na problémy, které v souvislosti s vězeňstvím působí na nadměrný počet vězňů, na nedostatek financí. A pan premiér dneska řekne: Teprve amnestie nám dává popud k tomu, abychom řešili trestní řád, trestní zákon, abychom řešili poměry ve vězeňství. My to musíme řešit, protože amnestie nám to teprve přinesla.

Prosím vás pěkně, toto není pravda. Já bych tady mohl dokumentovat jednání z podzimu minulého roku ve vládě, kdy šla zpráva Ministerstva spravedlnosti o stavu vězeňství, kdy byla svým způsobem atakována ve vládě ze strany Ministerstva financí s detaily, které jsou, a mám je tady k dispozici. Ale ono to nedává v daném okamžiku smysl, protože tady už přece dneska je rozhodnuto: Vypovídejte se, udělejte ten folklór pro to, abychom tady vydrželi do toho závěru té diskuse a mohli hlasovat. Stejně vám, opozici, to neprojde. Neprojde – to je skutečnost. Ta vláda chce vládnout.

Pan ministr Schwarzenberg tady řekl docela vážná slova: Nejsem spokojen s panem prezidentem. Nejsem spokojen s panem premiérem, jak provedli věci kolem amnestie, proto odejdu z tohoto sálu. Odejít ze sálu znamená co? Schovat se někde. Hlasovat tedy, nebo říci „ano, já jsem dál pro tuhle tu vládu“ i přesto, že tahle ta amnestie na veřejnosti zapůsobila tak, jak zapůsobila? Dámy a pánové, běžně se tomu říká alibismus. Ale možná z jeho příkladu to pochopím, proč to takhle udělal. V době, kdy je v prezidentské kampani.

Ale jsou tady další příklady. Jsou tady příklady ministryně, vicepremiérky, která byla odvolána premiérem Nečasem z pozice ministryně obrany. Tato ministryně stačila za krátkou dobu odvolat z pozice pana Picka, pana Bulanta, tvrdě kritizováno, tvrdě kritizováno panem premiérem – a ejhle, tihle ti lidé se vracejí zpátky do svých pozic. A paní ministryně říká: Vše je zapomenuto, budeme dále vládnout. Dokončíme toto volební období, přece jsme koaliční vláda. Ano, docela možné, docela správné, pud sebezáchovy. Pud sebezáchovy v tom, že já nevím, jestli tady dále budu, jestli budu mít možnost být v koalici, jestli budu mít možnost odpovědnost nést, tak si toho tedy svým způsobem užiju.

Prosím vás pěkně, koaličně, neříkejte nám, že je to jenom tím, že potřebuje tato republika takové zákony, aby se vyrovnala s finanční krizí, s ekonomikou, se vším, co s tím souvisí. To nám neříkejte. To je pravda, že takové zákony potřebuje. Teď je otázka, jakým způsobem to na lidi, obyčejné lidi v tomto státě působí.

Dámy a pánové, já jsem si vzal s sebou jenom jeden citát. A je to úryvek z kázání Mistra Jana Husa. Tak poslouchajte. „Tak jako hejno krkavců snesli se na tuto zemi, aby vyklovali každé zrnko zlata a stříbra. Nemají slitování. Jejich srdce zledovatěla touhou po bohatství. Se vším kupčí, všechno prodávají. Chceš pokřtít dítě? Zaplať! Chceš loupit a vraždit? Zaplať a bude ti odpuštěno. Ale pak kdyby sám ďábel zaplatil, vstoupil by na nebesa. A za peníze takto vydřené z chudého lidu koně krásné chovají, čeled nepotřebnou drží. V kostky hrají a na své kuběny kožichy drahé věší. Zatímco Kristus chodil bos a neměl, kde by hlavu složil. Však poznejte se vy, zloději chudého lidu, neboť Bůh i lid vás vidí.“

Děkuji vám. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředseda PSP Jiří Pospíšil: Než dám slovo dalšímu přihlášenému, je zde s faktickou poznámkou pan poslanec Jeroným Tejc. Pane poslanče, předsedo, prosím.

Poslanec Jeroným Tejc: Vážený pane předsedající, kolegyně a kolegové, já bych doplnil a navázal na svého předřečníka, který se ptal a podivoval nad tím, že Karel Schwarzenberg opustil na protest proti tomu, že byla amnestie podepsána způsobem, jakým byla podepsána, tento sál. Já bych chtěl vyzvat pana místopředsedu vlády pana Schwarzenberga, aby se vrátil. Aby nesl odpovědnost. Protože tím, že odejde ze sálu, se té odpovědnosti zbavit nemůže. Protože ten, kdo bude hlasovat pro tuto vládu, bude hlasovat pro to, aby Petr Nečas zůstal ve funkci. Ten, kdo bude hlasovat pro tuto vládu, bude hlasovat pro to, aby příští premiér měl možnost udělit onu amnestii znovu. A já jsem přesvědčen, že to není nejšťastnější způsob vedení předvolební kampaně, protože pokud chtěl vyslat pan Schwarzenberg signál, že v této věci nechce mít s vládou nic společného, tak já se ptám, co by se stalo, kdyby se stal prezidentem České republiky. Až bude stát před odpovědným rozhodnutím jako prezident, také odejde z Hradu a někde se schová? Jsem přesvědčen, že to není správné. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředseda PSP Jiří Pospíšil: Děkuji. Další faktická, pan ministr financí Kalousek. Prosím.

Ministr financí ČR Miroslav Kalousek: Děkuji, já jenom velmi stručnou reakci. Pan první místopředseda vlády Schwarzenberg opustil sál, protože se cítil zaskočen tím, že neměl tu informaci o amnestii, a vyřešil to jako noblesní muž.

Nicméně kladete-li tyto řečnické otázky, pane poslanče Tejci, tak odpovím stejně řečnickými otázkami. Chcete, aby pan prezident Klaus, člověk, který se podepsal pod takovouto amnestii, měl již zítra možnost uplatnit svou pravomoc jmenovat předsedu vlády podle svého uvážení? Vy jste s ním domluvený? Vy jste s ním tu amnestii domluvil, že? Řekněte, protože byste si přál, kdyby on tu pravomoc zítra mohl uplatnit. My si to nepřejeme, a proto nechceme, aby pan prezident Klaus až do konce tohoto mandátu tuto pravomoc mohl uplatnit. Nicméně pokud panu prezidentovi tu šanci chcete dát, hlasujte ze všech sil.

Místopředseda PSP Jiří Pospíšil: Další faktické. Nejprve pan předseda Filip, pan dále pan poslanec Hašek. Prosím, pane předsedo, máte slovo.

Poslanec Vojtěch Filip: Děkuji, pane místopředsedo. Paní a pánové, myslím, že to je čisté farizejství. Prostě něco tak nechutného, co jsme tady od pana prvního místopředsedy vlády zažili, to zažije člověk málokdy. Na jedné straně říká, že amnestii dá, ano, na druhou stranu řekne, že s touto nesusouhlasí, a bude nám tady vykládat, že o ní nic nevěděl. Prosím vás, znovu opakuji, jestliže to, co jsem ve svém projevu řekl, jestliže se chystá amnestie, tak musí u toho být, vláda rozhoduje ve sboru, to snad ví každý z ministrů, protože na to skládá přísahu. Takže když se to dělá, tak určitě u toho musí být ministr spravedlnosti, u nás místopředsedkyně pro korupci, protože ta je za to zodpovědná, aby korupčníci neutekli. Ministryně práce a sociálních věcí a ministr financí, protože to bude něco stát. A jestli to tak nebylo, tak prosím vás svoji neschopnost nevydávejte za něco, co je čistota uvažování.

Víte, mně to připadá jednoduše tak, že vy jste řekli: Amnestie ano. To je, jako když já říkám: Břitva ano, břitva je určitě vynikající nástroj. Ale když dáte břitvu dítěti, tak se pořeže. Když dáme amnestii takovým nezodpovědným lidem, tak se na to podívejte. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Jiří Pospíšil: Dále faktická pan poslanec Hašek, pak pan ministr. Pan ministr má přednostní právo, takže pravděpodobně má přednost před faktickou. Pan ministr, pak pan poslanec Hašek. (Před řečnickým pultem se oba domlouvají. Poslanec Hašek dostává přednost.) Dobře, děkuji pěkně za vyřešení sporu.

Poslanec Michal Hašek: Děkuji panu předsedajícimu, díky pane ministře.

Dámy a pánové, faktická poznámka ještě k tomu, co tady zaznělo od pana prvního místopředsedy TOP 09 Kalouska. On nám řekl, že pan ministr Schwarzenberg, pan vicepremiér, opustil tento sál, protože byl překvapen a šokován – promiňte, to je volný překlad vašich slov – obsahem oné amnestie a nesouhlasil s ní. A já se musím zeptat: Udělal to stejné pan vicepremiér Schwarzenberg, když se po 1. lednu sešla vláda? Opustil takto šokován a naštván zasedací sál Strakovy akademie a neúčastnil se na protest proti amnestii jejího zasedání? (Silný potlesk poslanců ČSSD.) Prosím o odpověď.

A druhá otázka, řečnická otázka. Dnes je 17. ledna. Amnestie byla vyhlášena 1. ledna. Co dělal Karel Schwarzenberg 16 dnů? Že by zimní spánek? (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředseda PSP Jiří Pospíšil: Dále má slovo pan ministr financí Kalousek. Prosím.

Ministr financí ČR Miroslav Kalousek: Karel Schwarzenberg, pane poslance Hašku, reagoval vždy přiměřeně vzhledem k informacím, které dostal bohužel až po 1. lednu. Do té doby je neměl. Jako noblesní člověk nereagoval hystericky, ale reagoval vždy až na základě těch informací, které dostal.

Já jsem se jenom chtěl přihlásit na drobnou reflexi k panu poslanci Filipovi, který mě zaujal oním přirovnáním k nástrojům, které mohou sloužit nebo které mohou škodit. Chtěl bych ho poprosit, aby doplnil také, že srp dělá úctyhodnou práci, když kosí obilí, kladivo dělá také úctyhodnou práci, když ková kov. Když se to dá dohromady, je z toho srp a kladivo, jsou z toho desetimiliony mrtvých. Prosím, aby mě takovíhle lidi nekádrovali.

Místopředseda PSP Jiří Pospíšil: Tím jsme vyčerpali faktické – a ještě vidím znovu pana předsedu Vojtěcha Filipa. Prosím. Faktická poznámka.

Poslanec Vojtěch Filip: Děkuji, pane místopředsedo. K faktické poznámce k panu ministrovi Kalouskovi: Komunistická strana Čech a Moravy má ve znaku třetí se zeleným lístkem, to aby zdůraznila červenou barvu a zelenou barvu ekologického myšlení. A mimo jiné, kdyby to pan kolega Kalousek nevěděl, tak pro poučení, když už jsme tady byli tak edukováni panem ministrem spravedlnosti, byl to znak včetně písně Pařížské komuny. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Jiří Pospíšil: Ptám se – má někdo ještě faktické

poznámky? Nemá. Vrátime se tedy k řádně přihlášeným. Je přihlášen pan poslanec Miroslav Svoboda. Pane poslance, prosím, máte slovo. Uvedu ještě, že dále vystoupí paní poslankyně Drastichová. Prosím, pane poslance.

Poslanec Miroslav Svoboda: Děkuji za slovo, pane místopředsedo. Vážené kolegyně, kolegové, příznám se, že v tuto chvíli vystupovat není zrovna nejlehčí, protože – (poznámka ministra Kalouska mimo mikrofon). – Starej kozák možná jsem, ale přece jenom mám rád racionální jednání a trošku mi to připadá, že... Ale nicméně přece jen mám připravený projev, tak dovolte, abych vás s ním seznámil. A doufám, že vás nebudu příliš nudit.

V živé paměti máme, jaká kritika se snesla na prezidenta Václava Havla kvůli udělování amnestií a milostí, svého času, samozřejmě. Tehdy i Václav Klaus mezi tyto kritiky patřil. Vida, je tady Klausova amnestie a ve svém důsledku daleko širší než Havlova a pro vnímání spravedlnosti a naděje domoci se práva daleko fatálnější. Ve svém důsledku novoroční Klausova amnestie je de facto legalizace výnosu z trestné činnosti. Jsou-li toto skutečné hodnoty, o kterých Václav Klaus tvrdí, že je dvacet let zastává a prosazuje – koneckonců vzpomeňme si na výroky typu „neznám rozdíl mezi čistými a špinavými penězi“ nebo „potřebujeme více takových Kožených“.

Okolo Klausovy amnestie se vyrojila řada polopravd, nepravd, a dokonce účelových lží. Například není pravda, že Václav Klaus svou amnestií pustil na svobodu prvotrestané, neboť nepodmíněný jednoroční trest získávají z 95 % recidivisté.

Až několik měsíců bude amnestie zaměstnávat české soudy. Propouštění vězňů sice pomalu končí, ale každý okresní soud musí prověřit stovky až tisíce dalších kauz, v nichž byly uloženy podmíněné či alternativní tresty. Někteří soudci se proto obávají zpomalení rozhodování v jiných případech. Na základě amnestie bylo doposud propuštěno více jak 6 tisíc vězňů, celkem se může dotknout ale až 32 tisíc lidí. Například pražské soudy budou přezkoumávat až 15 tisíc spisů a prominout by nakonec mohly zhruba tresty až 8 tisícům lidí.

Prezident odpustil tresty vězení do dvou let, což na první pohled vypadá jako maličkost, jenže ve skutečnosti se to týká i závažných trestných činů ekonomické povahy. Klausova amnestie tedy navíc skutečně budí podezření, že byla účelově prosazena. Koneckonců při projednávání zákona o přímé volbě prezidenta se prapodivně do ústavního článku 63 dostalo písmeno j), kdy – citace – „prezident republiky dále nařizuje, aby se trestní řízení nezahajovalo, a bylo-li zahájeno, aby se v něm nepokračovalo“. Účelem této změny a jejího využití pro

článek II amnestie prezidenta republiky mělo pravděpodobně být učinit tlustou čáru za podvody, za kauzami, které mají počátek v divoké privatizaci 90. let. V této souvislosti Klausova amnestie především porušuje práva rovnosti občanů poškozených amnestovanými a poškozeným uzavírá možnost domoci se svých nároků. Umožnit potenciálním tunelářům, aby tímto způsobem unikli trestu, je výsměch policii, státním zástupcům, soudcům, ale především výsměch občanům České republiky. A skutečně to je de facto legalizace výnosu z trestné činnosti.

V trestním zákoníku je řada činů, kde je sazba od dvou do osmi let. A pokud jde o člověka poprvé trestaného, tak soudy dávají tresty při dolní hranici, třeba ony dva roky. Václav Klaus tyto závažné činy odpustil. Vypadá to, že se vyplácí tyto trestné činy páchat, že si tito zločinci zaslouží vstřícnost, jakousi druhou šanci. Je to bez debaty nejhorší čin Václava Klause. Měl na něj sice z Ústavy právo, ale neměl na něj z celospolečenského pohledu žádný mandát.

Kdo vlastně připravoval amnestii a s kým se prezident radil? Ministerstvo spravedlnosti, se kterým prezident amnestii konzultoval, se také k autorství nechce znát. Byly to prý konzultace ryze právního charakteru. Ministr o její podobě, tedy o tom, koho všeho se bude týkat, informace neměl, dozvěděl se to až z novoročního projevu. Podle ministra Pavla Blažka nikdo z ministerstva nebyl v přípravném týmu. Avšak podle Hradu Václav Klaus byl průběžně informován ministrem spravedlnosti o rozsahu zamýšlené amnestie.

Také obě menší vládní strany, TOP 09 a LIDEM, amnestie zaskočila. Premiér Nečas ji se svými ministry nekonzultoval. Slušně řečeno, krátkozraký je i potlesk pro amnestii např. Karla Schwarzenberga, jak jsme se před chvílí bavili, který tleskal Klausově amnestii s odůvodněním, že máme přeplněné věznice. Zatím jsme svědky toho, že se amnestovaní po propuštění z věznice vracejí k páčání trestné činnosti a míří zpátky za mříže. Naštěstí, snad naštěstí, probíhá prezidentská volba a dnešní postoj pana Schwarzenberga je zcela opačný.

Podle ministra financí pana Kalouska vláda nenese odpovědnost za důsledky rozhodnutí, které dělá prezident. Má jen odpovědnost za provedení tohoto rozhodnutí. Pan Kalousek by si měl lépe přečíst Ústavu, konkrétně článek 63, kdy – citace: „Za rozhodnutí prezidenta republiky, které vyžaduje spolupodpis předsedy vlády nebo jím pověřeného člena vlády, odpovídá vláda.“ Takže za amnestii dle Ústavy prokazatelně odpovídá kromě prezidenta i vláda. Kdo říká opak, evidentně lže, nebo samozřejmě nezná Ústavu. Kdybychom přistoupili na Kalouskův argument, tak přece výkon rozhodnutí je jeho důsledkem. Proto se vláda měla zachovat daleko prozíravěji. Namísto toho premiér Nečas jen sklopil na hlavě uši a poslušně amnestii spolupodepsal.

Z toho vyplývá jasný závěr. Odpovědnost za důsledky novoroční amnestie nese nejen prezident, který ji vyhlásil, ale i premiér Nečas, který ji kontrastně signoval, dle Ústavy i jeho vláda. Tímto novoročním aktem jen potvrdil opět základní fakt: tento premiér a jeho vláda jsou nekompetentní, ale především nedůvěryhodní.

Děkuji za pozornost. (Potlesk z levé části sálu.)

Místopředseda PSP Jiří Pospíšil: Další řádně přihlášenou je paní poslankyně Jana Drastichová, připraví se paní poslankyně Marta Semelová. Paní poslankyně prosím máte slovo.

Poslankyně Jana Drastichová: (Poslankyně Drastichová pokládá před sebe na řečnický pult ceduli s nápisem HŘÍCH č. 2 - AMNESTIE A ROSTOUCÍ KRIMINALITA.)

Děkuji, pane předsedající. Dámy a pánové, lednová amnestie, kterou naprosto nerozvážně a bez rozmyslu svým podpisem stvrdil a uvedl v život Petr Nečas, nám přinesla konkrétní negativa se společensky demoralizujícími a zhoubnými vlivy. Toto nezvratné rozhodnutí učinil bez znalosti konkrétního počtu propuštěných vězňů, nemluvě o skutečných dopadech tohoto nepochopitelného generálního pardonu. Smutný fakt dokreslilo přiznání Nečasova kabinetu, že konkrétní čísla propuštěných zjišťovali až devět dní poté. Ano, slyšíte dobře, devět dní poté. Každý soudný by přitom očekával, že se nejen posoudí počty osvobozených, ale i ekonomické, sociální a mravní dopady amnestie. Přece každá amnestie se musí připravit i s vědomím těchto důsledků, a ne nahodile či snad někomu na míru. Čím více dokreslit naprostý diletantismus a nezodpovědnost vládní byrokracie, která se dopustila právního experimentu na českých občanech, kteří žijí řádně a v souladu s právem, když si své kroky ověřuje až po více než týdnů a argumenty hledá až nyní téměř tři týdny po vyhlášení široké milosti?

Tragické podcenění dopadu amnestie jasně ukázal bezprostřední nárůst drobné trestné činnosti. Propuštění tisíců pachatelů trestných činů je demotivující nejen pro širokou veřejnost, ale i pro policisty a státní zástupce. Stojí je spousta úsilí a úmorné práce, než drobné zlodějíčky chytí a usvědčí. Teď poznali, jak marná jejich práce je.

Na amnestii doplácí poctiví lidé. Znovu budou čelit ukradeným autům, rozbitým bočním sklům, rozřezaným pneumatikám, ale i vybilným bytům a domům. Život jim bude zneprjemňovat výtržnictví a rušení nočního klidu, budou ohroženi fyzickými napadeními a přepadeními.

U nás v Moravskoslezském kraji, kde byli propuštěni zejména pachatelé drobných činů, se to již od prvních hodin jejich nenadálé svobody projevuje: ukradené okapové roury, vykradený obchod, s tím související sekundární náklady pro majitele – zničený plot, rozbitá výloha, nárůst pocitu

nebezpečí. Nemluvě o tom, že se reálně na severu Moravy a ve Slezsku obáváme těch, kteří aktivně rozdmýchávali sociální nepokoje. Obáváme se rozhoření dalšího Šluknovska, kdy touto nepochopitelnou amnestií jsou do sociálně a ekonomicky zjiřené situace vpuštěni kriminálníci, veřejní virválisté a lidé, kteří programově destabilizují veřejný prostor.

Dalšími podvedenými vládní amnestií jsou svědci. Co mohou čekat svědci, kteří v dobré víře šli napomoci spravedlnosti? Asi nadávky a výhrůžky, v horším případě fyzické útoky. Myslíte, že budou i proti budoucím zlodějům a zločincům nějakí svědci ochotní svědčit a být ku pomoci spravedlnosti s touto prožitou zkušeností?

Připomeňme i to, že soudci kvůli agendě amnestovaných případů musejí odložit živé souzené kauzy. Tím znovu dojde k prodloužení jejich projednávání a k oddálení vynesení pravomocného rozsudku. Přitom právě přílišná délka soudního řízení a svého druhu zdržení spravedlnosti byly jedním z argumentů prezidenta pro tuto nepochopitelnou amnestii. Podvodníci dostali poučení, že se vyplácí cíleně vyhýbat soudnímu řízení pod různými smyšlenými důvody a prodlužovat ho vyslovováním podjatosti soudců či jinými právními klíčkami, nemluvě o náhlém návratu roky hledaných tunelářů fondů a strůjců vážné hospodářské kriminality. Roky se vyhýbají spravedlnosti. Před Vánocemi se náhle vracejí do republiky. Hodně zvláštní! Až by se chtělo říci, že promyšlené s vědomím brzkého omilostnění. A to už vůbec nemluvíme o velkých kauzách s milionovými až miliardovými dopady, ve kterých jde o zpronevěru peněz občanů, firem nebo státu. Nyní je konečně po letech složitě vyšetřování a souzení vše v pořádku, nikdo žádné miliony, či dokonce miliardy neukradl, lidé, kteří stáli těsně před vynesením pravomocného rozsudku, jsou opět bezúhonní, čestní, klidně mohou zase podnikat a někoho podobným způsobem znovu obrát o jeho úspory. Nemluvě o tom, že někteří se mohou hlásit i o ušlou mzdu a své tzv. újmy. Facka daná celé široké veřejnosti, a to v přímém přenosu!

Ministr spravedlnosti Blažek zdůvodňoval nemožnost poradit se o amnestii předem s odborníky tím, že by to způsobilo velký neklid ve věznicích. Ale pan ministra a pan premiér to špatně pochopili. Neměli se radit s vězni, ale s odborníky na trestní právo, s nejvyšším státním zástupcem a s vrchní státní zastupitelkou. Věřím tomu, že z těchto kruhů by nedošlo k úniku spekulací o detailu amnestie. Ostatně v této souvislosti mě udivilo, jak si vláda v reálu věří navzájem, kdy informace o plánované amnestii byla tajena před většinou kabinetu s odůvodněním, že by se pryč, a to cituji doslova, rozkecala. Probůh, co je to za vládu, když takto pracuje se svou odpovědností za kontrasignaci? Navíc za velmi vážnou kontrasignaci s dlouhodobými dopady na společnost. Prezidentsko-premiéřská amnestie je ve výsledku výsměchem demokracie, systému, který je postaven nejen na svobodě, ale především na odpovědnosti a úctě k ní. Nemluvě o

dehonestaci čestných a poctivých občanů nejen ČR, protože recidivistů se bojí i naši sousedé. Prezident a premiér, tedy vrcholní představitelé státu, zase jednou ukázali, že zde nejsou primárně pro slušné a poctivé lidi, ale naopak pro grázly, obzvláště ty vysoce postavené a vlivné.

A na závěr mi ještě dovolu, abych uvedla jednu svou osobní poznámku. Včera v Karviné přepadli mou tetu. Ráno šla na odběr krve. Chtěli jí vzít kabelku. Snažila se bránit. Bohužel v 76 letech se to daří velmi těžce. Povalili ji na zem a kromě okradení, šoku a bolesti, protože je po operaci totální endoprotézy kyčle, si bere s sebou i sekundární důsledky: vyřízení nových dokumentů, výměnu zámku, ale hlavně strach. A jen pro dokreslení: úterní střelba na benzinové pumpě v Karviné – jeden mrtvý, navýšení kriminality v posledním týdnu právě v Karviné a v Ostravě. Chodily mi maily, ve kterých se rodiče svěřují, že se bojí děti pouštět ven.

Takže vám, vládo, za Karvinsko, ale i celou severní Moravu pěkně děkuji! (Potlesk poslanců VV i ČSSD.)

Místopředseda PSP Jiří Pospíšil: Další řádně přihlášenou je paní poslankyně Marta Semelová, připraví se pan poslanec Michal Babák. Paní poslankyně, prosím, máte slovo.

Poslankyně Marta Semelová: Děkuji. Vážený pane předsedající, vážené kolegyně, kolegové. Opět, a ani nevím pokolikáté už, se scházíme kvůli vyslovení nedůvěry vládě Petra Nečase. Občané jsou jejími kroky dlouhodobě znechuceni, rozčilují se, protestují, demonstrují, podepisují nejrůznější petice, ale s vládou to ani nehne. Její obdivuhodný klid, ať se děje, co se děje, klapky na očích a úsměv na tváři, to je póza, s níž čelí každému argumentu, každé výtce. Přitom aféry přerůstají v tomto volebním období do takových rozměrů, že zůstává rozum stát nad tím, jak se někdo může za těchto okolností držet svých postů zuby nehty. A vůbec nevdává, že na jednom místě vydrží třeba jen pár dní. Vždyť schopnosti a odbornost jsou u jednotlivých vládních činitelů zřejmě tak nebyvalé, že mohou z fleku řídit prakticky jakýkoliv resort. Není divu, že pak nekompetentnost, arogance a absolutní imunita vůči čemukoliv sociálnímu vládne České republice. Bezrestně se tak může rozrůstat korupce, zlodějiny, okrádání nízko- a středněpříjmových jednotlivců i celých rodin, jen aby se napakovali ti nejbohatší. Může se vydávat rozsáhlý majetek církvím bez ohledu na nesouhlas naprosté většiny národa atd. atd. A pokud by snad nějaký trest přece jen hrozil, pak tu máme prezidenta a premiéra. Ti všemu rozumějí a všechno zařídí.

Uvědomujete si, vážení členové vlády, ale svoji spoluzodpovědnost za to, co se tady děje? Za porušování práv a demokracie, za házení klacků pod nohy těm, kteří chtějí odhalit lumpárny, k nimž v našem státě dochází?

Za očištění kriminálních a podrážení těch, kdo byli podvedeni a okradeni a kteří očekávali odškodnění, na něž mají nárok? Mluvím o tom samozřejmě v souvislosti s podivnou amnestií, díky níž vyšli z vězení nejen ti, kdo se provinili méně závažnými trestnými činy. Mimočodem, mnozí z nich jsou nyní v situaci, kdy se ocitli bez peněz, bez střechy nad hlavou, mnozí bez rodiny a jakéhokoliv zázemí, bez odborné a další pomoci. Co myslíte, že jim teď zbývá? Co budou asi tak dělat?

Propuštění jsou ale i další, kteří mají na triku mnohem závažnější trestnou činnost, a také ti, u nichž bylo trestní stíhání zastaveno. Právě v těchto případech může být rozpletení nejrůznějších, mnohdy, jak se zdá, značně významných vazeb velmi zajímavé. Až se přímo nabízí otázka: Není právě toto důvod amnestie, kterou mají v rukou dva nejvyšší představitelé při spoluzodpovědnosti celé vlády? Není zvláštní, kdo, s jakými kontakty a známými a za jaké delikty, k nimž se dlouhodobě hledají souvislosti a sbírají všechny důkazy, má vyjít s čistým štítem, protože dokončení trestního stíhání někdo zamezil? Občané se oprávněně ptají, jak je možné, že někdo si u nás může dovolit všechno a ještě se vysmívá ostatním do tváře, zatímco druhý je stíhán za každé malé pochybení. Jak je možné, že jsou přijímány zákony, které obyčejné slušné lidi hážou přes palubu do náruče lichvářů a exekutorů, a tunelářům a korupčníkům jsou zametány cestičky?

Jak je možné, že jeden dělá od nevidím do nevidím a nemá ani na nájem, zatímco druhý bere statisíce měsíčně, aniž by dřel jako kůň, jak nám to svého času vysvětloval pan premiér? On vůbec dokáže vysvětlit všechno. A nejenom on, ale i další členové vládní koalice. Jen občané to nějak nechťejí chápat. Namísto úsilí o nápravu věcí veřejných mají stále víc a víc pocit, že LIDEM předvádí trapnou frašku, které už nevěří ani malé dítě, že za komedií, kterou hraje vládní koalice, by měla už co nejdříve spadnout opona a hlavní aktéři by měli odejít – bez potlesku. Jenže k tomu se očividně nikdo z této povedené sestavy nechystá. A tak budou dál občané s největší pravděpodobností snášet vše, co jim vládní koalice naservíruje. Nekoncepční důchodovou reformu, která vyvádí státní peníze do soukromých fondů. Sociální reformu, na kterou doplácují senioři, mladé rodiny s dětmi, zdravotně postižení i nezaměstnaní. Zdravotní reformu, kterou pocituje každý, kdo se potřebuje léčit. Studentům nadělí školné, respektive zápisné. Nezaměstnaní budou dál šikanováni formou DONEZ, chudí se dál budou doprošovat o dávky v hmotné nouzi, aby přežili. Přitom chudobou je ohroženo přes milion lidí.

Téměř deset procent obyvatel v naší zemi se dostalo vašim přičiněním do situace, kdy nemají na základní životní potřeby. V roce 2012 také vzrostl počet domácností s absolutně nejnižšími příjmy, tedy těch, které hospodařily s příjmy pod hranicí životního minima. Ale to vládní koalici

nezajímá. Přijímá nové a nové zákony, které většinu obyvatel ještě dál přidusí.

V důsledku zvýšení DPH rostou víc a víc nároky na rodinné rozpočty, na nákup potravin, obědů ve školní jídelně, veřejnou hromadnou dopravu, na léky, na bydlení, elektřinu, plyn, teplo a vodu. Víc bude stát telefonování, ceny knih, vstupenek a další. Domácnosti touto úpravou připravujete až o několik stokorun měsíčně.

Své by vám mohli vyprávět senioři, jejichž průměrný důchod v současnosti činí 10 550 korun, přičemž mnozí na tuto částku zdaleka nedosáhnou. Ano, ti, kterým díky vaší vládní koalici ODS, TOP 09 a LIDEM, která prosadila nižší valorizaci, porostou letos a v následujících dvou letech důchody jen o třetinu inflace a o třetinu růstu reálné mzdy. Průměrný důchod se tedy zvýší zhruba o 156 korun místo původně očekávaných 428 korun. Třileté omezení valorizací navíc sníží základy i pro valorizace v příštích letech. Ministerstvo práce a sociálních věcí počítá s propadem reálné průměrné penze o 1,3 %, ale všechno jim zároveň zdražujete. Kde na to mají oni a další rodiny brát?

Uplynulý rok byl evropským rokem aktivního stárnutí a mezigenerační solidarity. Vláda České republiky vyjadřuje solidaritu, ale s úplně někým jiným – s bohatými, s katolickou církví, s vysokými politiky prolezlými korupcí a s tuneláři. Není divu, že 80 % občanů této země vládě nedůvěřuje. Moji důvěru vládní koalice pod vedením Petra Nečase nikdy nezískala.

Děkuji za pozornost. (Potlesk z lavic KSČM.)

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji paní kolegyni Semelové. Dalším do rozpravy je pan poslanec Babák. Máte slovo.

Poslanec Michal Babák: Vážený pane předsedající, dámy a pánové, vážená vládo. Koukám, že pracovní nasazení vládní koalice je veliké. Vidím tady dva zástupce TOP 09, čtyři, pět zástupců ODS. To je úcta. To je morálka k zákonodárnému sboru. Trošku pokory by to chtělo, si myslím.

Tak já to zopakuji, proč tady jsme. Dnes tady jsme zejména proto, že 41 poslanců sociální demokracie dalo v podstatě návrh na vyslovení nedůvěry vládě České republiky vzhledem k amnestiím. My jako klub Věcí veřejných jsme se snažili již loňským rokem vyvolat toto vyslovení nedůvěry vládě, bohužel nedisponujeme takovým množstvím poslanců. Ale již tehdy to bylo zejména kvůli jednomu z našich hříchů, byl to myslím hřích číslo sedm, to znamená rušení nemocnic.

Těch hříchů bychom napočítali daleko více. My jsme se zaměřili na deset základních hříchů, kdy prvním hříchem, o kterém tady již mluvili moji kolegové, je rostoucí nezaměstnanost. Druhým, a to je ten hlavní, proč tady dnes sedíme, je amnestie a rostoucí kriminalita. Třetím hříchem jsou vysoké ceny

potravin. Čtvrtým je právě to, co jsem říkal, nekoncepční rušení levných nemocnic. Pátým hříchem, o čemž tady už mluvil můj kolega pan doktor Štětina, je velmi aktuální hřích a je to nakupování moci a zastrahování policie. Šestým hříchem je podpora lichvářů a exekutorů, o čemž tady bude určitě hovořit můj kolega pan doktor Bárta. Sedmým hříchem je zhoršování podnikatelského prostředí. Osmým jsou tzv. církevní restituce, což já považuji za hlavní hřích této vlády. Devátý hřích je podpora hazardu, o čemž tady hovořil pan Novotný.

A já si dovoluji krátce pohovořit o desátém hříchu, což je vysoká cena nafty a též vysoké spotřební daně a daň z přidané hodnoty. (Na řečnický pultík byla dodána cedule s heslem desátého hříchu: Drahá nafta a zvyšování DPH.)

Několikrát jsme tady za poslední půlrok až třičtvrtěrok zmiňovali, že je absolutní nesmysl v této ekonomické situaci zvyšovat daň z přidané hodnoty. Několikrát jsme předkládali poslaneckou iniciativu, a to buď klasickými novelami, nebo též dalšími prostředky, aby zůstala DPH na úrovni 14 a 20 %. Několikrát jsme zmiňovali, že zvyšování daní v této době povede pouze k podvázání ekonomiky. Několikrát jsme ukazovali na konkrétních příkladech z roku 2012, kdy snížená sazba DPH byla zvýšena z 10 na 14 % a nestalo se to, co predikovalo Ministerstvo financí, které myslelo, že vybere o zhruba 16 až 18 miliard víc. Vybralo pouhých 6 miliard. To znamená, že zvednout DPH v této době je absurdní. Zvednout DPH byť o jeden procentní bod na snížené i zvýšené sazbě a myslet si, že se vybere o 18 miliard víc, když se to nestalo v roce 2012, tak to je prostě ekonomický nesmysl. Proto Věci veřejné dávaly několikrát pozměňovací návrhy, dávaly několikrát poslaneckou iniciativou novelu na tento zákon a prosily vládu: Nezvyšujte DPH, je to nesmysl. Dokonce máme ještě jeden pozměňovací návrh, respektive novelu zákona zaparkovanou ve Sněmovně a bohužel z určitých legislativních procesů se k ní nedostalo.

Rozpočty. Má to samozřejmě velký vliv na rozpočty. Několikrát jsme upozorňovali, že rozpočet na rok 2013 je sestaven na základě živých informací, na základě špatných čísel, na základě vykonstruovaných čísel, která nejsou reálná, právě proto, že počítá například s osmnáctimiliardovým výnosem ze zvýšení DPH, což je absolutní nesmysl. Na druhé straně na kapitolách všeobecné pokladní správy a na kapitole státního dluhu, které jsou přečpané k prasknutí, kde pan ministr financí má obrovskou vatu a chce tím právě přikrýt to, že nevybere tolik peněz, nevybere na DPH, nevybere na dani z příjmů, nevybere na spotřebních daních, a tady to ukrývá právě do těchto kapitol. To znamená, že je jednoznačně v rozporu se zákonem o rozpočtových pravidlech. Nesčetněkrát jsme na to upozorňovali a nesčetněkrát jsme tady na Poslanecké sněmovně plédovali o to, aby byl přepracován rozpočet pro rok 2013. Bohužel se tak nestalo.

Další věc, na kterou chceme upozornit, a dalším z hříchů naší vlády, hříchem číslo 10, je vysoká cena nafty. Na to upozorňujeme již rok a půl. Ještě když jsme byli v koalici, tak jsme vyjednávali, abychom mohli snížit spotřební daň na naftu. Dokonce jsme to dokládali několika sofistikovanými studiemi z VŠE od pana docenta Ševčíka a dalšími, kterými jsme to dál v roce 2012 aktualizovali, kde jednoznačně vychází, že snížení ceny nafty, to znamená snížení spotřební daně na naftu, povede minimálně k neutrálnímu i k pozitivnímu vývoji rozpočtu, to znamená, že se to neprojeví negativně na rozpočtech, jak to absolutně nesmyslně zní z Ministerstva financí, protože tudy projíždějí stovky a tisíce kamionů, které neberou v naší zemi naftu, a tím pádem nedají ten výnos spotřební daně či DPH do našeho rozpočtu. Nesčetněkrát jsme na to upozorňovali, nesčetněkrát jsme podávali pozměňovací návrhy či rovnou novelu zákona o spotřební dani, bohužel bez výsledku.

Další věc, na kterou bych poukázal, je přímo věc z programu Věcí veřejných. Je jednoznačně hříchem především skupinky LIDEM, která to není momentálně schopna prosadit na koaliční úrovni, a to jsou anonymní akcie a majetkové přiznání, za které jsme bojovali a bojujeme od začátku působení ve vysoké politice. Nevím, kdo z vás sledoval v pondělí Události komentáře, kde k mému překvapení vicepremiérka pro boj s korupcí Karolína Peake prohlásila, že majetkové přiznání je jenom populistické gesto. Ona sepisovala program Věcí veřejných a majetkové přiznání bylo v tomto programu jako mantra, jako jedna z hlavních věcí, a v tuto chvíli začíná tvrdit, že je to pouze populistické gesto. To je špatným příkladem toho, jak drží program Věcí veřejných, jak se tady v dubnu bila v prsa.

Anonymní akcie. Anonymní akcie: nesčetněkrát jsme tady dávali přímo náš návrh – bohužel jsou zaparkovány v legislativním procesu –, který žádá to, aby akcie byly jednoznačně dány a zapsány v depozitáři, aby už opravdu nebylo možné se schovávat za anonymními akciemi. To, co dává vláda v tuto chvíli, to znamená nějaký soubor tří variant, aby si akcionář mohl vybrat, jestli to zapsat do depozitáře nebo ve druhé variantě dát například jako zápis do nějakého komerčního ústavu a v té třetí, v té nejměšnější variantě, dokonce v podstatě přepsat akcii z doručitele na majitele, což se dá tak lehce obejít, tak to je opravdu výsměch. My máme jednoznačně dobrou variantu, jenom tu jednu variantu, kterou vláda předložila, a to zápis všech firem, všech akciových společností, do centrálního depozitáře.

Co se týče ekonomických věcí, tak o těch hříších bych tady mohl mluvit ještě dlouho. Bohužel nepadají na úrodnou půdu. Teď tady dokonce vidím, že tady není ani jeden zástupce vládní TOP 09, takže si to nechám na dobu, až budeme tyto návrhy předkládat znovu, a snad budeme mít

větší štěstí a snad vládu přesvědčíme, že tady má být pro lidi a ne pro sebe.

Děkuji za pozornost. (Potlesk z lavic VV.)

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji. To byl pan poslanec Babák. Dalším v řadě je pan poslanec Grospič. Pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Stanislav Grospič: Děkuji, pane místopředsedo. Vážené kolegyně a kolegové, musím říci, že s určitým zadostiučněním sleduji dnešní diskusi, která se tady rozvinula v Poslanecké sněmovně při příležitosti posuzování důvěryhodnosti současné české vlády, vlády pana Petra Nečase a samozřejmě i pana Miroslava Kalouska, který mi tady napovídá, že bych měl také zmínit výročí Velké říjnové socialistické revoluce.

Já bych chtěl říci, že mě zaujalo, jak vehementně předseda vlády obhajoval úspěchy České republiky, jak dovedně Česká republika proplovává hospodářskou krizí a stále vykazuje jednu z nejnižších mír chudoby a vůbec sociálních propadů. Chtěl bych mu říci, a on to asi velice dobře musí také vědět sám, že míra hodnocení ratingu, na který se tolik odvolával ve svém vystoupení, je vysoce relativní. Vytvářejí ho soukromé finanční instituce. Zcela určitě je dnes předmětem poměrně promyšlených dalekosáhlých spekulací, které se dotýkají i poměrně silných a významných ekonomik, včetně rozhodujících ekonomik Evropské unie, a zcela určitě také proto se například Evropský parlament zabýval mírou snahy omezit vliv těchto agentur, které tento rating jednotlivých států vytvářejí. A myslím si, že není zcela odvislé, že právě Evropská unie má vysoký zájem začít takováto takzvaná nezávislá hodnocení regulovat. Zcela určitě s tím asi nekoresponduje reálná situace v České republice, to znamená skutečná míra chudoby, skutečná míra sociálního vyloučení a skutečná míra ekonomického propadu, která je ve velké míře odvislá nikoliv od úspěchů české vlády Petra Nečase či daňových opatření Miroslava Kalouska, ale prostě od stavu německé ekonomiky.

Já bych v této souvislosti chtěl říci, že je velice významným momentem, že několik let se drží například nezaměstnanost na více jak půlmilionových hodnotách. Ta skutečná nezaměstnanost osciluje od 700 do 800 tisíc. Je potřeba k tomu počítat i osoby, které řeší svoji ekonomickou situaci, do které se dostanou, a ztrátu zaměstnání tak, že upřednostňují předčasné odchody do starobních důchodů. Dnes budou moci volit i takzvaný předdůchod. To samozřejmě všechno nahrává při změně ukazatelů vytváření skutečného obrazu o reálné míře zaměstnanosti a možnostech české ekonomiky.

Počet krachujících firem, počet volných disponibilních pracovních míst

také o něčem vypovídá. Zcela určitě o tom vypovídá i to, že sice nominálně roste průměrná mzda, ale reálně již řadu měsíců výrazně klesá a stále se rozšiřuje počet zaměstnanců, kteří nedosáhnou ani průměrné ani mediánové mzdy v České republice.

Nicméně předmětem dnešních diskusí a dnešního vyvolání otázky důvěry vládě je otázka amnestie a kontrasignace předsedy vlády a odpovědnosti vlády za tento akt. Já bych s vaším dovolením použil citát z dnešních Hospodářských novin, kde bylo napsáno, že prezidentská amnestie potěšila nejen drobné pachatele trestných činů, ale také osoby zapletené do složitých hospodářských kauz. Hospodářské noviny uvedly příklad pěti kauz, kterých se amnestie týká. Podotýkám, že se nejedná o ty mediálně nejnámější kauzy, které rovněž byly amnestovány rozhodnutím prezidenta a kontrasignací předsedy vlády.

První příklad se týkal pachatele, který se třináct let skrýval poté, když v polovině devadesátých let jako společník firmy POP-ART podle obžaloby zorganizoval rozsáhlý podvod s takzvanými eskontními směnkami. Podstatou mělo být ručení směnkou krytou fiktivními obchody právě zmiňovanou firmou a hodnota této transakce měla činit 48 milionů. Stíhání dotčeného bylo amnestií navždy zastaveno.

Druhý případ se týká nákupu mercedesů do Běloruska. Šlo o 14 nakoupených aut na formu leasingu, poté nelegálně převezených za hranice České republiky, prodáno a oznámeno Policii České republiky, že byly zcizeny. Tento případ byl téměř dva roky policií rozkrádán (?), bylo velice složité chytit hlavního pachatele, a poté co byl chycen hlavní pachatel, tak v současné době je předmětem amnestie, a tedy trestní stíhání nebude možné.

Třetí případ je tunel skláren v Rapotíně, kde jednoduchý podvod, kdy sklárna prodávala výrobky přes firmu svého finančního ředitele, vedl k zpronevěře podle vyšetřování v této kauze téměř 25 526 000 korun. Nutno říci, že nebyl nikdy vynesena pravomocný rozsudek v této kauze a už také asi nebude.

Čtvrtý příběh se týkal podvodů občana jiné než české národnosti žijícího v Polsku, které páchal na území České republiky, kdy přes firmu Trans World Art bylo nakupováno různé zboží, faktury nebyly placeny. Dotyčný se vyhýbal trestnímu stíhání, nepobýval v České republice a posléze, když začal komunikovat s orgány činnými v trestním řízení, stal se předmětem, kterého se rovněž dotkla v kladném smyslu amnestie prezidenta republiky.

Pátý podvod se týká snižování daní fiktivními fakturami v polovině devadesátých let u jednoho rozhlasového média na území České republiky. Rovněž zde už nikdy nedojde k odstíhání.

Chtěl bych říci, že rozměr amnestie a otázka kontrasignace předsedou

vlády České republiky a odpovědnosti vlády České republiky má práve v této souvislosti i s těmi příklady, které jsem citoval z dnešních Hospodářských novin, hluboký morální rozměr. Nejde o to, jestli amnestie je přežitek feudální, či se proti němu jako institutu postaví člen vlády a posléze vyjádří loajalitu k té vládě, přestože se cítí podveden, přestože sám říká, že je prvním místopředsedou této vlády a usiluje o prezidentský post v České republice, nejde jen o to, jestli dovedně vytváří klaku nezkorumpovatelnosti a zásadovosti v České republice, ale jde také o moment, zda tak závažné věci, které mají mít zcela určitým způsobem lidský rozměr, jsou připravovány odpovědnými institucemi a pouze svým rozhodnutím nakonec prezident České republiky jako nejvyšší představitel a zástupce českého státu využije svého ústavního práva a po projednání této záležitosti nejenom s Ministerstvem spravedlnosti, nejenom s vládou České republiky, ale i s předsedou vlády tedy se rozhodne, že nějakým způsobem zváží společenský význam určitých trestných činů, osudy jejich pachatelů a spojí s tím svůj podpis.

Chtěl bych říci, že článek 63 Ústavy České republiky ve svém odstavci říká tuto věc zcela jasně: Rozhodnutí prezidenta republiky vydané podle odst. 1 a 2 článku 63 Ústavy České republiky vyžaduje ke své platnosti spolupodpis předsedy vlády nebo jím pověřeného člena vlády. V odst. 4 výše citovaného článku Ústavy České republiky se pak stanovuje, cituji, že za rozhodnutí prezidenta republiky, které vyžaduje spolupodpis předsedy vlády nebo jím pověřeného člena vlády, odpovídá vláda. Vláda České republiky podle čl. 76 odst. 1 Ústavy rozhoduje ve sboru.

Myslím si, že to je jeden ze základních momentů, kdy vláda nejenom popřela své vlastní programové prohlášení, ale také ukázala, že se necítí nijak vázána Ústavou České republiky. Je to moment zcela závažný, který by měl vést k vyvození odpovědnosti české vlády a samozřejmě k vyvození odpovědnosti, osobní odpovědnosti předsedy české vlády. Domnívám se v tento moment, že není možné setrvat na stanovisku, kdy vláda bude říkat, že kontrasignace je akt čistě formální, že toto bude základní zdůvodnění předsedy vlády České republiky, protože v ústavním pořádku jak Republiky československé, tak Československé republiky v poválečném období, v Ústavě České republiky tento institut byl zakotven, nebyl nikdy v minulosti zneužit a poprvé došlo k jeho zneužití v devadesátých letech bývalým prezidentem České republiky Václavem Havlem, který rovněž své rozhodnutí nekonzultoval s českou vládou. Myslím si, že není dobré zavádět tuto praxi a tuto zvyklost do právního pořádku a ústavního pořádku České republiky, že by měly být respektovány základní demokratické hodnoty a že by to měl být i široký signál pro veřejnost včetně mladých lidí o tom, jakou budoucnost jim chystá dnešní vláda Petra Nečase, která nemá mou důvěru.

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji. To byl kolega Grospič a slovo má paní poslankyně Nedvědová. Prosím.

Poslankyně Marie Nedvědová: Dobrý večer, kolegyně, kolegové. Já si myslím, že po dnešním jednání v podstatě už pan předseda vlády ví, co to je kontrasignace, a že není pošťák a že naopak jeho podpis je podmínkou pro platnost rozhodnutí prezidenta o amnestii. Ovšem nepředpokládám, že to ještě někdy bude potřebovat. (Pobavení v sále.)

Debata o amnestii však spíše poukazuje na jiný a dle mého názoru zásadní problém. Léta se tady hovoří, že je nutno přijmout koncepci soudnictví, která však tady dodnes není, a přes řadu slibů vládních politiků není ani naděje, že by se zde v dohledné době objevila. Stejně tak je tomu i s výběrem soudců a státních zástupců. Kdo je vlastně odpovědný za to, že na tyto posty jsou vybíráni skutečně ti nejlepší z nejlepších? Jak je možné, že čím dál častěji se dozvídáme o tom, že ten či onen soudce, ten či onen státní zástupce jsou postihováni kárnými žalobami a že se jejich kauzy zametají pod koberec?

Proč o tom hovořím právě v souvislosti s amnestií? Z rozhodnutí o amnestii je napadán hlavně článek II umožňující zastavení trestního stíhání ve stanovených případech. Již ale samotná skutečnost, že za osm let orgány činné v trestním řízení nebyly schopné kauzy skončit, o něčem svědčí. Pan ministr spravedlnosti tady na tyto skutečnosti poukazoval, poukazoval v podstatě i na to, kde byly ty závady, ty průtahy. Ale podle mého názoru se tady nabízejí dva důvody, proč se tak nestalo. Jednak buď tyto orgány úmyslně kauzy natahovaly, aby k jejich skončení nikdy nedošlo, aby nikdy neodsoudily například kolegu Berku, což tedy ale nepředpokládám, anebo selhal systém. Není přece možné, aby za dobu více než osm let se věc v trestním řízení neskončila. A podle mého názoru je na ministrech vnitra a spravedlnosti, aby z této skutečnosti vyvodili patřičné závěry. Lhůty ke skončení trestního řízení jsou neustále příliš dlouhé a podle mého názoru čím dál delší. Je známo, že jediný účinný trest je takový trest, který je uložen bezprostředně po spáchání trestného činu, a ne až za dlouhou dobu, kdy ani sám pachatel kolikrát neví, čeho se vlastně dopustil.

Pamatuji, že v minulosti pro vazební řízení a vyšetřování obecně byla stanovena lhůta dva měsíce. Tato lhůta byla v podstatě až na výjimky dodržována. Dnes, pokud je věc ukončena v této lhůtě, je to spíše malým zázrakem. Také hlavní líčení byla zpravidla ukončena po dvou, nanejvýš třech stáních. Dnes není výjimkou, že hlavní líčení bývá ukončeno po více než třech stáních, a není důvodem odročování jen nekázeň svědků či samotných obžalovaných. A vůbec již není výjimkou, že mezi odročnými stáními je lhůta delší tří a více měsíců. Setkala jsem se i s lhůtami téměř

ročními mezi jednotlivými jednáními a to platí i pro civilní řízení nebo i pro šetření trestních oznámení.

O tom, za jak dlouho jsou vyhotovovány rozsudky, o tom už vůbec nemluví. Já osobně na jeden rozsudek čekám už rok a půl, a není nikde v dohlednu. Jak to, že páni ministři o těchto věcech nevěděli a nevědí? Proč dopustili, aby se spory mohly vléct tak dlouhou dobu?

Pan ministr spravedlnosti si posteskl, že trestní řád dostatečně neupravuje práva poškozených. Četla jsem to v jedněch novinách. Přitom v tomto volebním období minimálně dvakrát byl projednáván zákon posilující práva poškozených, a stále nedostatečně. Byl dokonce přijat zákon o obětech trestných činů, který tyto oběti opět nechrání zcela dostatečně, tak jak by si zasloužily. Místo toho musí strpět vláčení svých jmen novinami a odpovídat na dotěrné až hyenistické dotazy novinářů, o náhradě škody nemluvě. A vláda opět k tomuto mlčí.

Pan ministr si rovněž stěžoval na složitý trestní řád, který komplikuje trestní řízení a způsobuje jeho prodlužování. Jistě. Musím se zastat pana ministra spravedlnosti, není dlouho v této funkci, nicméně současná vláda zatím žádné kroky ke zjednodušení tohoto předpisu neučinila. Spíše naopak. Dalšími novelami ho učinila zcela nepřehledným a zbytečně komplikovaným. Bylo to snad úmyslně proto, aby to opravdu v případě, že by došlo na trestní stíhání vlivných osob, měly orgány činné v trestním řízení složité a v podstatě aby tyto věci v důsledku toho nemohly být skončeny včas a řádně?

Chování odsouzených po amnestii není důsledkem amnestie. Jejich chování je důsledkem tohoto systému, který si neváží lidí jako takových, a toho, že stát neplní své funkce. Ano. V minulosti existoval na každém okrese kurátor, který měl na starosti starost o propuštěné odsouzené a měl jim pomoci začlenit se do společnosti. Je zcela jisté, že postpenitenciární péče nyní v našem státě leží jen na charitativních organizacích a státem není nijak cílevědomě organizována. Nejde jen o péči materiální, ale o určitou ochranu společnosti. To, co se dělo po hromadném propouštění vězňů na základě amnestie, se pouze v menším rozsahu děje při propuštění těchto osob z výkonu trestu denně. V tomto případě to bylo s ohledem na nečekanost amnestie víc vidět.

Řada vězňů ztratila ve výkonu trestu původní zaměstnání, bydliště, rodinné a sociální vazby, pokud je vůbec kdy měla. Pak se buď nedokážou do společnosti začlenit, nebo se o to nesnaží, neboť k tomu nemají motivaci, a případně po neúspěšném pokusu opět spadnou na dno a zase začnou s pácháním trestné činnosti a v nejhorším případě to končí i sebevraždami, jak jsme toho byli svědky i v nedávné době. Těmto lidem je třeba aspoň v začátcích pomoci a současně tak je možno i před nimi do určité míry společnost do okamžiku jejich začlenění chránit. V

tomto směru amnestie selhání státu a jeho orgánů jen potvrdila a zvýraznila.

Opakovaně poukazuji na skutečnost, že stát a potažmo vláda neplní své úkoly, přehlíží zásadní problémy a odmítá jejich řešení, nebo lépe řečeno, neumí je řešit. My nepotřebujeme vládu rozpočtově odpovědnosti, my potřebujeme vládu odborníků, kteří budou schopni problémy řešit, a ne je odsouvat či jenom slibovat jejich řešení. Taková vláda bude schopna řešit i tu rozpočtovou odpovědnost. Není to však tato vláda. (Potlesk části poslanců.)

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji paní poslankyni Nedvědové. Dalším řečníkem bude kolega Petráň. Máte slovo.

Poslanec Miroslav Petráň: Vážený pane předsedající, dámy a pánové, po mnoha dotazech voličů na můj dnešní postoj považuji za správné vysvětlit, proč nemohu dát této vládě důvěru.

Po odchodu části kolegů z poslaneckého klubu Věcí veřejných jsem loni vládě důvěru dal na základě slibu, že bude dodrženo programové prohlášení a principy koaliční smlouvy. Vyjmenování případů, kdy se tak nestalo, by zabralo hodně času, tak zmíním pouze část.

Jsem člověk věcný, uznávající fakta, proto vám je zmíním v souvislosti s pod tlakem a pod politickou manipulací prohlasovaným zákonem o majetkovém vyrovnání s církvemi. Žádal jsem z tohoto místa včas o jeho dopracování a vyčištění, protože základní myšlenku považuji za správnou. Jsem pouze přesvědčen, že jde o nesystémové řešení a zmatečně formulovaný dokument, který způsobí další zadlužování státu, ohrožení veřejného majetku, právní destabilizaci na další desítku let a cílenou privatizaci státního majetku určitými vybranými subjekty. Zůstaly v něm i nadále chyby právního i věcného charakteru, výpočet náhrad je založen na užití nesprávných čísel a je v něm spousta dalších nejasností a nepřesností, které již jsou nebo budou příčinou dalších soudních pří a arbitráží. Možná i s nedozírnými následky. Ostatně stejnou zkušenost zažily i další země v našem sousedství, ať už se jedná o Polsko, Slovensko, Maďarsko či Slovinsko. A připomínám, že doposud se jejich soudnictví z toho plně nevzpamatovalo a věc není dořešena.

Zásadní chybou při projednání tohoto přelomového majetkového zákona je nesporně i fakt, že byl protlačen silou, bez celospolečenské a náležitě odborné diskuse, kterou by si takto fatální rozhodování jednoznačně zasloužilo. Církvím bude navrácen majetek podle netransparentních parametrů. Postrádám výčtový zákon, způsob provedení a stanovená finanční náhrada je diskriminační vůči ostatním restituentským, a tím je porušována Listina základních práv a svobod občanů ČR. V důsledku zákona může dojít i k prolomení hranice 25. února 1948 a také Benešových

dekretů. Zkrátka kdyby výsledek mého projektování byl podobný, jaká je výsledná podoba tohoto i jiných zákonů, mohl bych velmi snadno přijít o autorizaci architekta.

Moji voliči se po léta řadí převážně ke střední třídě. Nemohu proto mít důvěru v Ministerstvo financí a potažmo tím i vlády, které neustále mění pravidla během hry, samy tato pravidla často nedodržují, nijak výrazně nesnižují zbytečnou byrokratickou zátěž a zabývají se zvyšováním DPH a třeba i spotřebních daní, které nepřinášejí kýžený výsledek.

Vláda by měla vedle restrikcí hlavně připravit pole pro to, aby všichni pracovníci a tvůrčí lidé mohli své schopnosti bez překážek uplatňovat, a to se podle mého názoru neděje. Jistě chápu, že po dvaceti letech pravice a levice vlády bez vize, strategie, koncepce a po jejich plýtvání tato vláda nemá lehkou úlohu a nebude ji mít ani žádná jiná. O to víc je nutné mít všechny kroky podložené fakty a čísla a neúnavně je vysvětlovat. Stejně tak je nutné se omluvit a přiznat, když se některý krok nepovede. Každý přece může dělat chyby.

Nic z předchozího tady však z mého pohledu nefunguje. V této sněmovně probíhá válcování i v případech, kdy to vůbec není potřeba, a pokud shoda nepanuje, tak se ani nehledá. Úplným výsměchem všem pravidlům byl pak způsob schválení uvedeného zákona v Poslanecké sněmovně. Je přece nepřijatelné, aby jakýkoli zákon, zejména tak zásadní legislativní změna, jakou je zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi, byl hlasován ve chvíli vyhlášení pauzy na jednání poslaneckého klubu. V právním státě a stabilní parlamentní demokracii se prostě nesmí stát, aby se poslancům voleným občany nedostalo jejich zákonných práv a parlamentních zvyklostí, jasně daných pravidly.

Dnešní důvod pro hlasování o nedůvěře není pro mě tím nejzásadnějším. Pouze jsem navíc ztratil i poslední zbytky důvěry v pana prezidenta. Nemohu ale mít ani důvěru ve vládu, v níž nemá důvěru převážná část mých voličů, a to i přesto, že v některé její členy důvěru mám a s některými jejími kroky souhlasím. Na položenou otázku budu ale povinen poctivě odpovědět a vyslovit tak společně se svými kolegy z Věci veřejných této vládě nedůvěru. Děkuji za pozornost. (Slabý potlesk.)

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji panu kolegovi Petráňovi. Dalším v řadě je pan poslanec Otto Chaloupka. Máte slovo.

Poslanec Otto Chaloupka: Pane předsedající, poslankyně, poslanci, celý den se točí většinou kolem amnestie vyhlášené panem prezidentem a podepsané panem premiérem. Já jsem zde dnes slyšel hodně zajímavých názorů a výroků a jeden mi utkvěl v hlavě. Pan premiér nám řekl, musím si to přečíst, sdělil, že tato amnestie je aktem individuálního soucitu a aktem

individuálního milosrdenství. Jako citlivá povaha mám problém zatlačit slzu v oku, když si uvědomím, že komu tady cítíme soucit a milosrdenství, a proto se omlouvám, jestli budu špatně číst, protože špatně vidím na text přes slzu.

Vyjádřím se k dalšímu hříchu: církevní restituce aneb nepokradeš. Věci veřejné podaly 31. 12. 2012 ústavní stížnost proti zákonu o majetkovém vyrovnání s církvemi jako poslední záchranou brzdu proti nesystémovému a zmatečně formulovanému dokumentu, který umožní pouze další zadlužování státu, právní destabilizaci a cílenou privatizaci státního majetku určitými vybranými subjekty.

Dlouhodobě poukazujeme na to, že zákon o vyrovnání s církvemi byl projednáván trestuhodně pozdě od pádu komunistického režimu. Navíc v sobě nese spoustu nejasností a nepřesností, které, jak se ukazuje, jsou nebo budou příčinou dalších soudních pří a arbitráží. Ostatně stejnou zkušenost zažily i další země v našem sousedství a doposud se jejich soudnictví z toho plně nevzpamatovalo. Poslední zásadní chybou tohoto přelomového zákona je fakt, že byl bez celospolečenské a odborné diskuse a dohody silově protlačen Poslaneckou sněmovnou, a to doslova všemi prostředky, což ostatně řeší i námi podaná ústavní stížnost.

Je potřeba opětovně nahlas a výrazně připomenout, že Věci veřejné nejsou proti vrácení majetku církvím, které ukradla komunistická diktatura, ale musí dojít ke spravedlivému vyrovnání, které ctí historická fakta, právní realitu, pozemkové knihy a princip transparentnosti. Nemůže jít o stávající divokou, nikým řádně nekontrolovanou formu, která jen způsobí další křivdy, majetkové rány a celospolečenské napětí. A to v době, kdy se omezují rozpočtové výdaje na nezbytné potřeby státu za meze únosnosti, kdy nejsou peníze na platy lékařů, učitelů, policistů a dalších pro funkci státu naprosto nezbytných profesí. Přesto se rozhodla vládní koalice šmahem církvím darovat obrovské finanční prostředky bez adekvátní průkaznosti a výčtového zákona.

Již podruhé se obracíme na Ústavní soud s ústavní stížností s návrhem na zrušení části zákona o Ústavním soudu a zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi. Důrazně a na základě jasných argumentů poukazujeme na to, že díky zákonu o majetkovém vyrovnání s církvemi je – za prvé – církvím vrácen majetek podle netransparentních parametrů, postrádáme zde výčtový zákon. Za druhé, stanovená finanční náhrada je diskriminační vůči ostatním restituentům. Za třetí, je porušována Listina základních práv a svobod občanů České republiky. Za čtvrté, zákon prolamuje ve svých paragrafech hranici 25. února 1948. Za páté, zákon prolamuje Benešovy dekrety.

Výsledkem této skvělé koaliční práce pak bude vyvádění předaného majetku do soukromých rukou a další zadlužování občanů České

republiky, nemluvě o soudním maratonu, který naši zemi čeká. Ostatně z veřejných prostředků se dozvídáme, že se k prvním právním tahanicím schyluje, a to i mezi náboženskými subjekty.

Je zajímavé, že od okamžiku, kdy jsme zveřejnili podání ústavní stížnosti, jsou Věci veřejné atakovány koalicí i opozicí. Koalice nám vytýká někdejší souhlas s církevními restitucemi obsažený v koaliční smlouvě. Nemluvě o tom, že šlo o souhlas spojenými s dalšími úpravami zákona, které však následně vládní koalice odmítala udělat. Opoziční ČSSD zase populismus a snahu se zviditelnit za každou cenu.

Tomuto bezuzdnému právnímu amatérismu, kdy se rozdává obrovský majetek, riskujeme zablokování soudů stovkami stížností stejně jako v Polsku, na Slovensku či v Maďarsku, nemluvě o právní destabilizaci, je třeba udělat konec. Proto dnes vysloví poslanci Věcí veřejných nedůvěru vládě Petra Nečase. Všem, kdo podpoří schválení tohoto zákona, přeji, aby se jim dostalo patřičné odměny. Já jsem svou odměnu za zpochybňování tohoto paskvitu už obdržel. Začnu ji čerpat za osm dní, kdy mi začne soudní proces. Děkuji.

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji panu poslanci Chaloupkovi a slovo má pan poslanec Grebeníček.

Poslanec Miroslav Grebeníček: Vážený pane předsedající, dámy a pánové, rozpoznat vhodnou chvíli pro mlčení a pro mluvení, to je prý velká věc, zejména poté, kdy se mnozí, i právem, dotazují, proč vlastně už zase jednáme o vyslovení nedůvěry prokorupční, ekonomicky neschopné a sociálně necitlivé koaliční vládě, když přece se vší pravděpodobností tento slepenec, vedený Petrem Nečasem a Karlem Schwarzenbergem s pomocí nejrůznějších akvizic typu Karolíny Peake, případně jiných vrtichlostů, vládu zase podpoří. K tomu, zda má smysl jednat a nastolovat téma nedůvěryhodnosti a neodpovědnosti současné vlády, si však stačí v situaci, kdy kabinetu Petra Nečase a jeho Občanské demokratické strany právem nedůvěřuje výrazná až drtivá většina české společnosti, odpovědět na jednoduchou otázku. Lze mlčet k tomu, jak tato vláda stále novými a novými kroky ohrožuje ekonomiku, veřejné služby a jak zadlužuje občany, ohrožuje jejich právní jistoty a bezpečnost? Byl by snad pro veřejnost spravedlivějším takového mlčení pseudoargument, že kritika hluchá a korupční vlády je házením hrachu na stěnu, protože ta vláda po každém dalším otřesu a korupční aféře si zajistí a koupí nebo vymění za úplatu dostatek poslanců, kteří ji v rozporu se zájmem republiky podpoří?

Ano, při předchozích jednáních o nedůvěře klientelistické a prokorupční vládě Petra Nečase jsme již mnohé argumenty, proč by měla odejít, vyslovili. Na žádný z nich tato vláda v podstatě nereagovala. Žádný ji nepřiměl

k tomu, aby změnila svůj nepřijatelný a pro veřejnost zcela nedůvěryhodný styl vládnutí.

Ano, zásluhou vládní koalice se politika stala synonymem klientelismu, kde vládní politici jednájí v zájmu mocenského a ekonomického profitu úzké skupiny lidí. Korupce je pro ně metodou, jež je prý z dostupných procedur nejúčinnější a neefektivnější. A tak politické strany vládní koalice namísto toho, aby hájily zájmy občanů, fungují jako společnosti, které obchodují se státními zakázkami a s výhodnými místy ve státní správě. A tak nám odborníci dokonce doporučují, abychom se s otázkami a interpretací české politiky raději obraceli na experty z oboru mafiánského řízení společnosti.

Pokud jde o českou politiku, tak politologie už údajně vyčerpala všechny metody, jejichž prostřednictvím lze smysluplně vyložit to, co se v politice děje. Ano, vůdce Občanské demokratické strany, poslanec a předseda vlády Petr Nečas, potřeboval nedávno utužit jednotu rozklíženého poslaneckého klubu ODS. Neposlušní poslanci této strany výměnou za složení poslaneckých mandátů měli přijít, či přišli, k zajímavým, skvěle placeným místům a mandát poslance naopak získal a do Sněmovny vstoupil za korupci odsouzený, ale k Petru Nečasovi nepochybně loajální člen ODS Roman Pekárek. Vládní koalice pak schválila zákony, jejichž implementace není v zájmu široké veřejnosti, nýbrž konkrétních finančních skupin. A navíc tento politický obchod organizovali přímo vrcholní představitelé vlády. Šlo prakticky o politickou korupci, jak tady dnes už zaznělo, v přímém televizním přenosu, kdy rebelové z ODS byli za svou abdikaci odměněni lukrativními posty. A tak česká politika je opět o něco perverznější.

Papalášů vládní koalice mají ale hroší kůži a kachní žaludek. Exemplárně to potvrdil Karel Schwarzenberg, který korupční kšefty svého vládního partnera Petra Nečase přirovnal mafiánským příměrem k prostituci a vysvětlil médiím, že v případě uplácení poslanců Občanské demokratické strany jde prý o společensky přijatelný úplatek. A tak trestní oznámení, které podal advokát Václav Lásků na premiéra Petra Nečase za uplácení někdejších poslanců Šnajdra, Fuksy a Tluchoře, beru jako vcelku odvážný krok.

Ukáže se, zda orgány činné v trestním řízení vyšetřují při podezření na korupci skutečně nezávisle a bez ohledu na postavení podezřelého. Jistě za okolností, kdy stát ovládají lidé s myšlením a morálkou klientelistické mafie, lze ovšem stěží čekat, že se kauzy papalášů řádně vyšetří. Případný nezdár by zde ale nebyl hanbou. Hanbou by byla obava před případným nezdarem.

Přestože jsme se v závěru loňského roku takřka od všech aktérů vládní rozhádanosti, včetně prezidenta Václava Klause, dozvídali, že je za tímto sporem koaličních politiků ideový, či dokonce programový střet, poslední

události dokazují, že tomu tak nebylo a není. Jsme totiž svědky toho, že vládní politika v zásadě rezignuje na podmínky férové rovnosti, příležitostí pro všechny, přičemž původním znakem tohoto procesu je i koaliční rezignace na ideu veřejného zájmu. Je to ukázkou toho, jak může formální demokracie zdegenerovat, pokud se pravidla přizpůsobují momentálním potřebám finančně silných skupin.

Bylo by tedy pokrytecké k praktikám hlavních aktérů české vládní politiky mlčet. Vždyť to vyvolává u stále většího počtu občanů i po vstupu do nového roku hluboké rozčarování, a to především proto, že mnoha sociálním skupinám politika vládní koalice prokazatelně znemožňuje život v důstojných podmínkách. Lze dokonce vyslovit domněnku, že neexistuje žádný práh, po jehož překročení by byli exponenti vládní koalice schopni se zastydět. Ne, nejsou schopni sebereflexe. Stejně tak jí není schopen jejich světicí biskup – prezident Václav Klaus, o čemž svědčí i jeho novoroční projev.

Ano, východ naděje z tunelu špíny zazdila Klausova a Nečasova arrogantní amnestie. „Rozsah a podobu amnestie, kterou vyhlásil prezident Klaus a odsouhlasil premiér Nečas,“ prohlásila nedávno místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková, „považuji za nepřijatelnou a devastující pro občany a právní stát. Je nepřijatelné, aby se takovýmto způsobem zastavovalo stíhání podvodníků a dával generální pardon tunelářům.“ (Poznámky za řečníkem sedícího ministra Kalouska.)

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Já bych poprosil pana ministra financí, aby nekomentoval vystoupení.

Poslanec Miroslav Grebeníček: Jde nesporně o výstižné a alarmující prohlášení. Právě proto nemám žádný problém s tím, abych se k němu veřejně přihlásil. Navíc zastávám názor, že právo se nemůže ani narušovat penězi ani ohýbat přízní ani drtit mocí.

Dámy a pánové, je veřejně známou věcí, že před respektem k Ústavě i před závazky plynoucími ze slibu ústavního činitele, ale i před odborností, prostou lidskou slušností a politickou kulturou dávají prezident Václav Klaus a premiér Petr Nečas přednost něčemu jinému. Ano, mám na mysli podivnou amnestii, která vedle obvyklého amnestování nedbalostních trestných činů rozsáhle a zcela nepochopitelně omilostňuje i pachatele nejzávažnější hospodářské kriminality, ty, kdo okradli a podvedli nejen obrovské počty svých spoluobčanů, ale i náš stát. Nyní na půdě Sněmovny v souladu s Ústavou a platným právním řádem není ovšem na pořadu dne jednání o motivech a úmyslech prezidenta republiky a jeho poradců. Prezidenta nelze totiž volat s výjimkou velezrady, vy to dobře víte, k odpovědnosti za žádný čin. Podtrhuji – ani za takový, kterým ohrozí zdra-

ví a životy občanů, ekonomickou bezpečnost státu nebo právní jistoty. Řeč dnes může být jen o odpovědnosti vlády v čele s Petrem Nečasem.

Ano, v 90. letech minulého století byla česká společnost ochotna utahovat si opasky. Ne však ve prospěch tunelářů, korupčníků a zlodějů. To, že vznikly závažné poruchy v chování celé společnosti, je dnes zcela zřejmé. Jde o poruchy, které mohou postupně vést až k úplnému rozvratu celého systému. Vůbec, ale vůbec se nedivím, že tu dnešní českou demokracii mnozí řadí do kategorie zahnívající, tedy takové demokracie, kde vládne vláda bez legitimacy, neboť jí nevěří 80 % občanů. Kde vláda protlačuje zásadní zákony pomocí kriminálně stíhaných poslanců, kde za některými ministry nelze nevidět stín kmotrů. Kde vládu udržuje při životě trapně spleená strana, kterou nikdo nevolil. Kde vláda v zásadních otázkách či rozhodnutích okázale ignoruje jak názor opozice, tak mínění naprosté většiny občanů. Nelze opomenout ani vztah nezaměstnanosti a chudoby jako sociálně ekonomických kategorií a zdroje dalších sociálněpatologických jevů. S tím také souvisí primární význam práce, která je základním socializačním činitelem a spolu se vzděláním podmínkou kvalitního života, jehož lidská podstata by se rozhodně neměla deformovat jen do podoby prostého konzumu.

Je tedy zjevné, že stabilizovaná demokracie není možná bez dostatečného hmotného zabezpečení občanů a bez respektování jejich sociálních práv. Ano, o skutečné demokracii je možné hovořit teprve tehdy, když očekávání většiny občanů souzní s počínáním vlády a když vláda na ně bere ohled. V případě stávající vládní koalice tomu tak ovšem není.

Za těchto okolností je právem a povinností parlamentní opozice pokusit se této vládě vyslovit nedůvěru. Rád to dnes učiním. Děkuji za pozornost. (Potlesk zleva.)

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji panu poslanci Grebeníčkoví. Dalším v pořadí je pan poslanec Ladislav Velebný. Pane poslanče, máte slovo.

Pardon, pane kolego, já se omlouvám, poprosil bych všechny poslance, kteří vedou rozpravu mimo řečnický pult, aby ji přenesli do předsálí. Děkuji.

Poslanec Ladislav Velebný: Děkuji za slovo, pane místopředsedo.

Vážené poslankyně, vážení poslanci, když se podívám do lavic svých kolegů z Věcí veřejných, vidím, že tato vláda je samý hřích. (Reakce na okolnost, že na lavicích před poslanci VV jsou tabule s výčtem „hříchů“ vlády.) Přesto ale podle mne existuje sedmero smrtelných hříchů a každý z nich tato vláda naplnila měrou vrchovatou. Mnozí z vás jistě vědí,

že tyto hříchy se nazývají pýcha, lakomství, závist, hněv, smilstvo, nestřídmost a konečně také lenost.

Možná se zde pan premiér nebo členové jeho kabinetu budou ptát, jak to, že jsou pyšní. Vždyť přece nemají na co být pyšní. Vždyť pod jejich vedení se situace v této zemi jenom zhoršila. Ano, mají pravdu. Vláda Mirka Topolánka tuto zemi hodně poničila, ale vláda Petra Nečase je ještě horší. I když jsme si možná mysleli někdy, že to tak možné nebude. Ale já tady mluvím o jiné pýše, dámy a pánové. Pýcha tohoto kabinetu je arogance a nadutost nošená jako prapor před průvodem.

Vláda premiéra Nečase je i lakomá. Bere chudým a těm, kterým říkáme střední vrstva, ale sobě bere málo. Ano, máme tady vyšší daň pro ty nejbohatší. Ale jenom pro některé. A to největší daňové břemeno jste znovu nadělili těm, kteří už tak mají nedostatek. To je opravdová lakota.

Jste taky závistiví. Stále mluvíte o tom, jak by lidé neměli jiným závidět jejich bohatství. Ale ve skutečnosti závidíte především vy. Chcete nás připravit o to, co je v dnešní době pro lidi nejpodstatnější. Chcete nám ukrást důvěru v budoucnost. Možnost změny. Vaším cílem je totiž vzít občanům v této zemi naději. Vaše politika již není schopna dělat takové kroky, které budou dobré a které by vám zajistily vděčnost občanů a jejich přízeň. Vaším cílem je pomluvit ostatní, tak abyste vypadali jako sice špatná, ale vlastně jediná možnost.

Proč jste spáchali smrtelný hřích hněvu? Protože ho vzbuzujete, rozdmýcháváte hněv, zášť mladých ke starým, bohatých k těm, kteří mají málo. Rozhodli jste se nespojovat českou společnost, ale vytvářet uvnitř národa nepřekročitelné bariéry.

Smilstvo. To není nutně hřích související se sexem. Proto tím neříkám, že by se během jednání vlády děly ve Strakově akademii nějaké orgie. Smilstvo je však i nezvládnutelný chtíč. Pomohl vám překonat všechny vládní krize, které vyvoláváte neustále znovu a znovu svou vzájemnou arogancí. Protože neukojitelně bažíte po moci. V tom je váš hřích smilstva, totiž že jste kvůli moci zahodili všechny svoje zásady, zmuchlali je a poplivali.

Nestřídmost neboli obžerství. Co k tomu říci? sKarty? Registry vozidel? Dámy a pánové, darmo mluvit.

A pak zde máme lenost. Být líný neznamena jenom proležet většinu dne za pecí a nechat se krmit buchtami. Lenost je především stav ducha, neochota zkoumat a pochopit, co je správné a co je špatné. Za dobu svého panování jste přijali stovky rozhodnutí, která byla chybná, protože jste byli líní. Nenamáhalí jste se, nevynaložili jste energii potřebnou k zamýšlení a k zjištění toho, jak vaše kroky uškodí jednotlivým lidem. Máchali jste kolem sebe sekýrou reforem s tím, že vám bylo naprosto jedno, zda a jak moc poškodí vaše rozhodnutí většinu lidí v této zemi. Mysleli jste jenom na sebe a byli jste vždy líní myslet na druhé. Nejhorším z možných

důsledků lenosti je ohrožení bezpečnosti občanů. V kauze metylalkohol jste konali v době, kdy už umírali lidé. Ale zjistilo se, že informace o nebezpečí existovaly již dříve. Že bylo možné taky zasáhnout včas.

Podpis premiéra pod amnestií prezidenta republiky, pod tímto generálním pardonem pro tuneláře a krokem, který vypustil do ulic nebezpečné jedince, je jenom potvrzením toho, že vám ve vládě je všechno jedno. Problémy obyčejných lidí vás totiž nezajímají.

Pácháte všech sedm smrtelných hříchů. Proto dnes budu hlasovat pro vyslovení nedůvěry této vládě, vládě premiéra Petra Nečase.

Padla zde slova o nezodpovědnosti, o hazardérství, o tom, že je nesprávné svrhnout vládu, protože nevíme, co pak bude následovat. Nemám takový pocit, a proto vám ocituji něco z Deklarace nezávislosti Spojených států. Poslouchejte pozorně, dámy a pánové z koaličních stran, protože je to i o vás: „Rozvážnost sice přikazuje, aby dlouho ustavené vlády nebyly měněny pro nejasné a prchavé důvody, a souhlasně veškerá zkušenost ukazuje, že lidstvo je mnohem náchylnější ke strádání, dokud je zlo snesitelné, než k narovnání sebe sama zavržením forem, kterým je přivyklé. Jestliže ale dlouhý sled zlořádu a uchvacování, pronásledující trvale týž objekt, se rozvíjí do podoby naprosté despotie, je právem národa, je jeho povinností svrhnout takovou vládu a obstarat nové strážce své budoucí bezpečnosti.“ Toť citát.

Dámy a pánové, dnes bychom proto měli svrhnout tuto vládu a obstarat nové strážce naší budoucí bezpečnosti. Děkuji. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji panu poslanci Velebnému. Mám zde avizovanou faktickou poznámku pana ministra financí. Pane ministře, máte slovo.

Ministr financí ČR Miroslav Kalousek: Děkuji za slovo. Pane poslanče Velebný, já připouštím, že jistá snaha tu byla. Nicméně výklad sedmera hlavních hříchů, ujišťuji vás, byl na propadnutí i na základní obecné z předmětu náboženství. Například kdybychom přijali vaši definici smilstva, ujišťuji vás, že na světě by bylo velmi smutno a neměli bychom se z čeho zpovídat. (Z místa poslankyně Orgoníková: A radovat, pane ministře.)

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji panu ministrovi. Mám zde avizované dvě faktické. Kolega Velebný, kolega Dolejš.

Poslanec Ladislav Velebný: Děkuji za slovo, pane místopředsedo. Já jenom panu ministru Kalouskovi vaším prostřednictvím: Ještě mám štěstí to, že nejste můj profesor. Děkuji.

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji panu poslanci. Pan kolega Dolejš má dvě minuty.

Poslanec Jiří Dolejš: Pokusil bych se přece jenom obrátit vaši pozornost na to podstatné. Snad mi promine kolega s krásným jménem Velebný i pan ministr, který se hlásí ke křesťanství. Já jako neznaboh samozřejmě se neorientuji v hierarchii hříchů. A jako každý člověk je hříšná nádoba, tak se přiznám, že meritum jejich sporu je takové, že asi tímto hříchem také trpím. Ale já bych od vlády především čekal, aby nelhala a nekradla. Mně to úplně stačí. (Potlesk z levé části sálu.)

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji panu kolegovi, a ještě než dám slovo panu poslanci Bártovi, mám zde faktickou poznámku od paní poslankyně Klasnové, která zde není, takže předpokládám, že to je chyba. Takže to odmazávám a slovo má pan poslanec Bárta.

Poslanec Vít Bárta: Já si jenom dovolím fakticky upozornit na to, že jsem rád, že pan ministr financí se sám doznává k tomu, že je dokonalým znalcem hříchů. A rád bych připomenul, že v momentu, kdy na Pražském hradě usedne pan Kalousek, pokud se tak příští pátek a sobotu občané České republiky dohodnou, tak se obávám, že nám ještě předvede nové kategorie hříchů, které jsme tady dosud nikdy nikdo neviděl.

Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Další faktické poznámky nevidím, tudíž se vrátíme k pořadu a dalším řečníkem je pan poslanec Štoviček. Pane kolego, máte slovo.

Poslanec Milan Štoviček: Děkuji za slovo. Přeji všem přítomným dobrý podvečer.

Vážený pane místopředsedo, vážené kolegyně, kolegové, to, co se odehrává v současné době kolem panem prezidentem vyhlášené amnestie, upozorňuje ve svém důsledku na mnohem podstatnější otázku než jen na rozsah či postup při jejím vyhlášení. Upozorňuje na to, zda v moderním právním a demokratickém státě má institut amnestie své místo. Jako akt milosrdnosti má prezident k dispozici možnost udělit v odůvodněných a konkrétních případech milost. A už vůbec nelze amnestii zdůvodnit podle mého názoru přeplněností věznic.

Sdílím v tomto směru názor, který vyslovil pan Karel Schwarzenberg, že v právním a demokratickém státě je obecná amnestie nadbytečným institutem. Proto se domnívám, že bychom se místo vyslovování nedůvěry

vládě měli zaměřit na změnu legislativy tak, aby byl institut amnestie v současném pojetí z našeho právního řádu odstraněn.

Děkuji za pozornost.

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji panu poslanci Štovičkovi. Dalším přihlášeným je pan poslanec David Kádner. Pane kolego, prosím ujměte se slova.

Poslanec David Kádner: (Poslanec Kádner pokládá na řečnický pult před sebe ceduli s nápisem HŘÍCH č. 4 – NEKONCEPČNÍ RUŠENÍ NEMOCNIC.)

Pane předsedající, dámy a pánové, také já bych rád trochu podrobněji zdůvodnil, proč budu zcela jistě i tentokrát hlasovat pro vyslovení nedůvěry této vládě. Jádro mé kritiky se bude týkat hříchu Nečasovy vlády č. 4 a to je nekoncepční rušení nemocnic. Řekl bych přímo nekoncepční přístup k celému zdravotnictví.

Není snad resortu ve vládní agendě, se kterým bychom mohli být spokojeni. Já se však v tomto svém vystoupení zaměřím především a právě na otázku zdravotnictví, kde vnímám další setrvání této vládní koalice u moci jako možná nejnebezpečnější pro naše voliče a spoluobčany. Na rozdíl od rozkrádaných peněz vržených do vlastních kapes prostřednictvím zcela nesmyslných církevních restitucí, na rozdíl od zneužívání sociálně slabých k obohacení bankovních přátel je právě tato oblast něčím, kde další setrvání vládní koalice na svých vymodlených židlich přímo ohrožuje zdraví a možná dokonce i životy našich spoluobčanů.

Jak jsem již uváděl v závěru minulého roku, nečelil jsem za celou dobu svého poslaneckého mandátu takové intenzitě občanských kontaktů jako v posledním období, kdy lidé pocítili fatální nebezpečí necitlivé politiky této vlády, která mířila k rušení plně funkčních a nedotovaných nemocnic. Jsem hrdý na to, že i když kluby vládní koalice zablokovaly projednávání otázky rušení nemocnic, tak zcela zjevně apely vyslovené mnou a mými kolegy z Věcí veřejných vedly k alespoň dílčímu řešení problémů, a podařilo se tak dosáhnout, že většina nemocnic a nemocničních oddělení, která měla být zrušena, byla alespoň dočasně zachovaná a má tak šanci přežít. Chci zde říct, že Věci veřejné v této problematice mnohého dosáhly. Jezdili jsme po nemocnicích a řešili jejich problémy.

Naprosto nepochopitelné je pro mě to, že když chceme otevřít toto téma na půdě Poslanecké sněmovny, jsou to právě ODS a TOP 09, kteří tvrdohlavě hlasují proti. Proč nepustíte k řeči ministra zdravotnictví? Proč nám nesmí být naše dotazy a stížnosti objasněny? Proč, když tento problém tíží tolik obyvatel? Nechápu, proč premiér Nečas alespoň nepřijde na ústní interpelace a o této problematice nepromluví.

Jsem také rád, že i navzdory této vládě jsme dokázali zachránit jednu z nejlepších nemocnic v České republice, a to je právě nemocnice v Roudnici, která je pátou nejlevnější v České republice a vůbec nejlevnější v Ústeckém kraji. Přesto měla být úplně zrušena. A jen odvaha postavit se proti systému, který tato vláda představuje, ji zachránila.

Před záplavou výkřiků o zdravotní reformě se nic takového nekoná. A celou éru současného pana ministra lemují pouze a jenom další a další pŕtky a přetahování o co nejnŕhodnější podmínky pro naše zdravotní pojišťovny a až ŕzkostlivá péče o jejich zisk. Jak by také ne, když v jejich vrcholových orgánech zasedají snad všichni kamarádi pana ministra a další hoši z mokré čtvrti spojení s ODS a TOP 09? Kapitoulou sama pro sebe pak je nekončící ostuda se jménem IZIP a další.

Zjevná šikana pojišťoven však neprobíhá jen směrem k nemocnicím, o kterých jsem dosud mluvil. Tento týden mě oslovilo Sdružení ambulantiálních specialistů České republiky, které od Nového roku řeší obdobný problém jako nemocnice. Mají sice s pojišťovnami platné smlouvy, nicméně nyní byly dodány dodatky k těmto smlouvám, které krátí proplácení lékařských výkonů v některých zařízeních až o neuvěřitelných 90 %. Dalo by se říci, že pojišťovny vládnu této zemi a že Ministerstvo zdravotnictví máme v názvu jenom na papíře.

Po všem, co jsem dnes v krátkosti řekl, nemohu ani já konstatovat nic jiného, než že jediným pozitivním řešením pro Českou republiku, pro mé voliče a pro všechny naše spoluobčany je okamžité ukončení této nekonečné frašky a bezodkladný konec této vlády, která evidentně postrádá schopnost sebereflexe. Pokud by tomu totiž bylo jinak, již dávno by premiér Petr Nečas tuto nesmyslnou agónii ukončil sám. Proto můj dnešní postoj nemŕže být jiný než vyslovení nedůvěry této vládě.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců Věcí veřejných.)

Místopředseda PSP Jan Hamáček: Děkuji panu poslanci Kádnerovi. Dalším přihlášeným do rozpravy je pan poslanec Vít Bárta. Pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Vít Bárta: Vážený pane místopředsedo, dámy a pánové, dovoluji mi začít odpovědí na otázku, proč má smysl dnes hlasovat o nedůvěře vládě Petra Nečase bez ohledu na to, že v tuto chvíli je jasné, ba přímo nabíledni, že vláda Petra Nečase bohužel přečká dnešní hlasování o nedůvěře vládě.

Zaznívalo těsně před Vánoci, že tato vláda přestane existovat. Zaznívalo z kruhů poslanců, kteří sami sebe neprávem a proti právu označují za klub a za pseudostranu LIDEM, že odejdou z vlády Petra Nečase, protože po osmi dnech přítomnosti Karolíny Peake na Ministerstvu obrany tato krátká štace

jak neslavně začala, tak i neslavně skončila. Je třeba říci, že kdyby osm poslanců pseudostrany LIDEM, poslanecký klub Věcí veřejných, sociální demokracie a komunisté hlasovali proti této vládě, bylo by to přesně 101 hlasů, které by stačily na to, aby vláda Petra Nečase skončila. My jsme proto hned jako Věci veřejné, jak se otevřela tato další vládní krize, navrhovali urychlené hlasování o důvěře vládě. Nečekat na to, až se další poslanci nakoupí, resp. přeměrují možná do jiné pseudostrany a tento krátký vzdor bude opětně paralyzován.

Dle mého názoru bylo velkou chybou sociální demokracie, že říkala, že před Vánocemi nebude vyvolávat hlasování o důvěře vládě, že stačí vyzvat premiéra Nečase, aby si sám řekl o to, jestli má jeho vláda důvěru, či nikoliv.

Jednání sociální demokracie v tomto směru považuji za populistické a považuji ho za krok, který byl jednoznačně ve prospěch prokorupční Nečasovy vlády přeskupit síly a získat prostor k tomu, aby ona rebelie strany LIDEM skončila dřív, než dojde k hlasování o důvěře vlády.

Mimo to, že Věci veřejné vyzvaly 21. prosince k hlasování o důvěře vlády – pardon, k hlasování o nedůvěře vlády Petra Nečase, v tu chvíli vznikla naše snaha zapojit do této výzvy co nejširší, nebojím se říci co nejširší spektrum všech možných organizací, včetně těch protivládních a mimoparlamentních, s cílem vést větší tlak na koaliční i opoziční strany k tomu, aby se zcela jednoznačně a co nejrychleji hlasovalo o nedůvěře vlády Petra Nečase. Mezi Vánocemi se se mnou sešla celá řada protivládních organizací a dohodli jsme se, že 19. ledna, tuto sobotu, v Národním domě na Vinohradech se budeme snažit vyzvat co nejširším způsobem k tomu, aby přestala vláda Petra Nečase existovat. Mrzí mne, že tato aktivita nakonec přichází dva dny potom, co nakonec dnes hlasujeme o důvěře vlády, a tím se tak trošičku omezuje tlak na to, aby bylo jasno, jak a kdo a kdy hlasovat bude.

Přesto z hlediska odůvodnění hlasování o důvěře vlády, myslím si, že bychom o důvěře vlády měli hlasovat vždy na začátku každé schůze, aby se udělala aktuální inventura toho, koho právě Petr Nečas koupil a kdo zrovna je poněkud naštván na to, že nějaké peníze z různých dotačních titulů se pod tlakem možná policejního vyšetřování nedostaly ke konkrétním kmotrům, kteří své konkrétní poslance pasou. Koneckonců, když se i podíváme na onu anatomii oné poslední rebelie, tak z ní můžeme vidět, že v zásadě v momentu, kdy vyběhla další snaha o podporu Petra Nečase ze strany Hnutí sportovců, tak za tím nemůžeme vidět nic jiného než právě snahu o jednoduché naplňování starého dobrého hesla divide et impera – rozděl a panuj. Pokud tady vzniká nějaká alespoň troška snaha se bránit kmotrům a snahám o další destrukci a další bahno v této vládě, není nic jednoduššího, než sehnat dalšího iniciativního poslance,

kterému slíbíme desítky, možná stovky milionů korun na určitou konkrétní aktivitu, přes kterou budeme nakupovat další poslance, kteří by snad mohli váhat nad tím, jestli pro ně je, či není výhodné takovouto aktivitu podporovat.

Naivně jsem v roce 2010 šel do politiky s tím, že pokud do politiky přijdou nové tváře, česká politika se změní a bude lepší o nové tváře, které jsou nespojené s politikou. Bohužel jsem se šeredně mýlil a dnes já i Věci veřejné za to právem sklízíme kritiku za to, že jsme umožnili vznik zločinné vlády Miroslava Kalouska.

Jestliže dnes tedy stojíme při další snaze o svržení této vlády a bohužel jsme v pozici, že tato vláda nepadne, je právem namístě si klást otázku, jakou jinou systémovou změnu učinit k tomu, aby se nemohla opakovat situace, kterou nyní zažíváme. Na onom sobotním sněmu 19. 1. v Národním domě na Vinohradech vystoupí známý ekonom, dokonce člen vládního NERVu Pavel Kohout se svou novou knihou Úsvit, kde navrhuje české společnosti zásadní změnu Ústavy, která by měla vést k přímé volbě poslanců, stejně jako dnes se volí senátoři, a k přímé volbě nikoliv jen prezidenta, ale v zásadě premiéra přechodem na prezidentský systém. Důsledné oddělení moci zákonodárné a exekutivní by mohlo vytvořit tlak na to, aby nakupování poslanců a onen politicky devalvační a k českému marasmu směřující současný stav české politiky byl zastaven a šli jsme cestou jinou. Jsem rád, že na toto sobotní setkání přijala pozvání řada nezávislých senátorů, kteří jsou příkladem toho, že česká politika může být lepší, pokud jsou tito politici voleni přímo se silným lokálním mandátem. Co přinese sněm 19. 1., to sám nevím, ale vím, že budu podporovat jakoukoliv snahu o to, aby došlo ke změně politického systému v české zemi v tom smyslu, aby současný marasmus byl zastaven, současné nakupování poslanců bylo jednoznačně ztíženo a pokud možno samo o sobě v lepším novém politickém systému ztratilo smysl.

Nicméně vedle snahy měnit politický systém nedůvěra vlády si myslím, že v dnešním dni obsahuje ještě jednu poněkud populistickou tezi, a to je to, že nedůvěra vlády má být spojována pouze s amnestií. Amnestie se dokonce v tomto směru hází na pana prezidenta jakožto na člověka, který řídí českou justici, a já si myslím, že hned na začátku je zapotřebí připomenout to, že to tak není, že odpovědnost, tak jak o tom hovořil i pan předseda Ústavního soudu Rychetský, je v tomto směru jednoznačně na vládě a především na premiérovi, který za exekutivu státu právě z toho důvodu amnestii podepisuje.

Příprava amnestie by měla jednoznačně obsahovat právě na základě rozhodnutí a spolupodpisu premiéra kupříkladu posílení policejního sboru především v krizových místech, kde se předpokládá největší kumulace amnestovaných. To je jednoznačně věc, kterou pan premiér a ministr vnit-

ra zanedbali. Stejně tak došlo k zanedbání samozřejmě i přípravy oněch konkrétních podkladů z hlediska následků, které amnestie má. Nicméně zcela jednoznačně toto není a ani nemůže být odpovědností prezidenta a jeho kanceláře, která přece ani nemůže mít konkrétní podklady, natož návrhy řešení takovýchto dopadů.

Zaznělo tady to, že bychom měli možná dokonce zákonem zrušit možnost do budoucna amnestie provádět. Jestliže Miroslav Kalousek začne řídit prezidentskou kancelář, první, co mě napadá, je, že bychom měli zakázat nejenom amnestie, ale i milosti, protože Miroslav Kalousek je velmi zdatný politik a politický marketér, a proto lze očekávat, že nás nebudou čekat plošné amnestie, ale spíše že nás budou čekat velmi dobře zdůvodněné a bezesporu v médiích glorifikované a konkrétními médii, jako je Aktuálně, jako jsou Hospodářské noviny, jako jsou Lidové noviny, které už dnes zcela otevřeně se staví za to, aby pan kníže se stal prezidentem České republiky, což mimochodem samo o sobě je zcela revoluční posun z hlediska toho, co se dnes o médiích říkalo, že média jsou nestranná a nezávislá a politicky neutrální.

Ale když se podíváme z tohoto hlediska, jak Miroslav Kalousek bude provádět milosti v kauze CASA, v kauze trestních oznámení na svoji vlastní osobu, co se týče hazardu, myslím si, že v tomto kontextu na první pohled bychom opravdu mohli začít rychle pracovat na tom, abychom omezili prezidentské kompetence nejenom o amnestie a milosti.

Na druhou stranu se domnívám, že toto není správný krok, protože amnestie i milosti mají hlubokou tradici v mnoha státech a záleží jenom na moudrosti a kvalitě představitelů, kteří mají tento nástroj v rukou. Je na občanech České republiky, aby příští pátek rozhodli o tom, jestli tyto zásadní kompetence bude, či nebude mít v rukou právě Miroslav Kalousek.

Nicméně přejdeme-li k tomu, proč vyslovit nedůvěru této vládě, je tedy správné hovořit více než o amnestiích o konkrétních dopadech Nečasovy vlády na život občanů České republiky. Dovolte mi v první řadě hovořit z onoho desatera, které sestavily Věci veřejné, o drahých potravinách. (Zvedá ceduli s nápisem „3. hřích – drahé potraviny“ a staví ji před sebe na řečnický pult.)

Já jsem v prosinci tohoto roku představil zde konkrétní cenovou tabulku toho, o kolik procent, o kolik desítek procent je levnější plzeň a basa plzně v Německu než v Plzni a v České republice. Panu premiérovi a panu ministroví financí jsem i tu basu piva zde věnoval s tím, že je to jejich odpovědnost, že takovýto cenový rozdíl existuje. Zdůrazňoval jsem to, že plzeňské pivo, plzeňský prazdroj, je výrazně dražší proto, že za prvé v České republice se hloupě zvedají daně, tak jak o tom hovořil pan poslanec Michal Babák, ale zároveň tohoto hloupého zvyšování daní zneužívají potravinářské oligopolny, to znamená významní potravinářští výrobci, k ce-

novému diktátu, kterým ještě více osolí každému občanovi České republiky to, za kolik nakupují.

V Německu jsou potraviny levnější o 20 %, v Polsku dokonce o 30 %. Nicméně vedle plzeňského prazdroje, který možná působí pro některé jako úsměvná historka, i když si vezmete v číslech, že ona basa piva stojí o více než 40 % méně v Německu než v České republice, to znamená, že v Čechách ji pořídíte za 518 korun a naproti tomu v Německu ji pořídíte za 373 koruny, to znamená o 167 korun (pozn. stenografa: správně o 145 Kč) na base levněji, tak v těch konkrétních číslech při rostoucí nezaměstnanosti, při výši sociálních dávek a při negativním vývoji platů v České republice z hlediska životní úrovně je to číslo, které si opovažují tvrdit přímo závratně.

Nejde však zdaleka jen o to pivo. Jde kupříkladu o pečivo. Jde o to, že jestliže Prazdroj drží v Čechách 43 %, naproti tomu nejsilnější pivovar drží v Německu 10 % trhu, tak kupříkladu u pečiva v oblasti pekáren drží pan Babiš více než 40 % trhu. Babišovy pekárny Penam a United Bakeries jsou dvě pekárny, které by se měly tvářit na sobě nezávisle. Přesto za obě dvě tyto pekárny zcela beze studu hovoří pan Babiš a komentuje chování těchto pekáren jaksí společně. Když k tomu přidáme čísla, že za posledních 25 měsíců stoupla cena pšenice o 19 % jakožto základní komodita, naproti tomu cena chleba vzrostla za poslední dobu o 50 %, housky o 59 % a rohlíků dokonce o 66 %, je zcela evidentní, že zde je něco velmi prohnílého, že zde jednoznačně nefunguje svobodný trh a že zde zcela jednoznačně někdo deformuje trh umělým zvyšováním cen, nebo chcete-li, cenovým diktátem. A toto je u pravicové vlády obzvláště pikantní.

Když to řeknu reálně, tak pravice a pravicová vláda Petra Nečase v tomto směru není vládou pro české živnostníky a české malé a střední podnikatele, ale je vládou chránící oligopoly, chránící velké firmy, které se, prostě s kmotry politického zákulisí, rochní v únicích peněz nás všech daňových poplatníků, ba hůř, tvoří takové zákony, které ještě mimo ono rozkrádání státu podporují v oněch konkrétních oligopolech.

Nicméně u potravin už pivo nebo pan Babiš byli mnou prezentováni mnohokrát a dovoďte mi dnes vám představit další takovýto konkrétní oligopol. Je jím čokoládový gigant jménem Nestlé, držící v České republice 33 % trhu. Nestlé deformuje trh ještě o něco chytřeji než pan Babiš nebo pan Prazdroj, nebo než firma Prazdroj – pardon. A Prazdroj nebo pan Babiš provádějí cenový diktát a zvyšují ceny. Nestlé naopak nám vyrábí tyčinky, své sladkosti, stále menší a menší při zachování stále stejné ceny. Pro vaši představu, banány v čokoládě snížily svoji gramáž za poslední dobu o 10 %. Cena zůstala stejná. Tyčinka s názvem Modré z nebe snížila svoji gramáž o 2 % při zachování stejné ceny. Tyčinka Deli snížila svoji gramáž o 10

% a tyčinka Line má gramáž sniženu o 2,5 % při zachování stejné ceny.

Příčinou podpory těchto oligopolů je existence zákona o významné tržní síle, kde tento zákon, který je z pera sociální demokracie – nutno podotknout, a nikoli z pera pravicové vlády –, zabraňuje řetězcům dostatečně tvrdě vyjednávat o ceně těchto potravin. Zákon o významné tržní síle vytvořený na svázání řetězců paradoxně vytvořil regulaci, která chrání oligopoly potravinářů proti tomu, aby zde existoval tlak na cenu, tak jak existuje v jakémkoliv správném byznysu. A to, co se nazývá konkurencí v případě tohoto zákona, tedy jednoznačně nefunguje.

Tento hřích této vlády lze odstranit jediné tím, že nebude docházet ke zvyšování daní zvláště tam, kde se nevyberou, jako v případě DPH. A dále hřích této vlády spočívá v toleranci tohoto zákona o významné tržní síle.

Nicméně vedle zákona o významné tržní síle, který je hříchem Nečasovy vlády podle desatera Věcí veřejných číslo 3, mě Věci veřejné pověřily hovořit ještě o druhém hříchu, a to hříchu číslo 6, který se jmenuje „podpora lichvářů a exekutorů“. (Vyměňuje na řečništi ceduli s názvem hříchu.) V prosinci minulého roku se ve třetím čtení projednával zákon o spotřebitelských úvěrech a tento zákon byl v prosinci ve třetím čtení přijat s tím, že byly odmítnuty pozměňovací návrhy, které předkládaly Věci veřejné.

Pan ministr Kalousek tehdy řekl: K pozměňovacím návrhům pana poslance Bárty pod číslem 18 a pana poslance Šincla k regulaci RPSN, tedy k regulaci výše roční částky, kterou mohou spotřebitelské firmy účtovat jako úrok se všemi dalšími odměnami. K regulaci – jsme přesvědčeni, že není namístě. Existuje totiž již ustálená judikatura českých soudů o tom, co je a co není v souladu s dobrými mravy s přihlédnutím k rizikům jednotlivých dlužníků, což se odráží v sazbě RPSN. V debatách zaznělo, že soudy neumějí řešit lichvu. Myslíme si, říká ministr financí, že to není pravda. Soudy už umějí řešit lichvu s tím, že není důležité, že se spotřebitel uvedl do stavu tísně sám, ale že tento stav tísně jiná osoba zneužila. Navíc regulace RPSN by vzhledem k výpočtu tohoto parametru zásadním způsobem mohla omezit dostupnost krátkodobých úvěrů. Není vůbec vyloučeno, že by se tím tento produkt stal zcela neupotřebitelným.

Dámy a pánové, je leden a v České republice každých dvacet minut přibývá člověk v osobním úpadku. Dámy a pánové, jsme ve stavu, kdy počet exekucí dramatickým způsobem stále roste. A sami exekutoři zdůrazňují, že onen extrémní růst exekucí úzce souvisí právě s chováním lichvářských firem, nebo chcete-li, firem poskytujících spotřebitelské úvěry.

Když se podíváme na to, jestli nějaký lichvář byl odsouzen, můžeme se dočíst pouze to, že když byl poskytnut úvěr nesvéprávně osobě, tak z toho byl vyvozen nějaký konkrétní trestní postih. Nicméně to je extrém extrémů

a my v tomto směru se přece nemůžeme spokojit s tím, že budeme trestat firmy, které dají úvěr nesvéprávné osobě.

Po vzoru jiných států je zapotřebí zastropovat to, co je a co není lichva. Po vzoru jiných států, a podotýkám států Evropské unie, je zapotřebí jasně nastavit pravidla pro to, co je maximum přiměřeného příjmu firmy poskytující spotřebitelské úvěry.

Vzhledem k obrovskému problému s nárůstem exekucí, vzhledem k obrovskému problému – mimochodem dnes rostoucí – nezaměstnanosti bohužel stále přibývá osob, které jsou v situaci, kdy potřebují krátkodobé půjčky a kdy si tuto půjčku berou, aniž by si uměly spočítat následky, které tato půjčka přináší. Ba hůř. Umějí si to spočítat, ale říkají si, že během čtrnácti dnů najdou levnější způsob půjčky a za těch čtrnáct dnů se té půjčky zbaví. Ba hůř. Doufají, že vytlučou konkrétní klín jiným klínem, a reálně se často dostanou do ještě složitější situace, než ve které na začátku byly.

Zastropování RPSN sazby považují za zásadní hřích Nečasovy vlády, za jednoznačnou podporu lichvy, která jednoznačně povede k tomu, že budou přibývat další lidé v exekuci. Pravicová vláda by měla podporovat střední třídu. Pravicová vláda by měla rozvíjet iniciativní, aktivní občany a neměla by provádět krok přesně obrácený. Vždyť ti, kteří chtějí podnikat, ti, kteří chtějí nést odpovědnost sami za sebe, díky právnímu prostředí, díky akceptaci a netrestnosti lichvy naopak vede k tomu, že při současné ekonomické situaci, při současné recesi a růstu nezaměstnanosti reálně vyrábí lidi v osobním úpadku, kteří jsou vyvedeni ze středu společnosti na její okraj. (Věta nemá smysl.)

Vím, že vše, co zde dnes zaznívá, jak už také zaznělo, nepovede k pádu této vlády. Pevně však doufám, že tím nedojde k rezignaci snahy ukončit tuto vládu. Pevně doufám, že 19. ledna, tuto sobotu, k tomu bude učiněn další konkrétní krok za přítomnosti mnoha lidí, kteří nejsou se současným stavem společnosti spokojeni.

Děkuji vám za pozornost. (Potlesk z lavic VV.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Dále je zde přihláška od pana poslance Foldyna a dalším přihlášeným je pan poslanec Ladislav Šincl. Ten bude hovořit poté. Nyní má slovo pan kolega Foldyna. Prosím.

Poslanec Jaroslav Foldyna: Děkuji. Vážená paní předsedající, pane ministře, vážené kolegyně a kolegové, až jednou budou historici hledat přídomek této vládě, který by ji nejlépe charakterizoval, podle mě nemohou ze svých úvah vynechat slovo paradox. Toto je totiž vláda velkého paradoxu. Považte: V jejím čele stojí poprvé v historii premiér, který nevyhrál volby. Dokonce on všechny volby prohrál. A jak je vidět, bude to asi historic-

ky poslední předseda Občanské demokratické strany, která bude mít nějaké poslance či senátory. No, abych nekřivdil občanským demokratům, jednoho mít můžou. Asi budou mít Jardu Kuberu, protože ten by lidem v politice chyběl.

Vláda vznikla díky celospolečenské poptávce po změnách politické kultury, aby se záhy ukázalo, že minimálně jedna strana vládní koalice je prostý projekt byznysu a jeden velký skandál.

Vládní politici před volbami slibovali, jak budou šetřit a že nebudou na rozdíl od sociální demokracie zvyšovat daně. Jak je to s daňovou politikou této vlády, všichni víme. A dluh nám utěšeně roste dál.

Dámy a pánové, místopředseda této vlády, pan ministr zahraničí a dnes již vládní kandidát na prezidenta republiky Karel Schwarzenberg, rád používá rčení, že je lepší hrůzný konec než hrůza bez konce. Jak je bohužel vidět, opět se v jeho pojetí jedná o zásadní rozpor mezi slovy a činy. Je to takové obvyklé u vládních politiků. Co jiného totiž je existence politiky této vlády než naprostá beznaděj hrůzy bez konce?

Vždyť i mezi vámi, kolegyně a kolegové z vládního tábora, jsou tací, kteří nesouhlasí se zvyšováním daní, kteří odmítají církevní restituce, kteří chodí do médií a aktivně se distancují od amnestie, která by nebyla, pokud by za ni vláda jako celek včetně pana Schwarzenberga, vládního kandidáta na prezidenta republiky, nepřevzala odpovědnost.

Když jsme u pana ministra Schwarzenberga, vládního kandidáta na prezidenta, rád bych zde slyšel jeho jasný názor na amnestii, protože zpočátku s ní nesouhlasil (!), aby pak, asi se lekl veřejného mínění, obrátil jako korouhvička ve větru a zase s ní jakoby nesouhlasí.

Prezident republiky, jak nás v minulosti naše historie mnohokrát poučila, by měl být člověk schopný se postavit i za nepopulární kroky, pokud za ně dokonce převzal odpovědnost, pokud se na nich svou přítomností ve vládě dokonce aktivně podílel. Měl by být schopen bez výčitek nést také břemeno před veřejností, břemeno své odpovědnosti, a vysvětlit a obhájit své postoje. Není zde kandidát vlády na prezidenta republiky pan Schwarzenberg. Sedět ve vládě, která v rozporu se svými sliby zvyšuje lidem daně, která prostřednictvím církevních restitucí zadlužuje několik budoucích generací, která posvětila propuštění vězňů a vyvinění desítek, možná stovek kriminálních a korupčních, a přitom kandidovat na úřad, jehož heslem je pravda vítězí, to je opravdu nemožné.

Vážené kolegyně a kolegové, pan ministr Schwarzenberg chce dnes přesvědčit i voliče levice, že je také jejich kandidátem na prezidenta, že s amnestií nemá nic společného, že neseseděl v nejstrašnějších vládách historie této země, tedy v té Topolánkově a dnes Nečasově, které se tak neblaze podepsaly na osudech milionů našich občanů. Chce nás, sociální demokraty třeba, přesvědčit, že mu máme odpustit, jak kryl skandály Jiřího

Čunka, permanentní politiku šestiletého zvyšování daní, snižování důchodů, politiku setrvalého hospodářského poklesu a neschopnosti zemi vyvést z krize. Pan ministr Schwarzenberg, vládní kandidát na prezidenta republiky, se nás snaží přesvědčit, že být konzervativní není to stejné jako být pravicový a že je v duchu volebního sloganu TOP 09 větší sociální demokrat, než si myslíme. Budiž, možná tomu tak je. Pan ministr Schwarzenberg má dnes jedinečnou možnost udělat krok, který by jeho působení odčinil a mohl by nás, voliče, přesvědčit, že je levičákem tělem i duší, možná víc, než si opravdu myslíme. Může se tedy konečně probudit, vstát a říci: Omlouvám se vám voličům za to, že jsem vám zvyšoval šest let daně, že jsem šest let svým vládním angažmá kryl skandály Topolánkovy a dnes Nečasovy vlády. Omlouvám se vám seniorům za to, že nemáte často co do pusu, že máte důchody, které jsou almužnou, které jsou ubohou almužnou. Omlouvám se vám za zdražování léků, za nedostupnost lékařské péče. Omlouvám se vám všem, všem těm, kteří uvažovali o tom, že volbou TOP 09 přispějí ke změně poměrů v této zemi k lepšímu. Omlouvám se, a abych dostal svým slovům a slibům, tak jako předseda TOP 09 oznamuji, že se připojuji k vyslovení nedůvěry této vládě, která vás voliče už šest let v různých obměnách ždímá a ničí. Pouze a jenom v takovém případě by teoreticky volič levice uvažoval o volbě pana Schwarzenberga na prezidenta naší republiky. Je ovšem zřejmé, že tak neučiní, že bude dál ministrem vlády hrůzy bez konce a bude doufat v to, že se mu podaří opět přesvědčit pár naivních o tom, že je v podstatě zakuklený levičák.

Dámy a pánové, kolegové z TOP 09 – moc vás tady neseď. Pokud opravdu nesouhlasíte s prezidentskou amnestií, pokud chcete pomoci svému kandidátovi na prezidentskou funkci, pojdte spolu s námi, s opozicí, hlasovat o nedůvěře této vládě, ať už ta hrůza bez konce ten konec má. Děkuji vám. (Potlesk vlevo.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Tak a já poprosím nyní pana poslance Ladislava Šincla, dalším přihlášeným je pan poslanec Ivan Ohlidal. Prosím, pan poslanec Šincl.

Poslanec Ladislav Šincl: Vážená paní předsedající, vážené kolegyně, vážení kolegové, po skončení minulé schůze jsem si během vánočních svátků dal závazek, že v rámci zachování duševního zdraví aspoň 14 dní nebudu v televizi sledovat politické pořady, nebudu se dívat na neustále nové a nové aféry této povedené vlády, jejíž seznam hříchů je dlouhý jak psí jazyk, a budu se raději věnovat svým blízkým. Nesledoval jsem ani Otázky Václava Moravce a ani jsem se raději nedíval na novoroční projev prezidenta republiky Václava Klause. Byl jsem přesvědčený, že mě nic už nemůže překvapit a přimět mě porušit svůj závazek. Opět jsem se zmýlil.

Až následující den jsem se totiž dověděl, že pan prezident vyhlásil a pan premiér Nečas spolupodepsal amnestii. Původně jsem si myslel, že jde o tzv. standardní amnestii, která se bude vztahovat na neúmyslné trestné činy. K svému velkému překvapení jsem ovšem zjistil, že tato jejich amnestie není běžná a nevinná, jak je zvykem. Učinila totiž beztrestným např. muže, který se chystal loni v Plzni ostře nabitým samopalem střít do lidí, obchodníky se zbraněmi nebo i konkurzní mafii kolem ústeckého soudce Berky, kterému má být dokonce vyplacen z daní daňových poplatníků bonus ve výši 5 mil. korun. Tato povedená amnestie taky dělá beztrestné např. zloděje z několika desítek nejzávažnějších ekonomických kauz jako H-System, Union banka, Progres Invest a mnoha, mnoha dalších. Jejich škody přesahují mnoho, mnoho miliard korun. Ti potrestáni nebudou a jejich oběti, oběti tunelářů a zlodějů, lidé, kteří přišli o celoživotní úspory, se nedomohou žádného odškodnění.

Zajímavé je, že velká část těchto kauz spadá do éry premiérování Václava Klause z devadesátých let. Nejméně 100 000 lidí ztratilo první lednový den tohoto roku šanci dosáhnout alespoň na část peněz z miliard korun, které zejména v těchto devadesátých letech svěřili dnes už vytunelovaným investičním společnostem. Jejich manažeři zůstanou díky Václavu Klausovi a Petru Nečasovi bez trestu. Fakticky tak padá poslední reálná naděje domoci se náhrad škod, které způsobili.

O našem dosluhujícím prezidentovi jsem žádné iluze nikdy neměl. Touto amnestií jen připomněl, že nerozlišuje špinavé peníze a že pověstný útek ekonomů před právníky v devadesátých letech pod jeho dohledem nebyl náhodný. Jen například po již zmiňované zkrachované Union bance zůstalo bezmála 75 000 věřitelů a zhruba 10 mld. korun dluhu. 10 000 lidí svěřilo více než miliardu korun fondům Trend a Mercia, zatím však bez náhrady.

Nikdo mi nevymluví, že tým lidí, kteří tuto amnestii připravovali, musel dobře vědět, jakých kauz se to bude týkat. Celé to vyvolává silné podezření, že to nebylo jen tak náhodou. Přece to zostřeně pronásledování korupčníků, do kterého se pustilo tak vehementně obrozené státní zastupitelství a vyšetřovatelé, si ti chlupci, kteří spolu mluví, jen tak nemohli nechat líbit. Možná že si někteří z vás vzpomenou, že i tady v Poslanecké sněmovně pan premiér nás ujistil v červnu minulého roku, že tu nebude rozhodovat nějaká parta policejních plukovníků. Kroužilo to kolem nich, přibližovalo se to a žádná kauza nebyla dost stará, aby se nevytáhla na světlo soudní. S tím se přece něco muselo dělat, a tak vše vyřešila amnestie.

Text amnestie si prezident určitě nevymyslel na Nový rok. Nepochybně byl rozsah amnestie znám předem, jak sám přiznal ministr spravedlnosti Blažek. Vláda tedy musela předem vědět, kolika a jakých lidí se to dotkne.

Vláda, která se zaklíná bojem proti korupci, mohla klidně, kdyby jen trochu chtěla, u druhého článku amnestijního rozhodnutí chtít taxativní výčet trestných činů, kterých se rozhodnutí o zastavení trestního stíhání nebude týkat. Vyvolává to tedy opravdu silné podezření, že hlavním účelem bylo zastavení kauz, kdy nebylo v zájmu mocných tohoto státu, aby o tom veřejnost vůbec slyšela.

Vypadá to, že tato amnestie se dělala hlavně pro velkozloděje a velkokorupčníky, aby jim byla zajištěna beztrestnost, a hlavně – hlavně, to zdůrazňuji – jejich mlčenlivost. Ty tisíce spoluamnestovaných zlodějíčků byl jenom nezbytný obal. Ano, amnestie byla opravdový akt humanity. Vždyť ti, co si nakradli miliardy, je nemohli dosud v klidu užívat a nyní mohou, zatímco zbytek národa upadá díky různým Kalouskovým balíčkům do bídy.

Petr Nečas spolupodepsáním této amnestie naprosto selhal. Jak již jsem uvedl, mohl např. říci: souhlasím s amnestií, ale ne se zastavením trestního stíhání a omilostněním korupce. To klidně mohl udělat, ale neudělal. Vysvětlení se nabízí jen dvojí až trojí. Premiér buď podepisoval amnestii v nějakém silvestrovském rauši a hrubým způsobem selhal při výkonu své ústavní pravomoci, nebo zcela vědomě kryje pečlivě připravenou akci chlapců, co spolu mluví, profesionálně zneužívající institut plošné prezidentské amnestie k pomoci zlodějům, korupčníkům a tunelářům, nebo již nadobro ztratil soudnost natolik, že panu prezidentovi splní, co mu na očích uvidí. Takový pudlík pana prezidenta. Docela by mne zajímalo, jak to je.

Na drtivou kritiku odpověděl pan předseda vlády v tom smyslu, že o rozsahu amnestie vůbec nic netušil. A přitom jeho ministr spravedlnosti Pavel Blažek prozradil médiím, že mu text prezidentova dokumentu osobně premiér ukázal už před Vánocemi. To je minimálně týden a víc před jejím vyhlášením.

Premiérova obhajoba, že neměl jinou možnost, se podobá spíše trapné výmluvě. V této zemi nenajdete právníka, ale ani patrně studenta právnické fakulty, který by u zkoušky interpretoval kontrasignaci neboli spolupodpis premiérem jako ústavní povinnost. Takovýto výklad Ústavy je v rozporu se všemi učebnicemi, komentáři k Ústavě, o kterých není celá desetiletí sebe-menších pochyb. Před svým podpisem amnestie měl dost času si nechat zjistit, jaký bude mít amnestie dopad. I sám předseda Ústavního soudu Pavel Rychetský nazval tento akt neskutečným diletantismem a potvrdil, že od roku 1920 všechny amnestie připravovala vždy vláda v čele s ministrem spravedlnosti, a ne Hrad. Podle Ústavy je právě spolupodpis premiéra tím, co teprve dává amnestii její platnost. Tudíž tvrzení, že nemohl nepodepsat, je lživé.

Smutné na tom všem je, že touto amnestií se zmařila práce mnoha

vyšetřovatelů a státních zástupců ve více než desítkách tzv. velkých případů týkajících se korupce. Je to obyčejný výsměch dlouhodobému úsilí jak policie, tak justice. Pravděpodobně tato dlouholetá náročná práce byla zcela zbytečná. Nemalé peníze, které stát vydal na stíhání trestné činnosti, prezident společně s premiérem doslova vyhlili do kanálu.

Vyšetřovatelé a soudci už patrně pochopili, že za této vlády nemá smysl korupci stíhat. Petr Nečas, předseda vlády ČR, který na jednu stranu mluví pořád o boji proti korupci, na druhou stranu svým spolupodpisem umožnil odpuštění nejzávažnějších trestných činů – toto pro společnost je naprosto demoralizující. Svým činem dal najevo, že tyto trestné činy se vyplácí páchat, že si tito zloději, korupčníci a tuneláři zaslouží vstřícnost, jakousi druhou šanci.

Již jsem v úvodu řekl, seznam hříchů této vlády a Petra Nečasa osobně, včetně toho posledního, je dlouhý jako psí jazyk. Asi se pan Petr Nečas a jeho celá vláda drží hesla, že stokrát opakovaná lež se stává pravdou, a tak aby zastřela své do nebe volající hříchy, připravila pro kamery zase jakýchsi deset nových protikorupčních priorit. Na toto představení si vláda vybrala opravdu osobu nejpovolanější, paní Karolínu Peake, která nemá v této vládě žádné slovo a jen poslušně vypráví do kamer demagogické řeči o boji s korupcí jen kvůli tomu, aby se udržela ve své funkci. Už jen chybí, aby koalice slíbila navíc i rozumnější nakládání s amnestiemi. Toto by pak mohla slavnostně přednést třeba na apríla. Nejlépe ústy svého 101. hlasu, ústy Romana Pekárka, odsouzeného za korupci.

Myslím, že každý v této zemi pochopí, že toto se už nedá vydržet, a proto budu hlasovat pro vyslovení nedůvěry této vládě. Děkuji za pozornost. (Potlesk části poslanců.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Pan ministr spravedlnosti Pavel Blažek žádá nyní o slovo. Prosím.

Ministr spravedlnosti ČR Pavel Blažek: Děkuji za slovo. Já jsem mluvil dopoledne docela dlouho, teď budu opravdu krátký a jenom doplním některé informace. A budou to pojmy, a ne dojmy, které jsme slyšeli nejenom v předchozím příspěvku. Vyjádřím se ještě jednou k závažným kauzám a prosím pouze o pozornost, kdy došlo ke spáchání trestné činnosti, nebo mělo dojít ke spáchání té trestné činnosti, aby tady nevznikaly nesmyslné informace o tom, že to vznikalo všechno za éry Václava Klause, ODS nebo kohokoli jiného. Nebudu říkat, kdo tehdy vládl, to není důležité, předpokládám, že všichni víte, jak ty vlády byly. Prosím, pojďme na to.

Hálek a spol. neboli investiční fond Trend, ke spáchání trestné činnosti mělo dojít v letech 1995–1996. Chvalovský a spol. 1998–1999. Slabihoud

1997. Kaplanová a spol 1998–1999. H-System 1993–1998. Český dům 2000. Bena a Tukový průmysl 1996–2002. Berka a spol. 2002–2003. Konečný, Redl 2002. Pitr a spol. 1998–2000. Takáč, KTP Quantum 2000–2002. Tejkal, Private Investors 2000–2001. Union banka 1999–2002. Moravia Banka 1998–1999. První družstevní záložna 1997–2000. Českomoravská družstevní záložna 1998 – 2000.

Panu předřečníkovi děkuji, že podle jeho teorie Václav Klaus tady v podstatě vládl dvacet let. Děkuji. (Potlesk části poslanců.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Teď je přihlášen pan poslanec Ivan Ohlídal. Dalším přihlášeným potom je pan poslanec Radim Fiala. Prosím, pan kolega Ohlídal má slovo.

Poslanec Ivan Ohlídal: Děkuji za slovo. Vážená paní předsedkyně, vážené dámy, vážení pánové, čas pokročil, a proto budu velmi stručný. Všimnu si pouze jednoho aspektu, negativního aspektu současné prezidentské amnestie.

Pan premiér ve svém dopoledním projevu řekl a zdůraznil to, že tato amnestie je aktem individuálního soucitu a milosrdenství. Neupřesnil však, kterým směrem směřuje tento soucit a milosrdenství. Zapomněl dodat, že směřuje především k lidem, nebo jenom k lidem, kteří se dopustili trestných činů. K různým zlodějům, podvodníkům, tunelářům atd. Bohužel v této amnestii není sebemenší náznak soucitu a milosrdenství vůči poškozeným, to znamená vůči lidem, kteří utrpěli jakoukoliv škodu v rámci trestné činnosti těchto škůdců.

Největší problém pro poškozené je v tom, že v mnoha případech se podle odborníků nebudou schopni domoci náhrady škody a že vlastně amnestie velmi ublížila právě těmto poškozeným. Zastánci amnestie tvrdí, že všichni poškození se mohou domoci náhrady škody v rámci tzv. civilního řízení, nebo jak se také říká, občanskoprávního řízení. Odborníci však vyjadřují značnou pochybnost v tomto směru, protože v mnohých případech situace pro poškozené v rámci civilního řízení může být velmi, velmi komplikovaná. Podle odborníků nejprve v rámci civilního řízení budou muset tvrdit, že k jejich újmě, k jejich škodě došlo. Navíc samozřejmě musí k tomu podat určité důkazy a zvláště ve složitých hospodářských kriminálních kauzách budou potřebovat mnoho různých dokladů a dokumentů. Tyto doklady a dokumenty jsou samozřejmě v trestním spise, ale zvláště u hospodářských kriminálních řízení a činů budou tyto dokumenty obsaženy v trestních spisech, které jsou velmi složité, tisícistránkové, takže tito poškození se sami těžko mohou vyznat v těchto trestních spisech, vyznat v souvislostech, které jsou v trestních spisech. Dokonce i státní zástupci někdy mívají v tomto směru potíže, i když mají za sebou státní aparát.

Například aparát kriminální policie. Takže v takových to obtížných situacích nelze očekávat, že by se poškození mohli nějak sami orientovat. Navíc tito poškození musí dokázat, v čem ten škůdce porušil zákon, čili v čem porušil svoji právní povinnost. A nejen to. Navíc musí dokázat příčinnou souvislost porušení této povinnosti vzhledem k jejich škodě.

Z tohoto jasně vyplývá, že pokud poškozený není právníkem specialistou, že mu nic jiného nezbyvá, než si najmout právního zástupce. Samozřejmě právních zástupců, kteří se specializují na trestněprávní činnost, zvláště v hospodářské oblasti, není nekonečně mnoho, takže často se poškozeným stane, že si budou muset najmout právního zástupce, který v této oblasti není zkušený. Takže se klidně může stát, že právní zástupce poškozeného nezvládne svoji úlohu a civilní soud neuzná tuto žalobu poškozeného. Navíc odborníci tvrdí, že civilní soudci nemají zkušenosti a znalosti, které se týkají těchto kauz, a že jejich rozhodování může být často problematické.

Když se tedy vezmou v úvahu všechny tyto komplikace a těžkosti, opravdu se může stát, že i když je pravda na straně poškozeného, v podstatě ten soud prohraje a soud zamítne jeho žalobu. V tom případě se stane, že bude poškozen dvakrát. Nejen trestnou činností, ale i tímto rozhodnutím soudu, protože pochopitelně v rámci civilního řízení musí tento poškozený zaplatit soudní poplatek, jehož výše se odvíjí také od výše způsobené škody, a tyto poplatky mohou být v mnoha řízeních velmi vysoké, takže už jen tento fakt může dosáhnout toho, že mnoho poškozených ani do soudních sporů vůbec nepůjde. Touto amnestií jsou vlastně trestání poškození, nebo mohou být v principu trestání poškození dvakrát.

Opravdu tato amnestie je amnestií velice zvláštní. Vyjadřuje akt milosrdenství a soucitu vůči darebákům a vůči slušným lidem může být velmi nebezpečná a o žádné milosrdenství se tam jednat vůbec nemusí. Tento jeden negativní aspekt mi stačí k tomu, abych tuto amnestii tvrdě odsoudil, abych odsoudil to, že česká vláda prostřednictvím svého premiéra vlastně souhlasí s takovou amnestií, a pro to, abych ji hlasováním vyjádřil svou nedůvěrou. Těchto důvodů je samozřejmě více, ale já jsem se zmínil právě jenom o tomto jednom. Děkuji za pozornost.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Prosím nyní pana poslance Radima Fialu. Dalším přihlášeným je Josef Novotný starší. Slovo má pan poslanec Radim Fiala.

Poslanec Radim Fiala: Děkuji za slovo. Vážená paní předsedkyně, vážené kolegyně, kolegové, již dříve jsem sdělil, že aktivně nepodpořím návrh komunistů a sociálních demokratů na vyslovení nedůvěry vládě. Nepovažuji především politiku komunistů za lepší alternativu pro tuto ze-

mi, než je tato vláda. Tato vláda vládne špatně, ale historickou zkušenost s vládou komunistické strany v této zemi bude těžké překonat.

Nerozumím vládním kotrmelcům kolem amnestie. Chvilí ji podporuje, chvíli ne, je to jako ve špatném filmu. Podpora střídá nepodporu, podpis střídá nepodpis.

Mám také zásadní výhrady k vládní politice. Na rozdíl od vlády považují za hlavní prioritu hospodářský růst, a ne plnění maastrichtských kritérií. Vláda a bohužel vláda ODS nás vleče k euru. Nevadí, že ekonomika neroste. Je nás nutně prostě posadit do dluhového letadla evropského superstátu. Nevadí, že neprosperují rodiny, obce, kraje a země. Nevadí růst nezaměstnanosti, krize podniků a podnikání. Přednost má evropská integrace. Nevadí, že přidusíme ekonomiku zvyšováním daní. Hlavně že vlezeme hlouběji do toho klubka dluhů a převezmeme za ně záruky.

Vládní strany a především ODS se obrátily zády ke svým voličům. Pravicový programový koncept nahradila prázdnota. Trest vykoná volič a v případě ODS jde o trest drastický. Přesto všechno komunisté nemohou být alternativou a Radim Fiala nebude Vlastimilem Tlustým.

Na závěr stručně k amnestii. Rozsah amnestie považují za příliš široký a nepovažují amnestii obecně jako plošné opatření za správný nástroj mílosrdenství. Respektují ale ústavní právo prezidenta amnestii udělit. Využijí této příležitosti a poděkují prezidentu republiky na konci jeho mandátu za práci, kterou pro naši zemi vykonal.

V okamžiku hlasování nemohu říct pro návrh, ale nemohu říct ani proti návrhu. Nebudu tedy hlasovat.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji panu poslanci. Prosím pana kolegu Josefa Novotného staršího. Dále je přihlášen pan poslanec Václav Zemek.

Poslanec Josef Novotný st.: Vážená paní předsedkyně, vážené kolegyně a vážení kolegové, já se teď zmíním o hazardu, který jsem avizoval při mém posledním vystoupení, protože to považuji za obrovský dluh nejen této vlády, ale i své osobní zklamání v politice.

Já jsem v politice dvacet let a jsem asi stále naivní, protože když jsme nastoupili sem do Sněmovny a vznikala zde stoosmnáctková koalice, tak jsem téma hazardu chtěl posunout do koaliční smlouvy, a že s tím konečně něco uděláme, a měl jsem všechny přísliby Věcí veřejných a koaličních partnerů, že s tím konečně něco uděláme. Bylo mi v počátcích velmi divné, že ministr Dobeš tam pořád drmolil o nějakých dvaceti procentech zdanění, čímž se nahrazovaly odvody na veřejně prospěšné účely jakýmsi sjednocením k té vyšší částce a dál nic. Nebyl jsem schopen pohnout, aby se do koaliční smlouvy dostalo něco víc. Teprve později jsem pochopil, o

co šlo. Už tenkrát se ti kapitáni hazardu domlouvali s některými a snažili se eliminovat snahu Věcí veřejných, která to měla jako vlnkovou loď, že s hazardem konečně něco udělá.

Měl jsem uvěřit tehdejšímu kolegovi v klubu ze Zlínského kraje, který říkal: Nevěřte Nečasovi, je proradný, nedá se mu věřit. Já jsem mu věřil a tady před řečníštěm jsem se ho v tom počátku ptal, že byť ta formulace v koaliční smlouvě je taková neslaná nemastná, že s tím hazardem konečně něco uděláme. Hluboce jsem se mýlil, zklamal jsem se. Skutečně se premiéru Nečasovi nedá věřit. Protože co se stalo?

V podstatě 14 let po novele v roce 1998, kdy se těm kapitánům průmyslu po tlaku obcí podařilo ten loterijní zákon v podstatě zkatit, protože do kogentního zákona, který neumožňoval nic, co v zákoně není vyjmenováno, se dostal paragraf, který umožňoval na výjimky povolit cokoliv, a to se také začalo stávat kolem přelomu tisíciletí a začaly se mimo rámec zákona dostávat nové technické hry v podstatě kamkoliv, bez limitů, povolovány byly na 50 let, na dobu neurčitou. Přitom nejdelší termín je deset let u kamenných kasin. Porušovaly se čím dál ve větší míře povolené limity výher, proher, sázek atd. Nové hry se povolovaly na základě různých plzeňských právníků, podivných posudků, tak jak se to u nás děje úplně se vším, bez jakékoli zodpovědnosti těchto lidí a bez jakékoli zodpovědnosti těch bílých koňů, úředníků, kteří to dělali. Dosud se nic nestalo, a když by se jim náhodou něco mělo stát, tak jsou tady různé amnestie, které to dokážou vyřešit, a neobyčejně liknavý systém postihu, který tyto věci, které se dějí v zájmu skupin, které to zde ovládají, které to zde všechno financují, tak ty si zase zajistí i tu beztrestnost těmto lidem.

Hazardem se protočí ročně 150 miliard korun. To je těch oficiálních 130 plus internet plus nějaké černé peníze. A probíhá to zcela bez kontroly. Naprosto naivní je představa, že ty starporty a všechny ty centrální systémy někdo kontroluje. To jsou kecy. Já jsem si prověřoval třeba – já řeknu nejčistší systém Sazky, tak ty přístupy z hlediska Finančního úřadu Praha 1 jsou nahodilé, symbolické. Měl jsem umožněno jít do těch dat, která se přenášejí, tak jsou to evidenční záležitosti, formální, aby se neřeklo, že se nic nedělá. Takže tento systém nefunguje, nekontroluje, ale o to tady asi jde.

To, že tím systémem, vyvedením horšího než kasinového nad rámec zákona hazardu mimo kasina do heren, benzínek, hospod, cukráren, obchodních domů, tím samozřejmě porušujeme, mnoho heren, zejména zákon o praní špinavých peněz, který jsme slíbili Evropské unii. O tu možnost praní špinavých peněz tady zejména jde, protože peníze z toho chlívku, který zde funguje ve státních zakázkách a ve všem možném, je potřeba vyprat a hazard je k tomu velice výhodný, protože když tři měsíce do této pseudoherny – tam ani nikdo nechodí, tam nehrají děti, tam se

prostě jenom perou peníze, a když tam tři měsíce v historii není žádná kontrola, tak se tam dá proprat cokoli, zase za nějaký peníz, který z toho užijete pro toho provozovatele.

Jaký je důsledek? Ročně, odhaduji ve své studii, zhruba 600 sebevražd. Proším vás, to je částka, tolik lidí se u nás zabije na silnicích. To, že se tady 600 zoufalců zabije, nikoho nezajímá. Dokonce vláda ani nechce – zakázala vytvořit sociostudii, kterou jako jedinou na světě nemáme, aby tohle to bylo podchyceno. Takže zatím ta částka, ten počet lidí, nejde ani přesně zjistit. Neevidují se. Když si vezmete nedávnou aféru s metanolem, tak se jednalo o několik desítek lidí, a jaký z toho byl poprask. Tady se děje něco daleko horšího, a nic se neděje.

Co je ale horší, vláda Petra Nečase zcela ignoruje Ústavní soud jako nejvyšší právní instituci. Jsou tady tři analýzy Ústavního soudu, kam se po strašných peripetiích dobraly obce, které se skutečně hazardem chtějí zabývat, a těmi arogantními úředníky, kteří jim za to, když si odstranily v podstatě bezproblémové – v uvozovkách – výherní hrací přístroje a dostaly interaktivní videoterminály, tak za to dostaly trest, bez peněz, protože ty peníze šly jinam, mnohem horší hazard, mnohem nebezpečnější hazard. A ty obce si to nenechaly líbit a dotáhly to až k Ústavnímu soudu a ten opakovaně řekl: Vládo, zjednej nápravu. Tahle vláda měla zjednat nápravu, která sedí za mnou. A která využívá bílé koně k tomu, aby za ně dělali špinavou práci. Ti bílí koně jsou placení – mluvím tím o jejich náměstcích – velmi pěkně, jsou to statisíce měsíčně, a ti právě dělají tu práci. Například náměstek Zídek to dělá v hazardu, nedodržuje zákon a tváří se, že se nic neděje. Dokonce tu sociostudii ani nezádal, protože nemá čas.

Takže vláda, která nerespektuje Ústavní soud, ale směřuje k tomu, že bude muset vzít plnou zodpovědnost za arbitráže, nebo za škody, které způsobila provozovatelům, kteří se podobně jako ty obce již nemíní dát a využívají našeho soudního systému k tomu, že se už dosoudili za poškození svého podnikání. A já vám musím sdělit, Sněmovno, že je tady už částka pravomocná, pravomocně rozhodnutá, ve výši 3,8 miliardy korun, kterou má zaplatit náš stát řetězci kasin za to, že na teritoriu působnosti těchto kasin se provozují tato pseudokasina s mnohem horšími parametry, než můžou v tom kasinu provozovat hry v kasinovém režimu. Takže soudy uznaly, že to takhle nejde, s využitím těch nálezů Ústavního soudu, a máme to zde už ve fázi, kdy se vyčísľuje ta škoda a dohaduje se, kolik z těch 3,8 miliardy, jestli se ta částka skutečně bude pohybovat v této výši, jestli se to zvýší, nebo sníží.

Takže škoda je způsobená, viník je ministr Kalousek. O tom není pochyb. Jeho náměstci, jeho šéfové loterií, kteří nic neudělali. A protože to vláda věděla a věděla to v loňském roce, tak přijala usnesení, že se s tím musí něco dělat. To znamená, že se plošně změní limity sázkových her na

základě nálezů Ústavního soudu. A víte, co udělala ta vláda za mnou? Puč ve Věcech veřejných číslo 2. A té samé Karolíně Peake, které předtím vydal nový zákon o sázkových hrách, tak se přesně jmenuje, který to měl napravovat a pokrýt ve větší míře, tak 64 nevypořádaných připomínek najednou zmizelo ze stolu. Tady těm přeběhlíkům vůbec nic nevadí, dodržují program Věcí veřejných atd., kecy, kecy, ale ta škoda narůstá. Škoda narůstá, protože k těmto žalobám přibývají další, které jsou například na nepovolení internetu a dalších věcí. Odhaduji, že ta škoda celková vůči státu, těch, kteří byli poškozeni nečinností vlády a nečinností Sněmovny, protože Sněmovna mezitím cosi vytvořila, vytvořila dohru Farský, ve které se pokusila část těch lumpáren pokrýt, nicméně se jí to nepodařilo, pouze schovala to snížené zdanění, které tady léta bylo v rámci různých výjimek, do jiné formy, a hazard navázala na rozpočty obcí, což je úplně ideální pro hazard. Protože obce jsou závislé na hazardu. Starostové už si nedovolí diskutovat o odstranění těchto přístrojů, protože tím okamžikem přicházejí bezprostředně o peníze.

To, že při tom vláda obrala, nebo poslanecký návrh obral o peníze i sport, je také dobře pro hazard. Protože teď přijdou noví – a už tady jednoho vidím – iniciátoři, kteří v jakémsi rozpoložení a božím zápalu budou pro hazard ulupovat ze státního rozpočtu, budou přesouvat jakési peníze pro sport a budou se zaštitovat nějakými olympioniky, kteří dosáhli výsledků. A ta podstata, že se tady ožebračuje národ, ničí se tady spousta životů, že jsme podle agentury, renomované americké agentury Bloomberg nejhorší zemí na světě v závislostech – my jsme země, ve které pítí alkoholu, drogy, závislosti herní dosahují nejvyšších hodnot. A když se to sečte, tak jsme na čísle jedna.

No to je prostě věc, která by znepokojila minimálně všechny sociálně smýšlející lidi tady ve Sněmovně na obou stranách a něco by s tím dělala. Co udělala tahle vláda? Alkohol neřeší, teď možná pod tlakem aféry. S cigaretami se tady nemůže vůbec pohnout dlouhodobě. Akorát jsme se ztopořili, Sněmovna, k naprosto šílené věci, že dáme lidem mariáňku, že jim umožníme ji používat pro lékařské účely jakýmsi velmi nestandardním způsobem, tak to je jediné, čeho se s touto alarmující statistikou, jak se s tím vypořádáme.

Já už to zkusím nějak zkrátit. V podstatě jsem chtěl tím zdůvodnit, proč se teď s hazardem a s tím stavem, který ve Sněmovně je, nemohu připojit samozřejmě k důvěře vládě. A vyčítám jí zejména to, že není schopna dělat něco ani s tím, že se tady porušují zákony a že ty zákony porušuje vláda, která si už, a to musím říci jaksí ku prospěchu vlády, přestala říkat protikorupční.

Děkuji.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Je zde přihláška s faktickou poznámkou, pan kolega Pavel Hojda. Prosím.

Poslanec Pavel Hojda: Děkuji, paní předsedající. Jenom bych chtěl reagovat na vystoupení předpředčnicka poslance Fialy. Co se šíří na internetu, myslím si, že většina z vás dostala i zřejmě do schránek.

Máme pětinnové platy, než mají lidé na Západě – ale hlavně že nám nevládnou komunisté. Máme všechno zboží dražší o 20 % než na Západě – ale hlavně, že nám nevládnou komunisté. Musíme jíst potravinový odpad dovážený ze západních zemí – ale hlavně, že nám nevládnou komunisté. Náš státní dluh je už více než 1,7 bil. korun, roční úroky z něho platíme prakticky 90 mld. – ale hlavně, že nám nevládnou komunisté. Zvyšuje se počet lidí pod hranicí chudoby, zvyšuje se počet bezdomovců, počet lidí zavřených na ubytovnách, počet lidí vyhlašujících bankrot – ale hlavně, že nám nevládnou komunisté. Určité územní celky jsou řízené mnohdy kmotry, kteří veřejnou zakázku předraží tak, jak to udělal bývalý ministr životního prostředí Drobil, aby naplnil miliardami našich korun svůj osobní měšec a měšec stranické pokladny ODS – ale hlavně, že nám nevládnou komunisté. Na kongresu vládní strany ODS jsme viděli aroganci kmotrů ODS, kteří přijeli několikamilionovými auty s registračními značkami za stovky tisíc korun – ale hlavně, že nám tady nevládnou komunisté. Na zdravotní péči bude mít nárok jenom ten, kdo do nemocnice přijede autem značky BMW, jak řekl jeden profesor medicíny – ale hlavně, že nám tady nevládnou komunisté. Do důchodu budeme odcházet asi v 74 letech, což je z biologického hlediska úplně nesmysl – ale hlavně, že nám nevládnou komunisté.

Prostě je to vysvětlení na všechno. My jsme v úplně totálním marasmu, ale můžeme si odpovědět větou: Hlavně, že nám nevládnou komunisté. A hned jsou všechny problémy vyřešené. Protože jediná nejdokonalejší politická strana na světě je ODS a TOP. (Upozornění na čas.) Děkuji. (Potlesk zleva.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Další přihláška je od pana poslance Václava Zemka. Poté je přihlášen pan poslanec Robin Böhnisch.

Poslanec Václav Zemek: Vážená paní předsedající, vážené kolegyně, vážení kolegové, přeji pěkný podvečer. Nebudu mluvit dlouho. Už tady byla řečena spousta věcí. Pokusím se být co nejstručnější. Omlouvám se, pokud budu opakovat to, co už tady zaznělo.

Chtělo by se říci, sešel se půlrok s půlrokiem a opět se tady setkáváme při hlasování o nedůvěře této pravicové vládě. Já osobně nejsem příznivcem příliš častého využívání institutu vyjádření nedůvěry, nicméně ta-

to vláda nám dává mnoho důvodů k tomu, abychom tento institut používali. Takovou poslední kapkou byla dnes už hodně omílaná, oprašovaná, kontroverzní a podivná amnestie prezidenta republiky, na které má svůj podíl i vláda. K tomu spolupodílu se ještě dostanu.

Já když jsem viděl první reakce, první náznaky, co se všechno po té amnestii stane, nebo možné dopady, tak jako tady zavanul duch divokých 90. let, doby, kdy přední vládní činitelé říkali hesla typu: neznám špinavé peníze nebo více Viktorů Kožených. Byla to doba, kdy pojem tunelování v české kotlině nabyl zcela nových významů. Kdosi tu éru ne úplně povedené ekonomické transformace přirovnal ke scéně ze známého českého filmu Hoří, má panenko, kdy jsou účastníci bálu vyzváni v sále, aby vrátili do tomboly, až se zhasne, všechno co ukradli. A když se potom znovu rozsvítí, tak je tombola rozkradena. Tak takto samozřejmě řada lidí transformaci v 90. letech vnímala.

Byla to doba, kdy spousta lidí přišla o své úspory v bankách, které zkrachovaly, hodně lidí přišlo o prostředky, které investovali do investičních fondů, které také zkrachovaly. Řada lidí přišla o zaměstnání v podnicích, které byly vytunelovány. Samozřejmě ty kauzy potom pokračovaly i za dalších vlád, nicméně 90. léta se stala určitým symbolem. Některé ty kauzy se potom časem dostaly před soud, někteří výtečníci, kteří již nestačili utéct do zahraničí, se dostali i k tomu soudu. A když už to vypadalo, že konečně bude učiněno spravedlnosti zadost a někteří výtečníci budou pohnáni k zodpovědnosti, tak se jako deus ex machina zjeví prezident a za vydatné spoluúčasti premiéra této země jako mávnutím kouzelného proutku vše zruší. Zapomeňte, nic se nestalo!

V tuto chvíli je úplně narušena důvěryhodnost v tuto vládu a v demokratický systém, kdy stát má dbát na spravedlnost. A teď se dostávám k té spoluzodpovědnosti. Já jsem zaregistroval různé výroky postupem času od takových prvních, kdy se pan premiér téměř chlubil, že spolupodepsal amnestii, potom trošku přehodnotil své výrazy a řekl, že vlastně podepsal musel a že vlastně v minulých vládách se premiéři také podíleli na amnestii. Ale tady je potřeba říci to, že ta kontrasignace je vlastně novinka. Že jsme tady měnili Ústavu, takže v dřívějších dobách to býti nemuselo. A teď jsou tady pouze dvě možnosti. Buď na tom premiér spolupracoval a někteří členové vlády a v tom případě je to hrozná. Já nebudu spekulovat o tom, jestli to byl něčí záměr, nebo nebyl záměr, jde o ten výsledek. Anebo o tom prostě nevěděl a jen to setrvačně podepsal a to je možná ještě hroznější. Myslím, že ani v jednom z těch případů si takto vedená vláda nezaslouží důvěru.

Čeho se dočkáme příště? Triumfálního návratu Viktora Koženého nebo snad omilostnění Radovana Krejčíře? Toho se dočkat nechci, a proto budu hlasovat dnes pro vyslovení nedůvěry. Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Prosím nyní pana poslance Robina Böhnische.

Poslanec Robin Böhnisch: Vážená paní předsedkyně, kolegyně a kolegové, členové vlády, dovoluji mi v souvislosti s amnestií, konkrétně s rozhodnutím prezidenta republiky Václava Klause a předsedy vlády Petra Nečase zastavit probíhající trestní stíhání některých osob, zmínit jednu možná na první pohled regionální kauzu ze severovýchodních Čech.

Kdyby šlo v dnešní debatě o opozici o obstrukce, téma zkrachovalého obchodníka s cennými papíry KTP Quantum, a. s., Náchod by vystačilo řečníkům na celé dny. Jen stručné poznámky o vývoji případu na webových stránkách Garančního fondu obchodníků s cennými papíry začínají v únoru roku 2002 a končí v květnu 2009.

Společnost KTP Quantum zkrachovala v březnu roku 2002. Podle soudu, který se kauzou zabýval, poškodil obchodník s cennými papíry zhruba 10 tisíc klientů a připravil je v součtu asi o 1 miliardu korun. Nezanedbatelná skupina okradených lidí pochází z Trutnovské a přímo z Trutnova, kde KTP Quantum zřídilo jedno ze svých kontaktních míst.

S poškozenými klienty tohoto obchodníka s cennými papíry jsem se setkával během tradičních pondělků v regionální poslanecké kanceláři snad tři roky. A navzdory řadě dopisů správci konkurzní podstaty, zástupcům Garančního fondu obchodníků s cennými papíry, ministrům a jejich náměstkům jsem s nimi vlastně dlouho sdílel jen bezmoc. Novela zákona o podnikání na kapitálovém trhu z přelomu roku 2005 a 2006, která umožnila poskytnout Garančnímu fondu státní prostředky na výplatu vkladů, posunula věc dál, ale vzhledem ke složitosti případu musela značná část poškozených klientů společnosti KTP Quantum čekat dál. Mnozí z nich se výplaty svých vkladů nakonec nedožili. A s trochou nemístného cynismu se nabízí otázka, zda by se chtěli dožít kroku prezidenta republiky a předsedy vlády, kteří v trestněprávní rovině jejich traumatizující kauzu škrtem pera zastavili.

Amnestie osvobodila manažery KTP Quantum Karla Takáče a Oldřicha Bakuse, podezřelé z toho, že v letech 1996 až 2001 vylákali na lidech 1 miliardu a 300 milionů korun s vědomím, že své závazky vůči klientům nesplní.

Dámy a pánové, tato vláda neměla valnou důvěru veřejnosti už před premiérovým souhlasem s amnestií prezidenta republiky. Jakou důvěru asi může mít teď? Pan prezident Klaus řekl, že až vychladnou hlavy, jeho krok bude oceněn jako správný. Řekl to jistě s vědomím, že už do konce svého funkčního období nevyjede do regionů na setkání s občany. Pokud ano, Trutnovsko by měl asi raději minout. A pan premiér jakbysmet.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní je přihlášen pan poslanec Jan Chvojka, po něm pan poslanec Petr Skokan. Prosím.

Poslanec Jan Chvojka: Děkuji za slovo, paní předsedkyně. Mám tu čest být snad předposledním řečníkem v dnešní debatě.

Dámy a pánové, jako právník mám určitou povinnost vyjádřit se k určitým ústavněprávním aspektům této tzv. amnestie. I když amnestie... Použil bych možná jiná slova – možná podvod, výsměch nebo kšeft. Ale možná všechna tato slova dohromady.

Proč slovo podvod? To je velmi jednoduché. Jak prezident Klaus, tak premiér Nečas neustále mluví o amnestii jako o individuálním aktu soucitu a milosrdenství. Přitom z toho, co budu říkat dál, je jasné, že nejde o žádný akt individuálního soucitu, ale spíše o výsměch.

Proč výsměch? Jsem poslancem za Pardubický kraj, Chrudimák, a musím říci, že prezident Klaus a premiér Nečas se svým jednáním vysmáli několika desetitisícům klientů chrudimské investiční společnosti Progres Invest. Neznámý zakladatel této firmy Vladimír Michek a jeho kolega Pavel Dvořák připravili klienty této společnosti o zhruba půl miliardy. Skutků, které obžaloba zaznamenala, je 36 636. Progres Invest přijímal vklady od klientů v letech 1994 až 1996. Michek pak pokračoval až do září 1997, ačkoliv už byl obviněn. Peníze vybírali prostřednictvím obchodních zástupců, jimiž se stávali i někteří vkladatelé. Tito lidé přijímali vklady, přestože věděli, že je nezhodnotí tak, jak přislíbili. Sliby padesátiprocentního zhodnocení byly samozřejmě zcela nereálné.

Jsem toho názoru, že každý trestný čin by měl být po zásluze potrestán, zvláště trestný čin, který je vědomý a úmyslný. Kvůli amnestii se tomu tak ale nestane. Vladimíru Michkovi a Pavlu Dvořákovi na jaře hradecký krajský soud vyměřil osmiletý a pětiletý trest vězení. Zatím nepravomocně odsouzení pánové, podnikatelé, nebudou tedy nejspíš potrestáni díky amnestii prezidenta Klause a premiéra Nečase. Toto je výsměch všem desetitisícům poškozených nejen z Chrudimi a východních Čech.

Pane premiére, vy nesete hlavní zodpovědnost za toto jednání. Vy nesete odpovědnost za to, že tito lidé nebudou moci možná již vymoci své pohledávky a že viníci nebudou potrestáni. Měl byste se stydět!

A na závěr – proč slovo kšeft místo slova amnestie. Neznámý Michek věnoval v roce 1995 straně ODS 30 tisíc. Mezi věcmi, které po jeho odchodu zůstaly v honosném sídle, které pro svou společnost v Chrudimi vybudoval, je i děkovný list za podporu ODS podepsaný Václavem Klausem.

Ano, jak řekl koaliční poslanec a předseda ústavněprávního výboru Stanislav Polčák dne 2. ledna 2013 pro servis Aktuálně.cz – cituji: „Pro poškozené lidi v závažných majetkových kauzách se amnestie může jevit ja-

ko dovršení procesu z 90. let, z doby symbolu tunelářství. Symbol tunelářské doby souvisí s etapou, kdy vládě šéfoval Václav Klaus. Tato amnestie do jisté míry kruh uzavírá.“

K tomu snad již nemám co dodat. Snad jen – lednová amnestie je dle mého názoru ne projevem individuálního soucitu či milosrdenství, ale určitou vzpomínkou či poděkováním za báječná léta s Klausem. Děkuji za pozornost. (Potlesk z levé části sněmovny.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní pan poslanec Petr Skokan.

Poslanec Petr Skokan: (Poslanec Skokan pokládá na řečnický pult před sebe ceduli s nápisem HŘÍCH č. 1 – ROSTOUCÍ NEZAMĚSTNANOST.)

Vážená paní předsedající, milé kolegyně a vážení kolegové, já jsem původně pro vás měl připravený docela podrobný projev, který popisuje téma hříchu č. 1. Ale vzhledem k vaší netrpělivosti vidím, že už se nemůžete dočkat, až budete moct hlasovat o důvěře či nedůvěře této vládě, tak se pokusím jej zkrátit na to, co považuji opravdu za nutné vám sdělit, a přitom vás nechci tady ve finiši dnešních projevů příliš unavovat.

Dovolte mi tedy nejprve, abych připomněl pár čísel z Libereckého kraje, ve kterém jsem byl volen a který velmi dobře znám.

Míra nezaměstnanosti v Libereckém kraji se v prosinci loňského roku zvýšila na 10,26 %, ovšem míra nezaměstnanosti žen je dokonce už na 12 %. Počet uchazečů o zaměstnání vzrostl v prosinci již šestý měsíc po sobě. Přitom se počet evidovaných volných pracovních míst v Libereckém kraji snížil o 240 míst. Na jedno volné místo tedy už u nás připadá 12 uchazečů, a přitom v říjnu to bylo teprve 10,5 uchazeče.

Vážení kolegové, milé kolegyně, toto jsou suchá fakta a promiňte mi ten protimluv – v těchto suchých faktech je tato vláda namočena až po uši. Jejich příchod znamenal pro Českou republiku pro Liberecký kraj, pro okres Česká Lípa a pro město Česká Lípa jenom bídu a úpadek.

My tady plným právem dnes sčítáme hříchy této vlády a předkládáme velmi pádné důvody k vyslovení nedůvěry této vládě. Velmi dobře však víme, že při dnešním nákupu poslanců, zázračných prozřeních bývalých kolegů, kteří překvapivě skončí svůj mandát, aby poté obsazovali nesmírně lukrativní posty ve státní správě, a při všech těchto nekalých a korupčních praktikách naší protikorupční vlády zdánlivě nemáme reálnou sílu tuto vládu svrhnout.

Nevím už, jak jasněji by se k celé věci měli vyjádřit naši spoluobčané. Ti tak opakovaně učinili už v proběhlých volbách. Debakl vládní koalice v krajských volbách a jednoznačné ocenění ubohého statování Občanské

demokratické strany v české politice, které bylo jasně voliči vyjádřeno v prvním kole prezidentské volby, je opravdu zprávou více než jednoznačnou.

Dovolte mi, abych se na chvíli zastavil právě u této dnes tak aktuální volby. Jedním z postoupivších kandidátů je čelný reprezentant této vlády, náš kolega pan Schwarzenberg. Na jednu stranu se určitě sluší, abych já mu touto cestou k tomuto nespornému vítězství v prvním kole pogrataloval. Je to nesporný úspěch. A já tak činím bez ohledu na jeho vyspekulovanou nepřítomnost na dnešním zasedání. Ale současně se musím ptát, nakolik se on sám cítí být spojen nejenom s touto vpravdě tragickou vládou, ale i se svým účinkováním v předchozí vládě Topolánkově, Kalouskově, Bursíkově. Jeho celkem zbytečné sliby, čeho všeho že se vzdá po svém případném zvolení prezidentem, jsou celkem směšné. Protože splnění většiny z nich je dáno přece platnými zákony. On však zcela evidentně chce zůstat ve všech svých současných funkcích, protože co kdyby to náhodou nevyšlo. To za prvé svědčí o malém sebevědomí, ale především je to pro současnou vládu více než typické. Jaký je potom rozdíl mezi ním a naší veřejností dnes notoricky nenáviděnou vytloukačkou funkcí, která zůstane ministryní, a dokonce vicepremiérkou, i kdyby ten resort byl třeba resort veřejných záchodků? Kdyby se pan kolega Schwarzenberg rozkrájel, můžeme jej právem spojovat se všemi plánovanými korupcemi v této i v předchozí vládě.

Jeho nejbližší spolupracovníky byli, jsou a budou mediální hvězdy typu všeschnopného Kalouska, úlisného Drábka, odklánějícího Kocourka, ProMoPro Vondry, politicky prostituující Karolíny Peake. A podívejme se i do předchozího období na jména jako například Řebíček, Čunek, Bursík či Džamila Stehlíková – ta také nebudou jen tak zapomenuta!

Pokud by se tedy jejich dlouholetý kolega Schwarzenberg chtěl od těchto hrůz alespoň na chvíli distancovat, měl dnes jedinečnou a podle mě pravděpodobně i poslední možnost. Pokud chce, a to jsem si jist že ano, i nadále být pro veřejnost přijatelným a volitelným kandidátem na prezidenta ČR, vyzývám jej prostřednictvím pana předsedajícího, aby se vrátil do Sněmovny a aby hlasoval pro návrh o nedůvěře této vládě. Jsem si naprosto jist, že právě jeho hlas při dnešním rozhodování by česká veřejnost vnímala jako zcela klíčový a zásadní. Jeho hlas má v tuto chvíli stejnou platnost jako hlas můj nebo kohokoliv z vás. Přesto ale platí, že toto jeho dnešní hlasování či nehlasování ovlivní statisíce hlasů ve druhém kole prezidentské volby, a já doufám, že pan kolega si je toho plně vědom. Útěk před zodpovědností, a bohužel jinak jeho dnešní rádobystategický odchod z našeho dnešního zasedání nemohu nazvat, nesvědčí příliš dobře o charakteru a statečnosti prezidentského kandidáta. Naše hlasovací matematika je všeobecně známa. Pokud kolega Schwarzenberg nebude hlasovat

proti této vládě, logicky tedy hlasuje pro ni. V tomto případě se totiž, jak všeobecně známo, na žádné zdržení či odchody ze sněmovny nedá hrát a nehraje.

Já vám děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců VV.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Pan poslanec Michal Hašek se hlásí ještě do rozpravy. Prosím.

Poslanec Michal Hašek: Děkuji za slovo. Vážená paní předsedkyně, vážené kolegyně, vážení kolegové, budu zřejmě patřit k posledním řečníkům při dnešním programu Poslanecké sněmovny, nicméně chci také vystoupit k bodu hlasování o nedůvěře vládě ČR.

Vláda práva je jedním ze základních znaků demokratického státu, který má dbát o rovnost občanů před zákonem. Bohužel stalo se, co se stalo. Pokud nám pan premiér chce tvrdit, že on amnestii pouze podepsal, ale nemá s ní nic společného, beru to jako výmluvu. Rád bych upozornil na názory ústavních odborníků, například pana profesora Gerlocha, který doslova říká, že prezident je v otázce amnestie vykonavatelem vůle vlády, což plyne i z režimu kontrasignace. Podobně se vyjádřili i další ústavní odborníci. Koneckonců i pan premiér Nečas má přece s otálením při kontrasignaci svoje zkušenosti v opačné roli, kdy sám modifikoval některá rozhodnutí nebo stanoviska tak, aby dosáhl podpisu prezidenta republiky Václava Klause.

Pane premiére, svým podpisem jste porušil nejenom základní pravidla demokratického právního řádu, ale narušil jste důvěru občanů ve fungování státu jako takového. Dali jste národu najevo, že jsme si všichni rovni, ale někteří jsme si pravděpodobně rovnější. Takové kauzy jako Pitr, Provod, Lukeš, Srba nebo Berka hovoří za vše! Jsou to jména lidí, kteří pravděpodobně – nedočkáme se pravomocných rozsudků – připravili stát o desítky, stovky milionů korun, možná miliardy. Jsou mezi nimi možná i sponzoři některých vládních politických stran. Po mnoha letech vyhnanství, a to nikoliv na malém kamenitém ostrůvku, ale na Floridě, se budou moci vrátit do ČR, aby tu mohli spravovat svůj ohromný majetek.

A jaké jsou vaše argumenty pro článek II amnestie? Prý jste to jen podepsal, pane premiére. V tom případě jste jako ti, kteří podepsali před 30 lety antichartu a nyní tvrdí, že to také nic neznamenalo.

Odpovědnost však nese celá vláda a její součástí je i Karel Schwarzenberg, předseda TOP 09 a jeden z prezidentských kandidátů. Bohužel tu Karel Schwarzenberg není. Jak jsme se dozvěděli, na protest proti obsahu amnestie – je fajn, že protestuje alespoň 16. den po jejím zveřejnění – opustil plénum Poslanecké sněmovny, a tak tu není a nemůže reagovat na naše otázky a výhrady. Musím však říci, že zklamal jako

předseda jedné z koaličních stran, zklamal jako člověk, který měl hlídat jako součást vládní koalice rozhodnutí premiéra. Musím říci, že zcela zklamal v kontrole amnestie a v ochraně obyvatel této země. Svoji nečinnost jste připustili, aby se před zraky veřejnosti prominulo tunelování, korupce, aby byly legalizovány příjmy z trestné činnosti a aby bylo bohužel omezeno právo obětí na spravedlivý soud. Navíc teď někteří navrhuje, aby kompenzace odškodněným platil stát, jinými slovy daňoví poplatníci.

Sečteno a podtrženo, dámy a pánové, zloději a tuneláři se mohou díky této amnestii i se svými nakradenými penězi vesele smát a občané to lidově řečeno zatáhnou ze svého. Myslím si, že to není dobrý příklad české veřejnosti. Členové této vlády a vládní strany jsou zodpovědné za vývoj v naší zemi v uplynulých šesti letech. Není to opozice. Nejsou to občanské iniciativy a nejsou to občané této země, ale tato vláda. Vy rozhodujete, řídíte zemi, přijímáte zákony a podepisujete amnestie. Situace a stav naší země je přímým důsledkem vašich kroků a vaší schopnosti, resp. v tomto případě flagrantní neschopnosti vládnout. Po daních, které zatěžují občany s nízkými příjmy, po škrtech v sociální oblasti a omezování zdravotní péče jste nyní pošlapali i spravedlnost. Kdysi se říkalo, že Nečasova vláda je vládou pro horních deset tisíc. Po dnešku se ukazuje, že je vládou pro ty, u kterých doba vyšetřování přesáhla osm let.

Amnestií se dalo veřejnosti najevo: ti nahoře si mohou dělat, co chtějí. Co to znamená? Krást se může, jenom když se krade ve velkém? Popřeli jste rovnost lidí před zákonem. Váš krok přinesl privilegia bohatým, kteří si díky právníkům protáhli svoje procesy nad osm let. Popřeli jste jeden z hlavních důvodů existence státu. Stali jste se spojenci jedné skupiny občanů proti jejich většině. Neničíte pouhou důvěru ve stát, ničíte důvěru lidí v demokracii. Svým krokem jste se stali fakticky nejdůležitějšími voliči extremistů všeho druhu. Svým krokem jste provedli atentát na právní stát. Svým krokem jste 1. ledna 2013 zničili narozeniny naší dvacetileté republiky. Svoji zemi jste u příležitosti jejich dvacátých narozenin zklamali!

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Teď se zeptám: faktická poznámka – pan poslanec Rykala? (Ano.) Prosím.

Poslanec Adam Rykala: Děkuji. Vážená paní předsedkyně, vážená Sněmovno. Je 19.57. Pan ministr vlády Karel Schwarzenberg, ministr zahraničí, předseda TOP 09, zde dnes udělal státnické gesto. Řekl, že nebude u hlasování o nedůvěře vládě. Ve 20 hodin začínají Otázky Václava Moravce, kde pan Schwarzenberg je hlavní host jako kandidát na prezidenta republiky. Já si myslím, že je to od něho falešné. On dnes ne že nechce hlasovat pro nedůvěru vládě. On dnes si dělá kampaň na prezidenta

ČR. Pokud by chtěl pan Schwarzenberg, pan prezident, skoro, už, možná prezident České republiky – tak by měl říct, že rezignuje na ministra vlády pravice, na ministra vlády Petra Nečase a rezignuje na předsedu TOP 09. To neudělal! On si hraje falešně na to, že dnes nebude hlasovat o nedůvěře, ale on dnes bude právě dělat kampaň na prezidenta republiky a měl by být tady! Měl by být v Poslanecké sněmovně a hlasovat proti nedůvěře vlády Petra Nečase! (Potlesk části poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To byla faktická poznámka. Nemám tady již žádnou přihlášku do rozpravy k tomuto bodu. Proto se ptám, zda se ještě někdo do rozpravy hlásí. Nehlásí se nikdo. Rozpravu tedy končím.

Budeme se nyní zabývat vlastním hlasováním. Pouze připomenu, že podle § 85 odst. 1 a 2 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny se o návrhu na vyslovení nedůvěry vládě hlasuje podle jmen. K přijetí usnesení, kterým se vyslovuje vládě nedůvěra, je potřeba souhlasu nadpoloviční většiny všech poslanců.

Nejprve požádám ověřovatele této schůze pana poslance Františka Laudátu a pana poslance Jiřího Petrů, aby zaujali místa u stolku zpravodajů.

Přistoupíme podle § 74 odst. 4 jednacím řádu Poslanecké sněmovny k vylosování jména poslance, od něhož se bude v abecedním pořadí hlasovat. Kontrola lístků se jmény poslanců byla provedena. Prosím tedy, abych mohla vylosovat jméno prvního z nás. (Losuje se.)

Prosím, začneme panem poslancem Stanislavem Polčákem. (Povstává v lavici.) Ještě moment. (Smích a potlesk v sále.)

Jsem povinna ještě tady říci, že se poslanec vysloví „pro návrh“ nebo „proti návrhu“, jestliže se zdržuje hlasování, řekne „zdržuji se“. Jiný projev poslance se považuje za zdržení se hlasování.

Prosím, aby každý vyvolaný poslanec své stanovisko řekl dostatečně hlasitě nejenom pro stenozáznam, ale já jen musím v souladu s jednacím řádem toto stanovisko zopakovat.

Přečtu nejprve návrh usnesení. Prosím o klid v jednacím sále.

Návrh usnesení zní takto: „Poslanecká sněmovna vyslovuje vládě nedůvěru.“

Nyní vás budu vyvolávat. Prosím o vyslovení se. Zahajuji hlasování.

Nejprve pan poslanec Stanislav Polčák. Proti návrhu.

Pan poslanec Jiří Pospíšil. Proti návrhu.

Paní poslankyně Anna Putnová. Proti návrhu.

Pan poslanec Aleš Rádl. Proti návrhu.

Pan poslanec David Rath není přítomen.

Pan poslanec Aleš Roztočil. Proti návrhu.

Pan poslanec Jiří Rusnok. Proti návrhu.

Paní poslankyně Marie Rusová. Pro návrh.

Pan poslanec Adam Rykala. Pro návrh.

Paní poslankyně Ivana Řápková. Proti návrhu.

Pan poslanec Antonín Seďa. Pro návrh.

Paní poslankyně Marta Semelová. Pro návrh.

Paní poslankyně Jaroslava Schejbalová. Proti návrhu.

Pan poslanec Karel Schwarzenberg není přítomen.

Pan poslanec František Sivera. Proti návrhu.

Pan poslanec Jiří Skalický. Proti návrhu.

Pan poslanec Roman Sklenák. Pro návrh.

Pan poslanec Petr Skokan. Pro návrh.

Pan poslanec Ladislav Skopal. Pro návrh.

Pan poslanec Jan Smutný. Proti návrhu.

Pan poslanec Josef Smýkal. Pro návrh.

Pan poslanec Bohuslav Sobotka. Pro návrh.

Pan poslanec Pavel Staněk. Proti návrhu.

Pan poslanec Zbyněk Stanjura. Proti návrhu.

Paní poslankyně Miroslava Strnadlová. Pro návrh.

Paní poslankyně Jana Suchá. Proti návrhu.

Pan poslanec Pavel Suchánek. Proti návrhu.

Pan poslanec Miroslav Svoboda. Pro návrh.

Pan poslanec Pavel Svoboda. Proti návrhu.

Pan poslanec Igor Svoják. Proti návrhu.

Pan poslanec Bořivoj Šarapatka. Proti návrhu.

Pan poslanec David Šeich. Proti návrhu.

Pan poslanec Josef Šenfeld. Pro návrh.

Pan poslanec Karel Šidlo. Pro návrh.

Pan poslanec Ladislav Šincl. Pro návrh.

Pan poslanec Jaroslav Škárka. Proti návrhu.

Pan poslanec Václav Šlajs. Pro návrh.

Pan poslanec Jiří Šlégr není přítomen.

Pan poslanec Boris Šťastný. Proti návrhu.

Pan poslanec Jiří Štětina. Pro návrh.

Pan poslanec Milan Štoviček není přítomen.

Pan poslanec Jiří Šulc. Proti návrhu.

Pan poslanec Josef Tancoš. Pro návrh.

Pan poslanec Jeroným Tejc. Pro návrh.

Pan poslanec Tomáš Úlehla. Proti návrhu.

Pan poslanec Milan Urban. Pro návrh.

Pan poslanec Martin Vacek. Proti návrhu.
Paní poslankyně Dana Váhalová. Pro návrh.
Pan poslanec Miroslav Váňa. Pro návrh.
Pan poslanec Roman Váňa. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Vandas. Pro návrh.
Pan poslanec Ladislav Velebný. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Vidím. Proti návrhu.
Pan poslanec Vladislav Vilímeček. Proti návrhu.
Pan poslanec David Vodrážka. Proti návrhu.
Paní poslankyně Miloslava Vostrá. Pro návrh.
Pan poslanec Václav Votava. Pro návrh.
Pan poslanec Radim Vysloužil. Proti návrhu.
Paní poslankyně Ivana Weberová je omluvena.
Paní poslankyně Jaroslava Wenigerová. Proti návrhu.
Paní poslankyně Renáta Witoszová není přítomna.
Pan poslanec Lubomír Zorálek. Pro návrh.
Pan poslanec Cyril Zapletal. Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Zemánek. Pro návrh.
Pan poslanec Václav Zemek. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Zgarba. Pro návrh.
Pan poslanec Vojtěch Adam. Pro návrh.
Paní poslankyně Lenka Andryšová. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Antonín. Pro návrh.
Pan poslanec Michal Babák. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Babor. Pro návrh.
Pan poslanec Vít Bárta. Pro návrh.
Pan poslanec Walter Bartoš. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Baštýř. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Bauer. Proti návrhu.
Paní poslankyně Zuzka Bebarová-Rujbrová. Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Bém. Proti návrhu.
Pan poslanec Marek Benda. Proti návrhu.
Pan poslanec Petr Bendl. Proti návrhu.
Pan poslanec Miroslav Bernášek. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Besser. Proti návrhu.
Pan poslanec Zdeněk Bezečný. Proti návrhu.
Pan poslanec Zdeněk Boháč. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Bohatec. Proti návrhu.
Paní poslankyně Vlasta Bohdalová. Pro návrh.
Pan poslanec Robin Böhnisch. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Braný. Pro návrh.
Paní poslankyně Ludmila Bubeníková. Proti návrhu.

Pan poslanec Jan Bureš. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Cempírek. Proti návrhu.
Pan poslanec Josef Cogan. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Čechlovský. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jana Černochová. Proti návrhu.
Pan poslanec Alexander Černý. Pro návrh.
Pan poslanec Karel Černý. Pro návrh.
Pan poslanec František Dědič. Proti návrhu.
Pan poslanec Josef Dobeš. Proti návrhu.
Pan poslanec Michal Doktor. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Dolejš. Pro návrh.
Pan poslanec Richard Dolejš. Pro návrh.
Pan poslanec Jaromír Drábek. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jana Drastichová. Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Drobil. Proti návrhu.
Pan poslanec Jaroslav Eček. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Farský není přítomen.
Pan poslanec Radim Fiala není přítomen.
Pan poslanec Vojtěch Filip. Pro návrh.
Paní poslankyně Dana Filipi. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jana Fischerová. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Florián. Proti návrhu.
Pan poslanec Jaroslav Foldyna. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Gazdík. Proti návrhu.
Pan poslanec Miroslav Grebeníček. Pro návrh.
Pan poslanec Martin Gregora. Proti návrhu.
Pan poslanec Stanislav Grospič. Pro návrh.
Paní poslankyně Milana Halíková. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Hamáček. Pro návrh.
Paní poslankyně Alena Hanáková. Proti návrhu.
Pan poslanec Michal Hašek. Pro návrh.
Pan poslanec Leoš Heger. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Hojda. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Holeček. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Holík. Pro návrh.
Pan poslanec Václav Horáček. Proti návrhu.
Paní poslankyně Zdeňka Horníková. Proti návrhu.
Paní poslankyně Gabriela Hubáčková. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Hulinský. Pro návrh.
Pan poslanec Stanislav Huml. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Husák. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jitka Chalánková. Proti návrhu.

Pan poslanec Otto Chaloupka. Pro návrh.
Pan poslanec Tomáš Chalupa. Proti návrhu.
Pan poslanec Rudolf Chlad. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Chvojka. Pro návrh.
Pan poslanec Vítězslav Jandák. Pro návrh.
Pan poslanec Michal Janek. Proti návrhu.
Pan poslanec Miroslav Jeník. Proti návrhu.
Pan poslanec Ladislav Jirků. Proti návrhu.
Pan poslanec Radim Jirout. Proti návrhu.
Pan poslanec Radek John. Pro návrh.
Pan poslanec David Kádner. Pro návrh.
Pan poslanec Miroslav Kalousek. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jana Kaslová. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Klán. Pro návrh.
Paní poslankyně Kateřina Klasnová. Pro návrh.
Pan poslanec Václav Klučka. Pro návrh.
Paní poslankyně Kristýna Kočí je omluvena.
Paní poslankyně Lenka Kohoutová. Proti návrhu.
Paní poslankyně Kateřina Konečná. Pro návrh.
Pan poslanec Vladimír Koniček. Pro návrh.
Pan poslanec Daniel Korte. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Koskuba. Pro návrh.
Pan poslanec Rom Kostřica. Proti návrhu.
Paní poslankyně Patricie Kotalíková. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Koubík. Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Kováčik. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Krákora. Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Krátký. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Krupka. Proti návrhu.
Pan poslanec Stanislav Křeček. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Kubata. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Kubata. Proti návrhu.
Paní poslankyně Helena Langšádlová. Proti návrhu.
Pan poslanec František Laudát. Proti návrhu.
Paní poslankyně Vladimíra Lesenská. Pro návrh.
Paní poslankyně Ivana Levá. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Lobkowicz. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavol Lukša. Proti návrhu.
Paní poslankyně Soňa Marková. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Martinů. Proti návrhu.
Paní poslankyně Květa Matušovská. Pro návrh.
Pan poslanec Václav Mencl. Proti návrhu.

Pan poslanec Alfréd Michalík. Pro návrh.
Paní poslankyně Dagmar Navrátilová. Proti návrhu.
Pan poslanec Petr Nečas. Proti návrhu.
Paní poslankyně Marie Nedvědová. Pro návrh.
Pan poslanec Josef Nekl. Pro návrh.
Paní poslankyně Miroslava Němcová. Proti návrhu.
Pan poslanec Vít Němeček. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Neubauer. Pro návrh.
Pan poslanec František Novosad. Pro návrh.
Pan poslanec Josef Novotný mladší. Pro návrh.
Pan poslanec Josef Novotný starší. Pro návrh.
Pan poslanec Ivan Ohlídál. Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Oliva. Proti návrhu.
Pan poslanec Miroslav Opálka. Pro návrh.
Paní poslankyně Hana Orgoníková. Pro návrh.
Pan poslanec Viktor Paggio. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Pajer. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Papež. Proti návrhu.
Paní poslankyně Vlasta Parkanová. Není přítomna, je omluvena.
Pan poslanec Jiří Paroubek. Pro návrh.
Paní poslankyně Karolína Peake. Proti návrhu.
Paní poslankyně Gabriela Pecková. Proti návrhu.
Pan poslanec Roman Pekárek. Nepřítomen.
Pan poslanec Břetislav Petr. Pro návrh.
Pan poslanec Miroslav Petrář. Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Petrů. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Plachý. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Ploc. Pro návrh.

Já se nyní zeptám, protože podle mých záznamů měli hlasovat všichni, přesto se zeptám, zda všichni poslanci byli přečtení, případně zda nejsou nějaké pochybnosti proti průběhu hlasování. Nejsou žádné, takže poprosím teď ověřovatele, aby mi sdělili, jaký čas potřebují. Deset minut. Takže ve 20.30 hodin budeme pokračovat.

(Jednání přerušeno ve 20.21 hodin.)

(Jednání pokračovalo v 20.30 hodin.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Dámy a pánové, je 20.30 hodin, prosím, abyste usedli na svá místa. Přivolávám všechny naše

kolegy ještě do jednacího sálu a slovo dostanou ověřovatelé této schůze. Pan poslanec František Laudát, prosím.

Poslanec František Laudát: Vážená paní předsedkyně, dámy a pánové, dovoluji, abych vyhlásil počty hlasování v bodě nedůvěra vládě. Pro návrh hlasovalo 92 poslanců, proti návrhu hlasovalo 97 poslanců, hlasování se nezúčastnilo 11 poslanců. To je vše. Děkuji.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Konstatuji tedy, že Poslanecká sněmovna návrh usnesení nepřijala.

Dámy a pánové, prosím, abyste zůstali na svých místech, protože se musíme vyrovnat ještě s jedním úkolem. V průběhu rozpravy pan místopředseda Zaorálek vystoupil s návrhem usnesení. Vzbudilo to trochu rozruch, protože nikdo nevěděl, jestli je přípustné hlasování o doprovodném usnesení v tomto typu hlasování, tedy v hlasování o nedůvěře vládě.

Pokoušela jsem se získat nějaké stanovisko sněmovní legislativy. Ta tomu říká, že jednací řád sice výslovně nic neupravuje, ale jsem přesvědčena, že to přípustné není. Ale abychom se vyhnuli všem možným hádkám, žádám Sněmovnu, aby rozhodla nejprve o přípustnosti hlasování o doprovodném usnesení. Pakliže rozhodneme, že toto hlasování přípustné je, tak teprve přečtu návrh usnesení, tak jak bylo předneseno panem místopředsedou, a teprve potom bychom hlasovali o samotném obsahu tohoto návrhu.

Přivolala jsem všechny do jednacího sálu. Jsou zde všichni přítomní? Byla zde ale žádost o odhlášení, čili já vás všechny odhlašuji, prosím, přihlaste se.

Pan místopředseda trvá na tom, že chce přečíst svůj návrh před hlasováním. Má možnost vystoupit. Musím dát slovo s přednostním právem.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Vážení kolegové, já teď vycházím z toho, že mi jednací řád umožňuje vystoupit kdykoli, jestli je s tím souhlas. Dovolte mi, abych tedy přečetl usnesení ještě před hlasováním o přípustnosti.

Navrhl jsem tedy hlasovat o dvou člancích: „Poslanecká sněmovna vyslovuje zásadní nesouhlas s článkem II rozhodnutí prezidenta o amnestii ze dne 1. 1. 2013.“ A druhý: „Poslanecká sněmovna žádá vládu, aby se urychleně zabývala dopady a důsledky článku II amnestie na oběti trestných činů, které budou poškozeny zastavením trestního stíhání.“

....

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Ano. Nejprve hlasování o přípustnosti. Pan kolega Marek Benda ještě. Prosím.

Poslanec Marek Benda: Já jsem to nechtěl zdržovat, ale pan místopředseda Zaorálek mě k tomu vyprovokoval. Já opravdu jenom k té proceduře bych chtěl říct: Není možné předkládat k návrhu, kterým se má vyslovit vládě důvěra nebo nedůvěra, další doprovodná usnesení. Nikdy to v této Sněmovně tak nebylo a je to opravdu úplný nesmysl, protože toto je jediný návrh, který má menšina poslanců právo si vynutit na plénu Poslanecké sněmovny. Navíc ten návrh samozřejmě skončil bez přijetí usnesení, protože to usnesení nebylo přijato. K tomu předkládat další, doprovodná usnesení je opravdu nesmysl, kterým se dostaneme do situace, že jich tady příště budeme mít 60 nebo 600, a to Sněmovnu úplně zablokujeme. Já nevím, jestli si toho pan místopředseda Zaorálek je vědom ve svém svatém boji, ale toto bychom v žádném případě udělat neměli. (Potlesk části poslanců.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Mám tomu rozumět tak, že je to námitka proti mému návrhu o přípustnosti? Ne. Dobře.

Budeme tedy hlasovat nejprve o tom, zda vůbec sněmovna souhlasí s tím, aby bylo přijato nějaké jakékoli doprovodné usnesení, tedy o přípustnosti doprovodného usnesení v této věci.

Zahajuji hlasování číslo 4. Ptám se, kdo je pro variantu, že je to přípustné. Kdo je proti?

Hlasování číslo 4, přítomno 182, pro 86, proti 93. Sněmovna rozhodla, že přípustno takové usnesení není.

Tím jsme, dámy a pánové, se vyrovnali s programem 50. schůze Poslanecké sněmovny a já tuto 50. schůzi končím.

(Schůze ukončena v 20.35 hodin.)